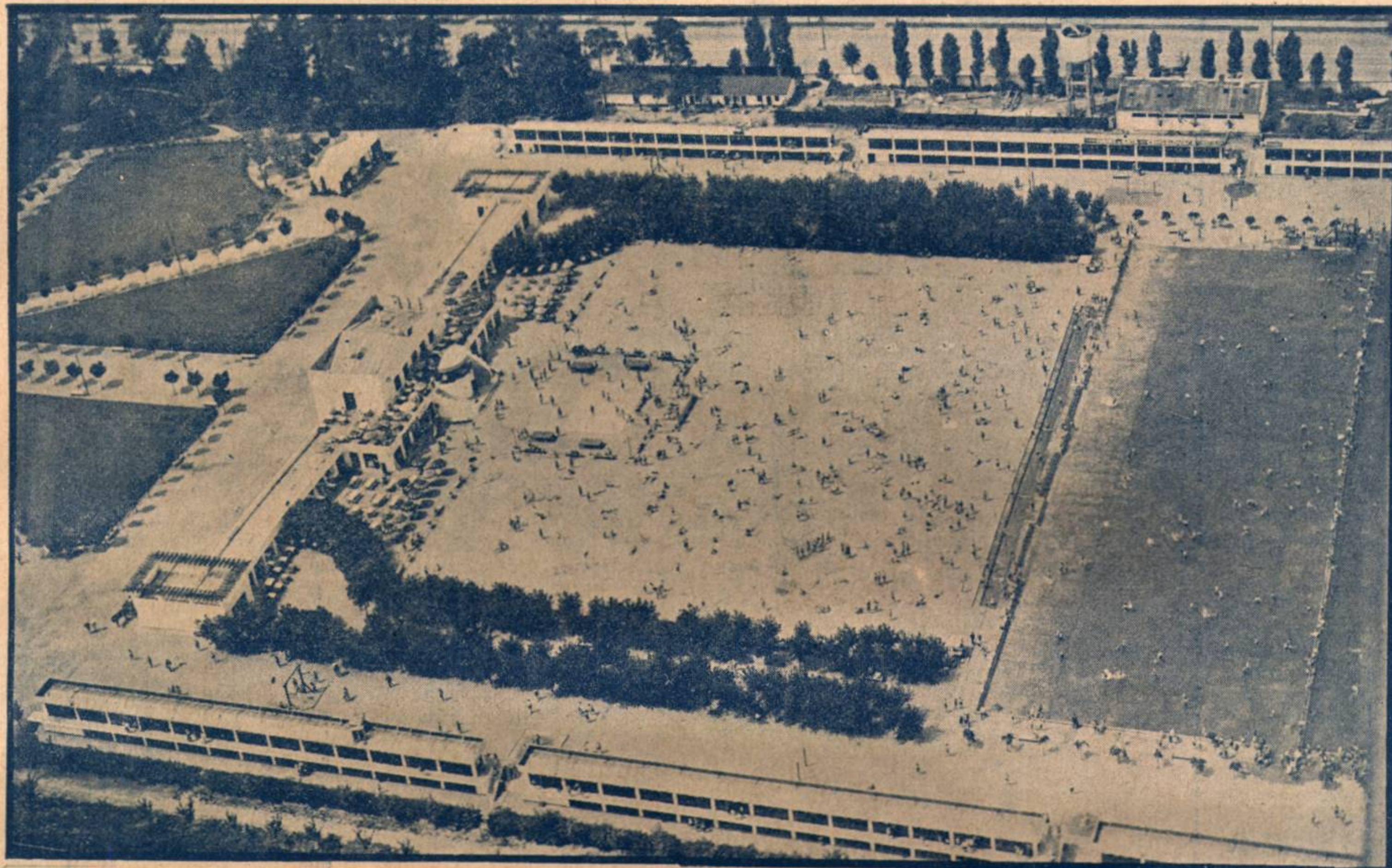

... iar d-ta, care n'ai putut pleca la mare sau la munte eşti tot atât de pretenţios. Şi d-tale îţi trebue soare, aer, lumină, apă, linişte.

Iată aci un mic colţ de rai, în plin Bucureşti, unde variaţia între apa răcoritoare şi nisipul fierbinte, te despăgubeşte de desiluzia pe care ţi-a cauzat-o curba de sacrificiu sau criza.

E „Strandul Kiseleff".

Pe lacul Swai (urmare din pagina 2-a)

Ca un strigăt de Walkiri, încrucişă ţipătul lor spaţiul. Din lac, un sgomot surd ca acela care precede un cutremur, ne indică apropierea hipopotamilor, cari înotau sforăind. Vraja naturii ne extaziază. Marea epocă preistorică era în faţa noastră.

Deodată, un animal gigantic se arată deasupra apelor. Un bătrân hipopotam se ridică pe labele de dinapoi, şi stătu sluj! Clătinându-se ca un beţiv, bătrânul înaintă câţiva paşi. Se vedea cât de greu îi era să ţină acea masă colosală în echilibru. Capul lui greoiu se clătina în dreapta şi în stânga. Privirea lui, un amestec de curiozitate şi neîncredere, ne mustra par'că.

Cine îndrăznia să înfurie pe Behemoth, zeul mării? Am rămas împietrit. In faţa acestei fantastice apariţii nu mai puteam articula nici un cuvânt. Richert, rămase şi el ţintuit locului.

In aceste momente, amândoi am simţit instinctiv că natura ne-a oferit una din acele rare scene, pe care numai puţini muritori au avut norocul să le supravieţuiască.

După vreo zece secunde, gigantul se scufundă din nou în apă. Cu aceasta farmecul se stinse şi partea grotescă a aventurii ne răsări în minte.

— „Mi-a adus aminte de măcelarul nostru", spuse Richert râzând.

— „Un mâncător de oameni, pe care nici o carte de poveşti nu l-ar fi putut reda mai fidel", răspunsei eu.

Ca vânător nu-i puteam face reproşuri pentru gestul său. Din când în când acest strămoş al hipopotamilor, îşi ridica ţeasta deasupra apei, răsuflând adânc.

Richert deveni nerăbdător.

„Stai băete că-ţi vin eu de hac!" Şi spunând aceste cuvinte, trase „quanqua" pe care o luasem cu noi, drept barcă de salvare, şi-i dădu drumul pe lac.

— „Ce-ai înebunit?", îi strigai eu.

— „Las' că ştiu eu ce fac!"

Şi tânărul zănatic sări în luntrea uşoară de papirus, îşi pregăti puşca şi începu să lopăteze spre pachidermele scufundate în apă.

Se depărtă numai cu vreo câteva zeci de metri şi capul bătrânului răsări la suprafaţă. Luntrea începu să se clatine ameninţător.

— „Willy, atenţie", îi strigai eu.

Abia atunci, zăpăcitul acela îşi dădu seama de pericolul în care se afla. Cu iuţeala fulgerului înfipse lopata în apă şi luntrea alunecă prin faţa botului hipopotamului, îndreptându-se spre corabia noastră.

Entuziasmul lui vânătoresc scăzu considerabil şi renunţând la întreprinderea aceea periculoasă, se îmbarcă din nou în corabie.

Soarele era la amiază. Vântul stătuse complet. Pânzele corăbiei atârnau adormite. Luciul apei zăcea în jurul nostru ca un plumb topit. Un pustiu de apă.

Ca să ne treacă de urît, am scos din buzunar armonica de gură şi am început să cânt. Se pare să muzica aceasta plăcea hipopotamilor. Cu urechile ciulite, ei ascultau aceste neobicinuite sunete.

Curioşi, ei se apropiau din ce în ce. Şi ceeace n'aş fi crezut niciodată, se întâmplă. La o distanţă de 30 —40 metri, corpul gigantic al bătrânului hipopotam, se ridică din nou deasupra apei. Incăodată mi-a fost dat să văd acea privelişte fabuloasă.

Detunătura provocată de puşca lui Richert, rupse însă brutal armonia naturii. Colosul se agită. Valuri de câţiva metri îl împresurară. Ca prin farmec, toate celelalte capete dispărură. Deodată o dâră înspumată brăzdă luciul apei. Cu iuţeala unei bărci cu motor, bătrânul hipopotam înainta spre noi. Două împuşcături îi urmară mişcarea. La câţiva metri depărtare de barcă, o gură de moloh se îndreptă spre noi.

Două salve de focuri se multiplică şi în ecouri repetate, spărgându-se în stâncile insulei. Totul reintră în linişte.

Câteva ore după aceasta, corpul giganticului hipopotam, umplut de gaze, se ridică la suprafaţa apei. Nenumărate quanqus îl înconjurară.

Locuitorii insulei erau în cea mai bună dispoziţie. Toţi cunoşteau pe acel bătrân pirat al lacului, care-i stânjenia la pescuit.

Câţiva din barzii insulei ne-au preamărit fapta în cântece improvizate, aşa cum e obiceiul la toate popoarele africane.

Prada noastră a fost trasă cu frânghii la malul lacului.

Răsboinicii lui Aruss, înfometaţi de carne, îi sfâşiară corpul, jucând de bucurie cu hălcile de carne pe care le agitau şi apoi alergară în locuinţele lor, ca să se ospăteze în familie.

De spaima morţii neobicinuite a „comandantului" lor, hipopotamii îşi mutară cercul de activitate, tocmai pe ţărmul opus al lacului...

Un miligram de moarte

(Urmare din pag. 4)

„Vă rog să-mi faceţi declaraţii complecte asupra bijuteriei cu radium de care v'aţi servit pentru a vă ucide soţiile".

Baronul de Tann rămase ţintuit locului. Figura sa căpătă o paloare cadaverică. Obrazul i se crispă dureros, exteriorizând groaznica luptă care se dădea în sufletul său.

Iucrase cu atâta prevedere ani dearândul, ca să-şi câştige averea pe care o poseda astăzi. Numai acest om care stătea calm în faţa sa îi stricase toate planurile. Pedeapsa cu moartea era ceva inevitabil, fatal. Viziunea scaunului electric, electrocutarea îi apărură vii în faţa ochilor. Un şoc nervos ca o lovitură de pumnal îi străpunse inima. O ură neţărmurită îl cuprinse. Şi cu un gest rapid, reflex, de nebun furibund, apucă tamponul de marmoră care se afla pe biroul poliţistului şi-l asvârli asupra acestuia.

Instinctiv, doctorul Harward plecă capul. Tamponul proectat cu o putere nebănuită, se isbi în perete, zdrobindu-se.

Baronul de Tann, observând că şi-a greşit ţinta, se repezi la fereastră, o deschise şi voi să sară. Drugii groşi de fier împiedecau înşă, eşirea. Inţelegând că şi de data aceasta îşi greşise calculul în furia care-l cuprinsese, încercă să se omoare, repezindu-se cu capul în drugi. O lovitură seacă se auzi şi baronul căzu pe spate cu ţeasta scăldată în sânge. Fu transportat la infirmeria poliţiei.

Imediat, doctorul Harward şi trei poliţişti se transportară la domiciliul baronului, pentru a-l percheziţiona.

Intr'un sertar secret, doctorul Harward găsi un teanc de documente din care reeşia că baronul de Tann, fost terorist rus, era unul din cei mai temuţi membrii ai comitetului executiv sovietic. Doctor în chimie, întrebuinţa cele mai rafinate metode pentru a-şi extermina victimele. Fusese trimis în Anglia, pentru a furniza sovietelor informaţii din lumea leaderilor englezi.

Viaţa desfrânată pe care o dusese câtva timp, superficialitatea informaţiilor sale, nemulţumiră sovietele care i-au retras toate subvenţiile.

Om fără scrupule, se hotărî atunci să-şi procure bani pe calea crimei rafinate, distrugându-şi victimele prin acţiunea lentă şi infailibilă a radiumului.

* * *

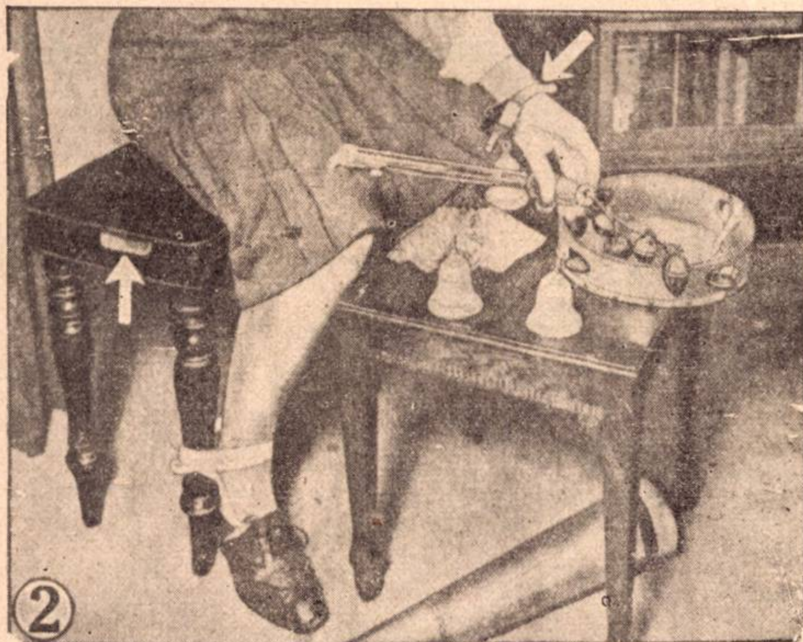
Şase luni mai târziu, ziarele londoneze anunţau executarea prin electrocutare, a teroristului Vladimir Tannowsky, fostul baron de Tann.

SPIRITISM

Iată mai jos unul din răspunsurile primite la ancheta noastră, instituită în No. trecut, la rubrica „Intâmplări trăite".

CONAN Doyle murise, lespedea mormântului n'apucase să se închidă bine, când diverse *„medii spiritiste"* începură o serie de confensiuni, din care rezultă că toate acele exhibiţii de supranatural luate drept manifestări ale „celeilalte lumi", nu erau decât nişte şarlatanii ingenioase.

Acest fapt, puteţi fi siguri însă, n'ar fi modificat întru nimic credinţa autorului lui Sherlock Holmes, căci în genere oamenii nu cred decât ceiace vor să creadă. Intr'adevăr, pe vremea când Doyle mai era încă în viaţă, Frederick T. Munnings, celebru mediu spiritist englez, făcu revelaţii absolut deconcertante, demonstrând în mod amănunţit cum înşelase o lume întreagă, trucând fotografii de fantome, mesagii spiritiste ba „materializând chiar un câine mort". Ce determinase pe spiritist la acest pas? O boală gravă, datorită căreia era la un pas de moarte, trezind în el subit mustrări de conştiinţă. Afirmaţiile lui Munnings nu reuşiră să sdruncine credinţa marelui scriitor în spirite.

Mediul şi-a eliberat mâinile şi manevrează nişte clopoţei

Mediul strâns legat de scaun

Declaraţiile mediilor americane şi engleze, dovedesc că Harry Houdini, prietenul lui Conan Doyle, avea dreptate când spunea că toate acele minuni care se produceau în întunericul camerelor de şedinţă, nu erau altceva decât efecte de prestigitaţie, sau trucurile unor aparate speciale.

D-rul Harry Price, directorul laboratorului de cercetări psichice din Londra, a organizat o interesantă expoziţie de aparate cu ajutorul cărora se pot păcăli credulii şi pe care le demonstrează vizitatorilor. Dar ce e ciudat, cei ce cred cu adevărat în spiritism, nu vin să cerceteze aceste lucruri.

Ce poate fi mai surprinzător decât isprăvile unui mediu legat cobză, cu mâinile şi picioarele de un scaun? Care din dv, ar putea face ceva într'o astfel de stare? Şi iată totuş că „medii" spiritiste, bărbaţi sau femei, complet imobilizaţi prin legare, au făcut să sune clopoţei ,să cânte instrumente muzicale, diverse obiecte să sboare prin încăpere, au populat întunericul cu fantome şi alte manifestări ale „celeilalte lumi".

Când se aprindeau din nou luminile şi se trăgeau perdelele, mediul sta legat de scaun, aşa cum fusese lăsat la începutul şedinţei.

După una din aceste demonstraţii, Sir Arthur întreba pe un ton de reproş, cum mai putea cineva să se îndoiască de marile adevăruri ale spiritismului.

D-rul Price n'a fost în stare să dea un răspuns decât în ziua când îi căzu în mână scaunul unui mediu spiritist pe care examinându-l atent şi îndelung, reuşi să facă tot ceace făcea „mediumul" în plină lumină însă, şi fără ajutorul vre-unui spirit.

Mediul agită perdelele, pe care a fixat fâşii de pânză, muiate în fosfor

Apăsând pe un resort, se producea o declanşare în porţiunea de scaun de care îi erau legate mâinile. Spre a fi complet liber, nu-i mai rămânea decât să se plece şi să deşurupeze secţiunile picioarelor, de care îi fuseseră legate glesnele. Apoi, în afară de micul inconvenient a patru bucăţi de lemn ataşate la extremităţi, „mediumul" dispunea de libertate deplină, putând să se mişte în voie prin încăpere şi să insceneze toate miracolele ce făceau uimirea asistenţei. Când reprezentaţia lua sfârşit, n'avea decât să se întoarcă la locul său şi să-şi ia poziţia dela început. Spiritiştii presupuneau că ceeace se petrecea în cursul acestor şedinţe, nu era altceva decât o concretizare a forţelor psichice; fapt pe cât de impresionant, pe atât de inexplicabil.

Trucul după cum vi s'a spus, e în fond extrem de simplu şi de uşor. In afară de acel scaun demontabil, se mai face uz de câteva fâşii de pânză, muiate într'o combinaţie de fosfor, care se agaţă pe partea dinăuntru a perdelelor. La lumină, aceste panglici nu diferă de restul ţesăturii de care a fost agăţate, dar la întuneric, sclipesc. Când s'a eliberat şi începe demonstraţiile, mediul agită perdelele, producând o „briză psihică" însoţită de fulgere fosforescente care sunt luate drept simptome ale furtunei psichice.

De câte ori un mediu face confesiuni, invariabil declară că membrii unei şedinţe de spiritism fac totul spre a-şi creia iluzii, ba sugerează adesea „mediilor" noui şi ingenioase trucuri. Munnings nu se gândise niciodată la aşa numitele „spirite luminoase" până în ziua când le produse printr'o simplă întâmplare;

In cursul unei şedinţe, scoase ceasul care era prevăzut cu un cadran extraordinar de luminos spre a vedea câte minute mai avea până la încheierea reprezentaţiei spiritiste. Uită însă să-l acopere cu mâna, astfel că doi din cei de faţă strigară că văzuseră „lumini spiritiste". De la această întâmplare, Munnings scotea regulat ceasul la fiecare şedinţă, agitându-l prin încăpere.

Nino Pecoraro originar din Neapole, care, a exercitat timp de 11 ani meseria de „medium" şi pe care Conan Doyle îl considera drept unul din cele mai mari „medii" ale lumii, a declarat de curând că s'a săturat de această meserie.

Munnings a părăsit-o mustrat fiind de conştiinţă, dar marea majoritate a celorlalţi, cum e Nino, o fac din desgust.

„Spiritele se bucură de o încredere deplină, managerii de întregul câştig iar eu mă aleg cu osteneala" spune el.

După ce a explicat manevra desfacerii legăturilor, a audiţiilor muzicale, a scrierii pe partea dinăuntru, a unor tăbliţe sigilate, şi alte lucruri de acest fel, cineva a vrut să ştie cum materializa spiritele.

— „N'am văzut în viaţa mea un spirit şi nici n'am fabricat vre--unul zise el.

„E mereu acelaş proces de autosugestie care are loc după câteva clipe de aşteptare în întuneric, şi de încordare nervoasă căci „mediumul" a produs la început câteva sgomote bizare şi s'a mişcat printre ei, spre a le da iluzia că spiritele se află în mijlocul lor, — imaginaţia spiritiştilor începe să lucreze; întunericul ia pentru ei fel de fel de forme.

Sir Doyle era dintre acei cari afirmau că simţise o briză psichică, atât la şedinţele lui Munnings cât şi la cele ale lui Nino. Munnings o producea suflând într'un fel de pâlnie şi o însoţia de o vâjâitură ca de vânt, învârtind o curea deasupra capului. Nino nu s'a ostenit niciodată să facă această manevră, ceeace nu împiedică pe spiritişti să încerce totuşi senzaţia „brisei-psichice".

In cursul unei şedinţe, Sir Arthur şi alţi doi spiritişti şedeau pe o sofa masivă; la un moment dat, unul din ei pretinse că se simţia ridicat în aer prin „levitaţiune", senzaţie pe care ceilalţi doi se grăbiră s'o confirme.

Nino era un bărbat mărunt şi slab, cu pumni mici şi oase flexibile ca de cauciuc, ceeace-i da posibilitatea să se elibereze cu extraordinară uşurinţă de orice legătură; forţele însă îi sunt foarte reduse. Intrebat cum făcuse spre a ridica sofaua, Nino isbucni în râs şi spuse că n'ar fi putut-o urni chiar dacă nu s'ar fi aflat nimeni pe ea.

„Uimirea mea n'a fost mică când am auzit pe cei trei spunând că simţiau sofaua ridicându-se cu ei" spune el şi ştiindu-i spiritişti convinşi, ceeace excludea presupunerea că aş fi avut de aface cu nişte şarlatani, înclinam să-i cred. Spre a controla minunea, m'am aşezat lângă ei, pe sofa; aceasta rămase tot timpul pe podea, dar ei continuară să se creadă călătorind încă prin aer".

Spiritele sunt foarte capricioase. Unele au o violentă aversiune pentru legături şi nu onorează cu prezenţa lor şedinţele unde se face uz de ele.

Altele, în special acolo unde mediul dispune de scaunul trucat, le favorizează. Multe medii refuză să-şi lase mâinile vârâte în mitene (mănuşi cu degetele tăiate la vârf), motivând că aceasta displace spiritelor. Fantomele lui Nino nu obiectau câtuş de puţin în această privinţă. El lăsă să i se pună mitene, care erau cusute una de alta. Având mâinile foarte subţiri şi le elibera dintr'o singură smucitură şi ceeace-i mai surprinzător, le îmbrăca din nou, fără să rupă cusăturile.

In cursul uneia din şedinţele lui Nino, spiritul fiului lui Conan Doyle, mort în războiul mondial, apăru şi strânse mâinile tatălui său. Marele nuvelist nu se îndoi o clipă că forma materializată a iubitului său fiu îl saluta de dincolo de mormânt şi această manifestare îi aduse o mare consolare, dându-i certitudinea că într'o zi avea să-l întâlnească iar. In fond, strânsese mâinile lui Nino.

Din revelaţiile făcute până acum, se pare că fiecare mediu îşi are trucurile sale proprii. Toată măestria lui Nino sta în uşurinţa cu care-şi scotea mâinile din mitenele cusute, sau din legături. Unul din cele mai vechi şi mai interesante trucuri e: „mesagiul spiritist" ce se imprimă pe tăbliţe de ardezie în timp ce doi din asistenţă ţin mediul de mâini. Acest miracol se face ţinând creta în dinţi şi cere — ce e drept — dibăcie şi exerciţiu.

Un alt aparat care face asupra spiritiştilor o puternică impresie, este o cutie bine închisă şi sigilată, în care se introduce o întrebare scrisă. Mediul intră în transă, spiritele se perindă şi când şedinţa s'a sfârşit, se scoate sigilul, se deschide cutia şi lângă întrebare se găseşte un răspuns, de obiceiu un răspuns care nu spune mare lucru: dar cum a ajuns acolo?

Cutia are un resort secret, pe care mediul îl deschide, citeşte întrebarea cu ajutorul unei minuscule lanterne electrice şi redactează un răspuns. Dacă cineva din asistenţă zăreşte luminiţa, cu atât mai bine: se presupune imediat că e un semnal de prezenţă al spiritului.

O altă cutie magică are un clopoţel electric şi un buton în interior, acolo unde numai degetul unui spirit ar putea ajunge. Nu există nici un mijoc de a pătrunde în interiorul acestei cutii şi iată totuş că micul clopoţel răsună, dând răspunsuri codice unor întrebări verbale. Trucul constă într'un tub de mercur, care stabileşte un curent electric, când cutia e înclinată într'un anume sens. Uneori resorturile nu funcţionează, până când mediul nu întoarce un şurub, în aparenţă foarte inocent.

La construirea tuturor aparatelor descrise mai sus, s'a desfăşurat o ingeniozitate care ar fi fost de preferat, să se fi pus în serviciul unor cauze de reală utilitate, — va spune un om de ştiinţă cu judecata rece şi echilibrată. Intensa aplicare pe care au găsit-o însă şi marele număr al celor cari persevereză a nutri iluzii asupra unei lumi de dincolo de mormânt, ne face să ne întrebăm dacă nu cumva creerea lor n'a răspuns tot unei necesităţi?

— „Daţi-ne basme!" încheia deunăzi unul din distinşii noştri scriitori un articol, în care trata tocmai nevoia, — pe care mulţi din noi o simt — de a face din când în când o baie de fantastic.

E. ASCH.

Poşta medicală a „Realităţii Ilustrate"

Furunculoză

Cineva care şi-a pus nădejdea în mine

De ce nu scrişi unde aveţi furunculele? Pe tot corpul? Numai într'un loc? Foruncule multe şi frequente sunt adesea semn de *diabet* (zahăr în urină şi sânge). V'aţi făcut analizele cuvenite?

Nu mai luaţi purgative, vă nenorociţi stomacul.

Cereţi farmacistului să vă dea contra constipaţiei un preparat cu *oleu de parafină*.

Alt ceva nimic.

Ştergeţi pielea unde ardeţi furunculele cu un tampon muiat în *benzină iodată*.

Pansaţi forunculele ca să nu se întindă. Izolaţi-le. Luaţi preparatul Stanoxyl.

Neurastenie?

un intelectual dela sat

Luaţi picături de valeriana. N'aveţi nici o teamă. Soţia d-tale poate face injecţii cu arrhenal.

Cancer?

G. A. M.

E nevoie să fiţi examinat de aproape. In tot cazul fţi sigur că nu e cancer. (Dar ce etate aveţi?). Faceţi-vă o radiografie a şalelor spre a vedea dacă nu cumva aveţi o piatră la rinichi. Cartea pe care o doriţi se tipăreşte acum la „Adevărul". Va apărea peste 2—3 luni. Acolo veţi găsi descrise în ordine alfabetică toate boalele şi modul lor de vindecare.

Autorul acestei enciclopedii medicale este *doctorul Ygrec*.

Pol...

Floare...

Luaţi picături de valeriană. Faceţi duşuri scoţiene. Nu fiţi speriat. N'o să păţiţi nimic. Hrăniţi-vă bine. Nu beţi spirtoase; practicaţi sporturi.

Conjunctivită

Sergiu-Loco

De sigur că trebue din nou să vă operaţi. E un lucru uşor de făcut. (Ce v'a făcut? „Periaj?").

Chiar dacă nu era candidarea la Şcoala militară, tot e bine să nu neglijaţi.

Cât costă? Dacă sunteţi sărac puteţi obţinea tratamentul gratis, intervenind la „*Asistenţa socială a Primăriei*" sau la *d. director al Serviciului sanitar al Capitalei (d.* dr. Atanasescu).

Viţiu

Exstc

Nu veţi scăpa decât prin *autosugestie*. Ce este *autosugestia* şi cum se *practică* o veţi afla din cartea despre care vorbesc mai sus şi care acum se tipăreşte.

Sifilis

Un suferind

Nu există tratament electric al sifilisului.

Eczema

Ilz Bistriţa

Sunt multe feluri de tratamente ale eczemei. Trebue să vă vadă un medic, ca să ştie ce fel de tratament să vă potrivească.

In tot cazul trataţi-vă cu o pomadă cu *oxid de zinc*.

Negi.

2 X.

Arsenicul local, nu-i eficace. Electroliza e bună. Nu vă putem da adresa aci. Intrebaţi şi d-voastră la Colţea, Colentina, Brâncovenesc.

Sudori.

Isber

Când lucrurile se prezintă atât de grav, cum de nu aţi consultat vreun medic din apropiere? Ori care medic v'ar fi recomandat să faceţi băi cu *hipermanganat;* să vă pensulaţi picioarele cu un medicament specific; sau să întrebuinţaţi medicamentul american „Odorono"; sau să vă puneţi în ciropai praf de *tanin*, să aveţi două perechi de ghete.

In tot cazul e boală curabilă.

Puncte negre.

Dornic de viaţă

„Punctele negre" pot proveni dintr'o tulburare în mediile interioare ale ochilor.

Numai un specialist în boli de ochi, examinându-vă cu *oftalmoscop*, v'ar putea spune precis cauza şi leacul.

Uriaş.

Pat

Abia 16 ani şi deja 1 m. 82 şi vă speriaţi. Aveţi desigur o tulburare într'o „*glandă cu secreţiune internă*". Arătaţi-vă unui *endocrinolog* (Dr. Parhon).

Obiceiu rău.

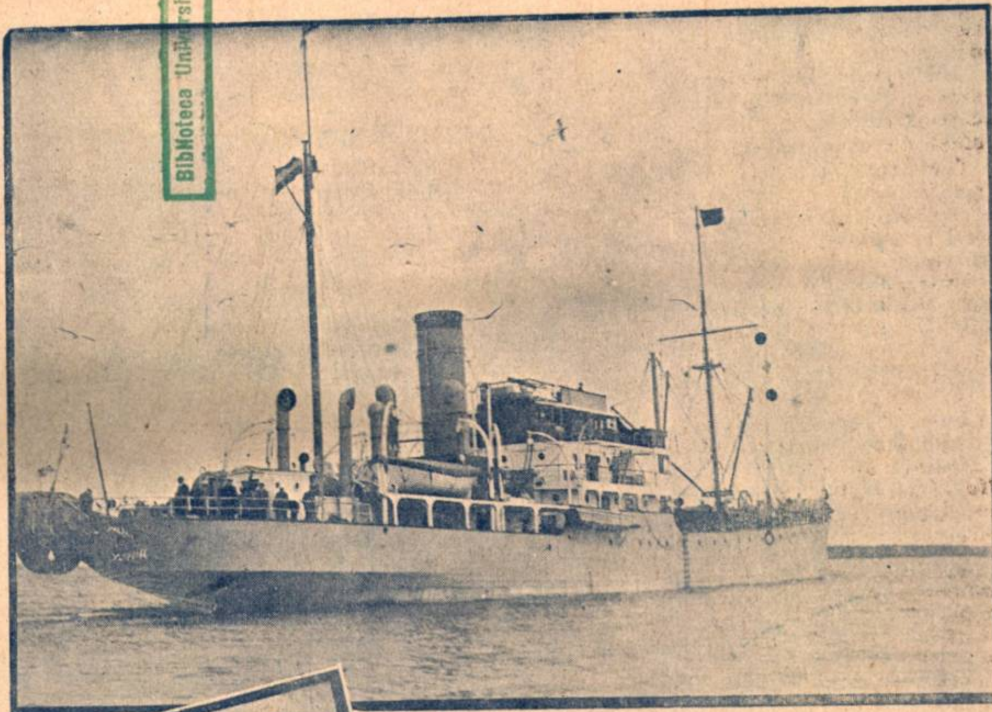
Pauvre jeune homme

Nu disperaţi. Ca d-ta au păţit-o mulţi. Lasă-te de obiceiul rău şi prin autosugestie vei deveni om normal.

N'ai nici o grijă. Fă sporturi, duşuri scoţiene, nu bea excitante, evită societatea femeilor uşoare şi romanele exotice.

DR. Y

COMOARA DIN FUNDUL MARII

ACUM câteva luni, într'o zi friguroasă de iarnă locuitorii din Brest au asistat la unul din cele mai fioroase spectacole pe care le-au oferit ultimii ani.

O puternică explozie a distrus nava *„Artiglio I"* care staţiona în acest port, încărcată cu muniţiuni şi explosibile. *„Artiglio I"* era sosit acolo pentru nişte lucrări de sondaj. El căuta urma vaporului *„Egipt"* care se scufundase cu mari bogăţii pe bord, în urma unei furtuni puternice.

„Egipt" transporta într'o cameră blindată 42 de tone de argint, şase tone de aur pur, 80.000 de lire sterline şi nenumărate piese de aur.

Dr. sus: *„Artiglio" la lucru.*

Un scafandru ieşind la suprafaţă.

Artiglio I avea misiunea să cerceteze adâncimile mării şi să scoată la suprafaţă această comoară, pe care specialiştii francezi o evaluaseră la 130 milioane de franci.

Lucrările mergeau greu din cauza timpului nefavorabil şi mai ales din cauza unei hule puternice care a ţinut luni de-arândul, într'o adevărată spaimă, pe toţi corăbierii ţărmului.

Incercările de sondaj s'au arătat la început infructuoase. Andrino, căpitanul lui „Artiglio" era totuş însufleţit de un viu optimism, justificat — de sigur — de perspectivele frumoase ale celor 130 de milioane care zăceau în fundul mării.

ZIUA FATALĂ

In dimineata de 7 Decembrie 1930 în ziua fatală ultimele rapoarte telefonice sosite dela scafandrierii din adânc, erau pline de ştiri îmbucurătoare.

Se ajunsese oarecum la precizarea locului unde se afla camera blindată şi se nădăjduia ca în 2—3 săptămâni căutătorii să intre în posesia comorii.

Imprejurările în care s'a produs această explozie sunt necunoscute. Ziarele streine au comentat nenorocirea cu lux de amănunte şi lăsând să se întrevadă că explozia n'a provenit din senin.

Andrino împreună cu 13 mateloţi au căzut la datorie, pe bordul lui *Artiglio I* şi ştirea morţii sale a produs o profundă impresie în lumea marinărească italiană, unde era cunoscut ca unul din cei mai curagioşi navigatori ai Italiei.

Şcoala navală din Livorno a arborat două săptămâni de-arândul drapelul negru. Numele căpitanului Andrino a fost săpat în marmora albă de la intrarea celebrei şcoale de navigatori.

Intreaga Italie a fost câteva zile sub impresiunea puternică a acestui groaznic accident.

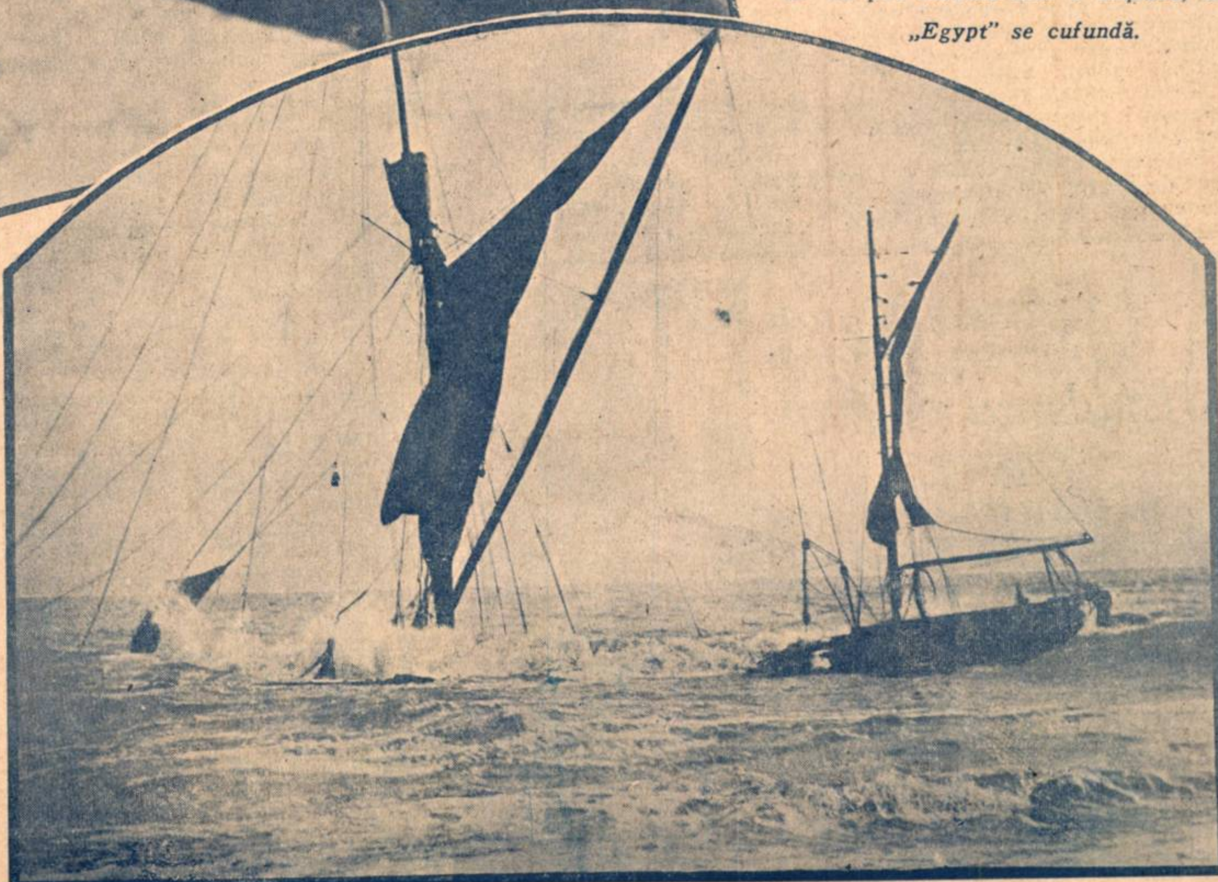
Italienii au ţinut însă să descopere comorile din fundul mării şi au construit numai într'o lună şi jum. un nou *„Artiglio"* identic cu cel distrus.

Echipagiul lui *Artiglio II* este compus din 28 de mateloţi dintre care 16 sunt scafandri.

Pentru operaţiunile de sondaj marin, sunt două feluri de aparate: de explorare şi de muncă.

Scafandrierii se închid în aceste „închisori" pentru cel mult două ore.

Ei nu pot executa nici o mişcare, ci

„Egypt" se cufundă.

dau de veste celor de pe bord prin telefon, asupra chipului în care trebuesc conduşi în adânc.

Când revin la suprafaţa apei, sunt extrem de extenuaţi. Pentru a-şi recâştiga forţele se odihnesc pe bord, culcaţi, ceasuri întregi.

Toţi sunt voinici şi tineri cântărind între 90 şi 100 de kilograme, cu plămâni puternici şi sănătoşi, elevi ai celebrului Geanny, animatorul tuturor cercetărilor submarine şi inventatorul celor mai multe aparate utilizate de victimele lui Artiglio I.

CIMITIRUL VAPOARELOR

Lucrările pentru căutarea comorii din fundul mării s'au terminat.

Inainte de a porni în larg, *Artiglio II* a făcut o vizită la locul numit *„cimitirul vapoarelor"* de lângă Brest.

Locuitorii ţărmului, bretoni cu fantezia bogată, au învăluit în legende acest ţinut, în care s'au înecat până acum opt vapoare şi nouăsprezece corăbii.

Este o a doua Biscaya, pe ţărmul căruia s'au prelins multe regrete şi lacrimi.

La adâncimi de peste o sută de metri zac epave scufundate de peste 20 de secole în profunzimile mării.

Acest cimitir romantic a atras multă vreme pe scriitorii cu imaginaţie şi există chiar o bogată literatură, care ne povesteşte împrejurările dramatice în care s'au produs naufragiile.

Identificarea vaporului „Egipt" a fost cât se poate de dificilă. Geani a reuşit totuş să desluşească locul coliziunii. Dragajul electric a scos la iveală rând pe rând câteva epave.

Trei zile şi trei nopţi de-a rândul Geani s'a îndoit de reuşita expediţiei sale. După o muncă titanică şi după eforturi supraumane au fost descoperite sub linţoliul de alge şi scoici, vestigiile vasului „Egipt", între munţi şi stânci scorburoase.

Geani a cunoscut în amănunţime construcţia Egiptului. O machetă de pe bord indica precis structura navei naufragiate. Pentru a-şi putea croi drumul spre camera blindată a comorilor, au folosit explozibile puternice.

O muncă grea ades întreruptă de intemperii şi de curenţi maritimi, care depărtau scafandrierii dela locul scufundării „Egiptului".

Geani a reuşit să intre în posesia faimoasei casete, care ascundea o parte din tezaurul scufundat.

Era tezaurul *Giocondei* — şase tone de aur pur — descoperire care, comunicată prin telefon pe bord, a produs un mare entuziasm printre mateloţi.

Stimulat de această reuşită „Artiglio" şi-a continuat cercetările.

PRIMA NENOROCIRE

Dar iată că pe bord se întâmplă o nenorocire. Fochistul Noveli îşi ucide nevasta — care era cu el la bord — şi apoi îşi pune capăt zilelor, spânzurându-se.

Pentru o zi lucrările sunt întrerupte. Inmormântarea fochistului Noveli s'a făcut cu acel romantic ceremonial marinăresc. Corpul său şi al soţiei au fost aruncate în mare la ora 4 dimineaţă în cântecele Santei Lucia.

E primul doliu pe bordul lui *Artiglio II.*

Dar vasul a intrat într'o zodie rea. A treia zi Geani suferă un accident. In dimineaţa de 11 Februarie o pulbere uitată pe bord şi răscolită de vântul puternic i-a împăianjenit ochii.

Cu toate îngrijirile date într'o săptămână Geani şi-a pierdut vederea. Era a treia victimă a comorii blestemate.

Lucrările de sondaj au rămas, aşa dar, fără conducerea pricepută a acestui pasionat scafandru. Noul comandant, secundul Giovani Quaglia, a luat conducerea vasului. El e încredinţat că lucrările sub conducerea sa vor duce la rezultate mai **bune.**

S'a deschis până acum o treime din drumul ce duce la comoară. Munca e anevoioasă şi plină de riscuri.

SOVINI, PRIMUL SCAFANDRU

Scafandrierul *Sovini* a povestit ziariştilor că sondajul se face cu mare greutate din cauza hulei.

Marea, liniştită în aparenţă, dar agitată în adâncuri, este foarte primejdioasă. Curentele submarine fac adeseori imposibilă sondarea.

Sovini a suferit în drumul spre epava Egiptului, unul din acele accidente de infimă importanţă dar care contribue mult la starea sufletească a scufundătorilor. El a „amerisat" pe bordul „Egiptului" cu o viteză neobişnuită, lucru ce l-a desorientat câteva clipe. Legătura telefonică cu ArtiglioII a fost întreruptă. Câtva timp s'a crezut că Sovini este pierdut şi mateloţii erau îngrijoraţi de soarta camaradului lor. Dar iată că din adânc sosesc primele semne de viaţă. Sovini lucrează cu ardoare la curăţitul nămolului ce re înconjoară **epava.**

Nămolul s'a depus în straturi groase, formând pereţi puternici, greu de învins. Munca extenuantă a acestui om merită să fie admirată.

Dealtminteri tot echipajul este însufleţit de aceiaşi patimă pentru găsirea comorii.

Şi în clipa când un scufundător ar cădea la datorie, în locul lui ar sări alţi camarazi, atraşi de mirajul celor 130 de milioane de franci, scufundate în adânc.

Nu este prima expediţie italiană care-şi încunună cu succes cercetările submarine. Dar este prima care întâmpină atâtea dificultăţi. Se pare că natura însăşi le este potrivnică. Hula marină ţine de trei săptămâni într'una.

Ea îngreunează lucrul, zădărniceşte toate eforturile căutătorilor de aur.

In oribila solitudine a profunzimilor submarine, munca are un aspect tragic. In dreapta şi în stânga e o linişte surdă, agitată din când în când de trecerea vre-unui înfiorător animal de apă.

LENCI, CORSICANUL

Sovini s'a întors extenuat. El respiră din greu şi varsă sânge. Construcţia solidă a acestui om puternic şi frumos, a fost învinsă de tăria elementelor naturii.

Corsicanul *Lenci* a ascultat cu o impresionantă atenţie mărturisirile lui Sovini.

El ştie că este sortit să coboare al doilea după Sovini. Totuş în aparenţă el este optimist. S'a înarmat cu toate recomandaţiile căpitanului Giovanni Quaglia şi nădăjdueşte să se întoarcă la bord cu comoara mult căutată.

Pentru a-şi menţine sângele rece, Lenci bea înaintea coborîrii câteva pahare de „Chianti". Este băutura pe care o preferă sburătorii şi marinarii.

Lenci şi-a îmbrăţişat camarazii, înainte de a se scufunda şi şi-a luat rămas bun dela tovarăşul său Filipo.

O presimţire tragică l-a făcut chiar să ezite câteva secunde, în clipa când trebuia să îmbrace costumul de scafandrier.

Prima relaţiune telefonică primită dela Lenci a fost dela început alarmantă.

Locotenentul Fierro notă:

„Curentul puternic îmi deviază direcţia. Nu văd decât o jumătate metru înainte. Nămolul a acoperit din nou uşa camerii blindate".

Apoi nu s'a mai auzit nimic.

Legătura telefonică fusese ruptă. Odată cu ea, tubul care transmitea oxigenul s'a defectat.

Emoţia pe bord a fost indescriptibilă. Ordinele comandantului Quaglia nu mai erau ascultate.

Primul care s'a oferit să se arunce în mare şi să aducă pe Lenci, a fost prietenul său nedespărţit, Filipo. Operaţiile pentru îmbrăcarea costumului au necesitat câteva minute, fatale vieţii lui Lenci. Intr'un târziu, Filipo a adus la bord corpul neînsufleţit al prietenului său.

Optimismul care domnia în sufletele mateloţilor, s'a mai micşorat. Unii dintre ei chiar s'au arătat dispuşi să renunţe la căutarea comorii. Numai energia comandantului Quaglia a potolit spiritele agitate.

Inmormântarea lui Lenci s'a făcut într'un cadru deosebit de impresionant. Acelaş procedeu marinăresc prin aruncarea corpului neînsufleţit în valuri şi acelaş cântec al Sfintei Lucia, a vibrat în dimineaţa prevestitoare de furtună şi de naufragiu.

Au trecut numai trei zile dela moartea scufundătorului Lenci şi optimismul s'a deslănţuit din nou în sufletele căutătorilor de aur. Cine ştie dacă până în cele din urmă comoara va fi găsită şi cine ştie de câte ori accentele melancolice ale cântecului Sfintei Lucia vor tresări în rada portului Brest, — cântece luate de vânt şi duse departe, până la „Cimitirul vapoarelor".

PE DRUMURI

de N. Pora

Pâlcuri de nouri negri colindau bolta cerului, duşi într'o goană fantastică de vântul aspru al toamnei ce ridica în văzduh maldăre de frunze veştede, spulberându-le şi orbind aproape pe mica pribeagă.

Cu mâinile îngheţate, înfipte în băsmăluţa cu boarfele ei — o cămăşuţă, nişte croşetării lucrate cu igliţa, o cutie de mucava cu păpuşe pe care i-o cumpărase răposata maică-sa —, rebegită de frig, ca vai de ea, îşi strângea, din ce în ce mai tare, la piept averea, ne mai simţindu-şi nici mâinile, nici picioarele.

Se ducea mai departe în neştire, împinsă par'că şi de vânt, spre acelaş ţel necunoscut, ca şi frunzele uscate.

Trecuse de mult de marginea oraşului. Cele din urmă case rămaseră în urmă şi acum numai ici şi colo se mai ivia câte un trunchiu de salcie, înfipt în malul râului, ce clocotia în bulboace, la picioarele ei. Atât mai întretăia pustietatea pe care o străbătea.

Ii era frig şi frică.

Cerul plumburiu îşi aşternuse umbra-i mohorâtă şi pe sufletul ei. Iar pustietatea fără de margini, în care se pierdea îi cuprindea sufletul din ce în ce mai mult cotropindu-l şi, răsbită de frig, se dete învinsă.

Un plâns cu sughiţuri îi sgudui tot pieptul. Ea, care nu voise să se dea bătută niciodată ferindu-se să plângă până şi când o gonise...

Acum nu mai putea. O îneca amărăciunea. Trebuia să-şi verse focul ce o mistuia... Şi hohotind de plâns se lăsă jos, pe malul apei, cătând spre clocotişul negru ce fremăta dedesubt, căscând din loc în loc câte un ochiu, ce licărea ameninţător şi în care ar fi voit să-şi afle scăparea.

Vântul se potoli o clipă. Numai clipocitul neadormit al apelor îi umplea auzul, înfiorând-o cu taina necunoscutului, spre care era gata s'o pornească.

Se cutremură toată, uitându-se la traiul negru ce o aştepta.

Nu, nu putea!

Infricoşată se târî repede, cât mai departe de apă, ţinându-se cu putere de nişte lăstari, de teamă să nu o apuce ştima apei, s'o ia şi s'o ducă în adânc...

Işi apucă averea — mica ei bocceluţă şi înfingându-şi pumnişorii îngheţaţi în ea, o rupse la fugă, ca o nălucă.

Vântul sufla în spate şi o ajuta în goana ei de groază. Şi fugi, cât o ţinură picioarele, până când zări întâia luminiţă aprinsă la o casă. In jur era besnă adâncă.

Un hămăit aspru de câine în lanţ, o îngheţă de spaimă. Apoi mai continând din fugă şi umblând pe malul apei, intră în oraş, răsuflând uşurată, ca şi cum ar fi dat de cine ştie ce liman de scăpare, când zări întâiul felinar aprins la o răspântie.

Picături mari de ploaie, porniră mai întâi încet, în clipe numărate, apoi din ce în ce mai repezi biciuindu-i obrajii, mâinile, picioarele desculţe.

Simţia c'o pătrunde apa şi o înghiaţă pe încetul. Dar nu-i păsa. Era din nou printre oameni. Putea să găsească undeva un pic de adăpost.

Şi inima i se sfărâma, par'că, numai la gândul acestei umilinţe. Să ceară ea, care nu ştiuse nici odată să se lase înfrântă?

Pentru cei cincisprezece ani ai ei, aceasta i se păru că-i cea mai mârşavă lovitură ce o putea căpăta.

O învinsese şi o călcase în picioare cel ce-i dăduse zilele.

Ii deosebi, din nou, cuvintele acelea ce i-se întipăriră adânc în minte:

— Ce mai stai la gânduri? Ia-ţi catrafusele şi cară-te! Ce te mai sclifoseşti acuş, dita-mai fată-mare ce-ţi poţi aşa agonisi un codru de pâine! Aide şterge-o mai iute, să nu pun iar cureaua pe tine!

Nu putea decât să-l blesteme în gând pe cel ce o aruncase pe drumuri.

Şi porni mai departe.. .

*

Un gang obscur de casă mare, din inima oraşului, o momi cu besna şi liniştea lui. Tocmai ce-i trebuia ei. Că nu mai putea de oboseală.

Se furişă într'un ungher obscur, sub o scară de lemn unde dete peste o saltea de paie, aruncată par'că anume acolo, pentru ea.

Se cuibări cum putut, ghemuindu-se acolo şi sfârşită de tot, prăpădită de jale, îşi dete frâu liber durerii, plângând cu suspine.

De ce să îndure atâta şi să nu aibă nimeni pic de milă de ea? De ce să fie atât de oropsită?

Rând pe rând văzu, ca prin vis, tot ce-i căzuse pe cap, tot ce îndurase până atunci.

Se zări pitcoace, plăpândă, fiinţă firavă ce insufla milă bietei femei care o crescuse ca o mamă adevărată ,atâţia ani de zile.

Şi-aduse aminte de ea, de maica ei cum şi-aduse aminte şi de spaima ce o cuprinsese pe bătrână în-

(Continuare în pag. 24)

REALITATEA zâmbeşte

MATEMATICĂ

— Tăticule, femeia este jumătatea bărbatului, nu-i aşa?".
— „Aşa se spune".
— „Prin urmare, dacă se însoară a doua oară, nu mai rămâne nimic din el..."

MELOMANIE

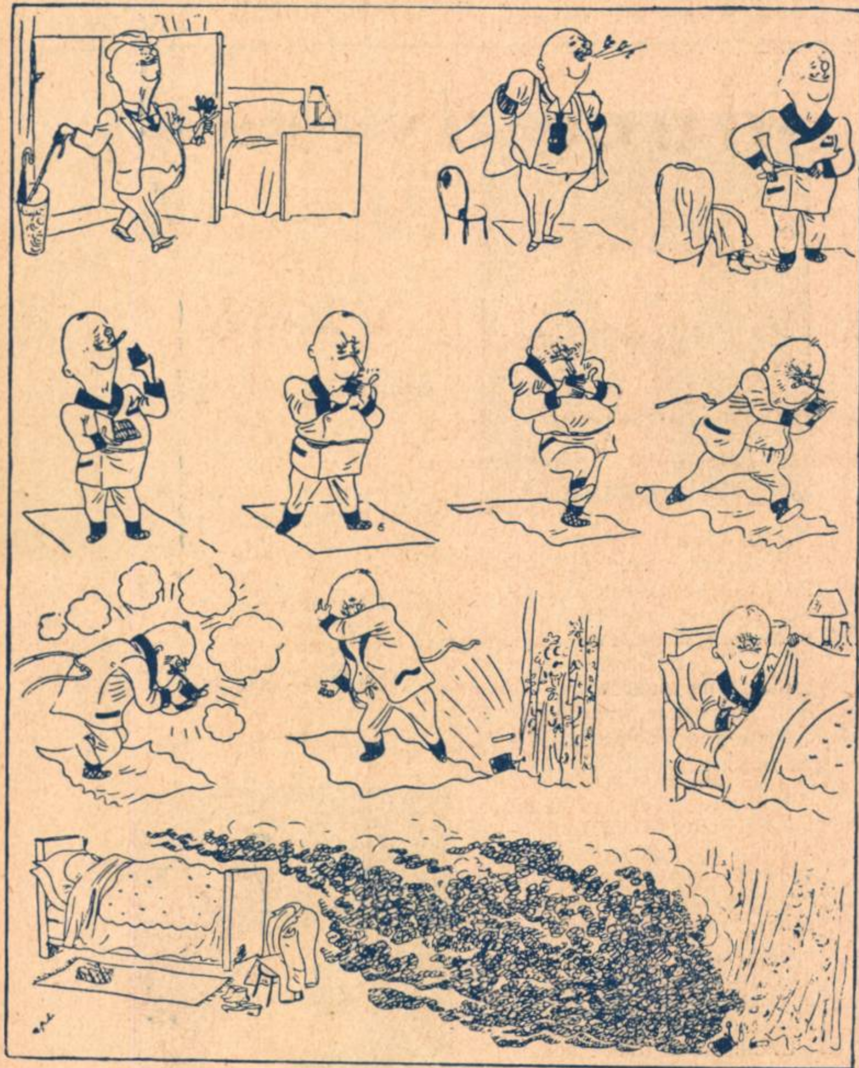
— „Cu toate că ai patru fete muzicante, dumneata nu eşti deloc meloman, nene Popescule".
— „Ei, băiatule, când vei avea şi tu patru fete muzicante, te voi întreba şi eu dacă poţi fi meloman..."

RĂPIREA

Soţul *(dela fereastră)*. — *„Draga mea, intreabă-l pe tânăr, dacă n'are nevoe şi de ceva bani..."*

— *„Doamne, ce curaj au bărbaţii!! Eu n'aş sări pentru nimic în lume dela înălţimea asta..."*

FILOZOFIE

— „Şi închipue-ţi, draga mea, m'am născut chiar în momentul când muria Richard Wagner..."
— „Ei, ce vrei, o nenorocire nu vine niciodată singură".

ARTĂ, NU GLUMĂ

— „Astăzi, nevastă-mea a scris în două ore o piesă de teatru, fiul meu a compus în acelaş timp un foxtrott, fiică-mea a pictat un splendid „apus de soare" şi eu... am preparat dejunul..."

PRIMA

— „Mimico, tu eşti prima fată pe care am sărutat-o în viaţa mea."
— „Te cred, iubitul meu."
— „Şi tot prima care m'a crezut..."

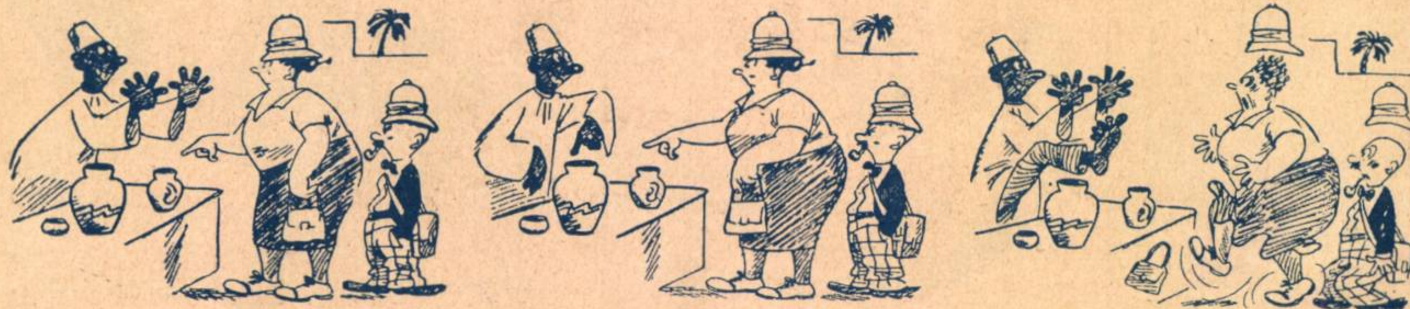
LA BACALAUREAT

Discuţie într'un colţ de sală, între doi candidaţi.
— „Trebuiam să mă nasc înaintea lui Carol cel Mare".
— „Dece?"
— „Nu mai aveam de învăţat atâta istorie".

Un pesimist, pe plajă la Mamaia

Sus: *Tragedia unei brichete.*

Dr.: *Nevoia e cel mai bun sfetnic.*

DE VORBA CU CITITORII

Esop. — „Cabinetul psihografologic", n'are nimic comun cu această rubrică, unde consultaţiile grafologice se dau gratuit. Dezavantajul, e că analiza e succintă. Cabinetul psihografologic, îţi face un portret grafologic amplu, bineînţeles contra lei 60. Din acest punct de vedere, s'ar putea spune că la mine e ca la baia comunală; baia e gratis, dar trebuie să te usuci la soare.

Rigolette.—Mii de mulţumiri pentru reclama americană, pe care mi-ai făcut-o. Nu înţeleg dece vă poate mira faptul, că v'am spus lucruri riguros exacte? E atât simplu. Micile manifestări ale subconştientului, sunt în scris, ca o vitrină cu obiectele marcate cu preţuri. Tocmeala într'un astfel de magazin e exclusă; deasemeni şi deziluzia preţului. Fidelitate (?!). Căutam să-mi dau singur un răspuns, dacă eşti constantă în sentimente. Cred că-ţi lipseşte numai primul impuls.

Facultatea de litere. In ceeace priveşte inteligenţa, te rog să mă crezi c'a fost un lapsus din partea mea, că n'am trecut-o cu vederea...

Pesimismul e artificial. După afinitate ar trebui să-ţi placă Gösta Eckmann. (Cred că-ţi place însă Petrovich). Apelez şi eu la gentileţea dumitale şi te rog să-mi confirmi... greşelile...

Lèvres sanglantes. — Observaţia e justă, reală şi deci m'a bucurat. Aş fi încântat dacă aş putea renunţa complect, la acele răspunsuri. Dar fiecăruia sunt nevoit să răspund, aşa cum a... strigat în pădure. Altfel rişti să predici în pustiu. Confesiunea nu-i complectă. Te rog să-mi dai oarecari detalii asupra vieţei dumitale. Imi face impresia că refulezi un sentiment, care ţi s'a grefat în creer, abusiv, aşa ca un parfum de chiparoase, care-ţi aminteşte continuu, de ceva trist, de o persoană iubită, care a dispărut... Din lipsă de spaţiu, analiza grafologică în nr. viitor.

Tabou. — Nancy Caroll e căsătorită, dar nu cu un artist de cinema. Jeanette Mac-Donald, 28 ani, origina americană, Fox-film.

Repetent. — După câte ştiu din propria-mi experienţă, singura metodă infailibilă pentru a trece două clase într'un an e să toceşti la disperare.

Combinaţia pe care ţi-o imaginezi, nu-i posibilă.

Sobdad. — Curajul dumitale îmi impune şi pentru acest motiv nu voi fi batjocoritor.

Scrisul d-tale, îmi spune: fineţe, sensibilitate, tendinţa de a domina, oarecare incoherenţă în idei; Voinţa nu-i totdeauna susţinută. Vanitate, neîncredere în oameni, susceptibilitate. In general o senzitivă. Ar mai fi multe de spus, despre un scris atât de elocvent. Spaţiul restrâns al rubricei însă nu-mi permite. Revino cu o scrisoare mai lungă.

E. L. Ceaşu. — Un sfat părintesc pe care ţi-l dau, este acela de a amâna publicarea poeziilor D-tale până când vei avea inspiraţia... de a învăţa caligrafia şi ortografia. Când vei ajunge la această perfecţiune, cine-o mai trăi, să-l rogi să te îndrumeze.

Mya. — Indicaţiile ce mi daţi, sub imperul unor sentimente furibunde, cari denaturează atât ideile cât şi scrisul, mă pun în imposibilitate de a vă da un sfat şi de a proceda la o analiză obiectivă. Să aşteptăm trecerea furtunei!

Mira-Câmpulung. — Aş trebui să vă admonestez, că citiţi cu prea multă superficialitate rubrica. „Chestiunea Stradivarius" a fost desbătută până la complectă nimicire. 99,9% că nu posedaţi un Stradivarius original.

Birelli. — Imi pare rău că trebuie să te deziluzionez, dar cu 2 clase comerciale, fără de alte surse de cultură, va fi foarte greu să pătrunzi „frumoasa ârta" a grafologiei.

Scrisul d-tale se lasă astfel tălmăcit: pesimism, fire foarte influenţabilă, senzualitate puternică, dar reţinută. scrisul dv. mai denotă o fire bolnăvicioasă, umilită, Dacă vă mai interesează ceva, reveniţi.

Mamy. — Bunătate, fire romanţioasă, orgoliu, neîncredere în alţii, lipsă de discernământ în privinţa atitudinei ce trebue să o iei faţă de cineva. Inteligentă, intuiţie afectivă, oarecare generozitate. După cum vezi n'a fost o „scărmăneală" ci mai mult o gâdileală.

Mi-ar fi plăcut să-mi scrii mai mult.

Aissa de Persia. — Caracterul persoanei este următorul (îmi fac oarecari rezerve deoarece mi-aţi trimis prea puţin text). Sensual, spirit înclinat spre misticism, voinţa slabă, neîncredere în oameni, fire închisă. E obsedat de idela de a se afirma în societate, totuş lipsă de încredere în sine. Este omul care se lasă sprijinit de alţii. Puţină naivitate sau inconştienţă (?). Deocamdată atât. Dacă mai doriţi informaţii complimentare, trimiteţi text.

Maria de Medicis. — Scrisul d-tale e excepţional pentru o femeie. Este un scris complect masculinizat. L'am tălmăcit astfel: Intuiţie neobişnuită, sobrietate extremă, intelectul predomină, dă chiar un aspect de fire rece. Sensibilitatea puternic reţinută. Simţ estetic, meticulozitate. Armonie. Egocentrism. Fire circumspectă. Dar nu mai spui nimic duduie, căci ar trebui să vorbeasc numai la superlativ.

Mai văd şi vanitate, care de data aceasta sincer vorbind, e justificată.

Moi. — Vous? Vous êtes tout ce qu'il y a de plus gentil comme correspondante et je vous prie tout d'abord et très sérieusement de récidiver amplement.

En lignes larges votre écriture traduit: Intelligence. Caractère equilibré mais manquant de volonté, sensuel, doué de bonté. Preocupation estethique. Une caractéristique intéressante: timidité de manifester ses qualités. (Peut-être d'une autoanalyse trop méticuleuse). Pour vous élucider sur votre aboulie, il faut m'indiquer les événements que vous considerez comme les plus importantes.

Rassurez-vous quant a vos oreilles, elles mentent sauf votre respect. Vous n'irez jamais en correctionnelles. Si vous êtes Lorraine et pourtant ma sujette, je trouve que l'histoire se répète a mon profit. A bientôt n'est-ce pas?

Mitas Popa Lazăr. — Mulţumindu-ţi pentru gentila atenţiune de a nu trece peste noi şi a ne consulta cu precădere în privinţa jocului de-a-v'aţi ascunselea între organele d-tale auditive şi vocale, credem că aceste afecţiuni deşi de naturi diferite urechea muzicală e o chestiune în legătură cu memoria muzicală, iar pierderea vocei în legătură cu o afecţiune organică locală, fenomenele îşi au origina într'o slăbire generală a organismului, provocată de excese. Cred că înţelegi!! Deci în primul rând, o normalizare a vieţei. In tot cazul consultaţia mea dela distanţă e absolut insuficientă şi consultă un medic.

Liane. — Scrisoarea d-tale exhală melancolia, timid, ca un portret de femee decolorat de soare. Momentan nu ştiu până la ce punct aş putea înlocui providenţa. Trimite-ţi-mi ceva, în genul publicaţiilor noastre.

Vă promit toată solicitudinea şi discreţia, fără restricţiuni. A bientôt!

Mor Bojirre. — Femee „vamp" este aceea pe care nu-ţi doresc s'o întâlneşti niciodată. Iată un indiciu sigur: în apropierea ei îţi pierzi minţile şi... banii. Când te-ai trezit, poţi să începi înconjurul lumii pe bicicletă, pentrucă nu mai eşti bun de altceva.

„Vamp" este prescurtarea cuvântului vampir, adică strigoi care suge sângele.

2) Ramon Novarro petrece în prezent la Palm Beach. 3) Ultimul film „Anna Christie".

Analiza grafologică în nr. viitor.

Antropafague. — 1) Posibil să ai dreptate, dar dece nu se prezintă la concurs fetele acelea frumoase? 3) Nu este acela de anul trecut. 4) Care este cea mai frumoasă artistă de cinema? Uite asta n'am să ţi-o spun niciodată, fiindcă sub pseudonimul dumitale alarmant, se pot ascunde într'adevăr pofte canibalice. Vrei s'o sfâşii de admiraţie?

Cel mai bogat artist? I-ai pus gând rău şi acestuia? Se zice Douglas Fairbanks.

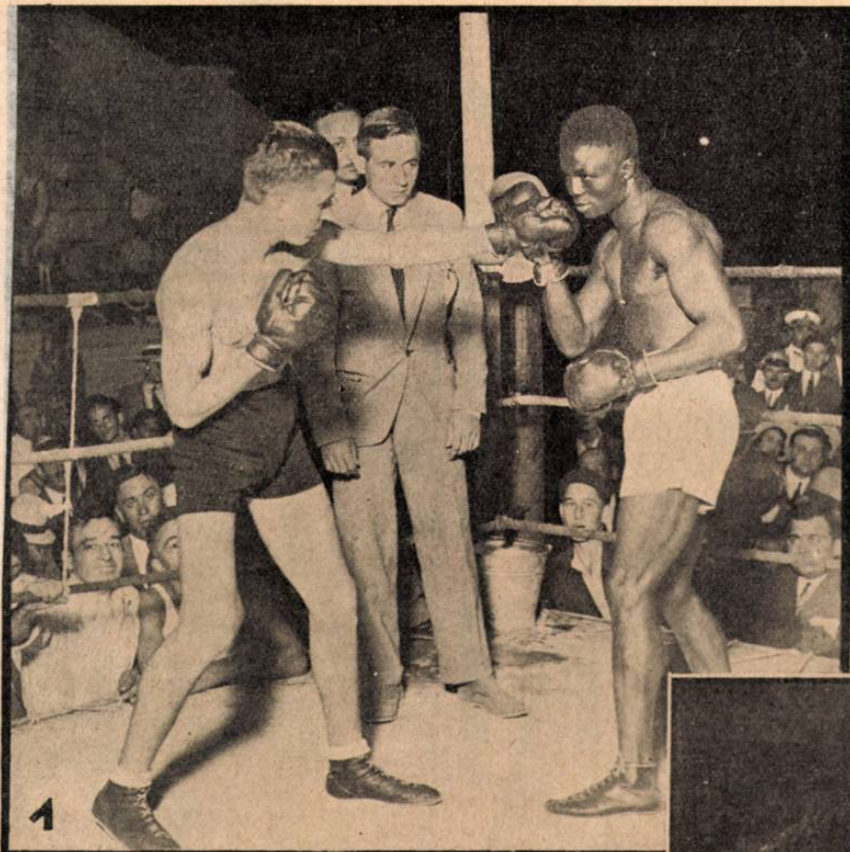
Ionescu Mihael-Caracal. — Ca tălmăcitor obiectiv, îmi face impresia că duduia, te cam joacă. Şi e natural, fiindcă eşti un afemeiat (judecând după scris). Scrisul dumitale e lipsit aproape complect de atributele bărbăteşti. La o lipsă totală de voinţă, se adaugă bunătate, fantezie romantică şi o obsesie nenorocită: aceea de a te simţi desnădăjduit în singurătate. Cauţi cu tot dinadinsul succesul la femei. Cer scuze pentru această sinceritate brutală, dar vreau să produc în dumneata un reviriment sănătos. Cauza însă nu e pierdută.

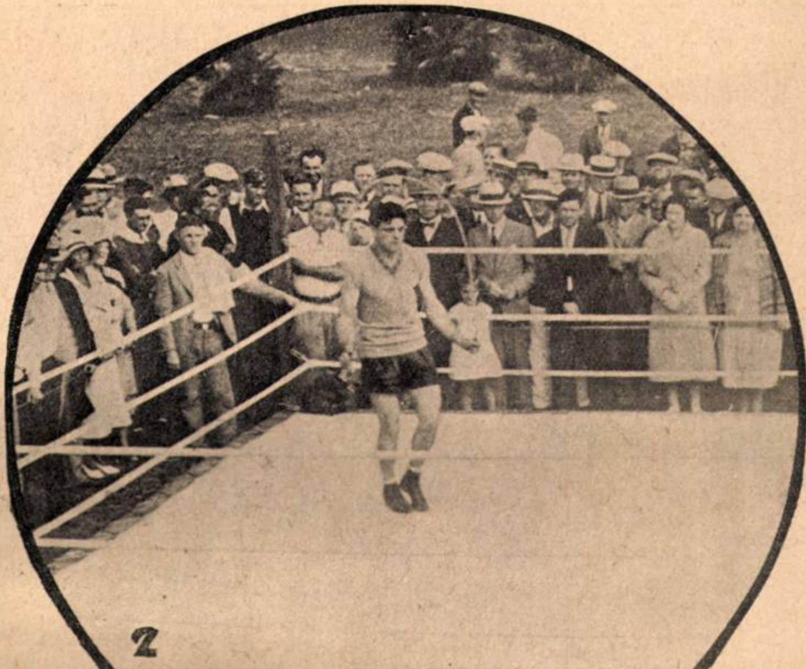
Trimite-mi un autograf al duduiei şi-ţi voi spune ce trebuie să faci.

Până atunci impuneţi puţină rezervă faţă de duduia „fatală".

Ion-Cluj. — Caracterul dumitale e încă în faza formaţiei. Deocamdată denotă lipsă de voinţă, superficialitate, o rezervă faţă de oameni care merge până la ipocrizie. Intuiţie psihologică. Vanitate. Deocamdată atât pot tălmăci din scrisul dumitale. Scrie-mi o scrisoare mai lungă, ca să-ţi pot completa schiţa aceasta de portret.

LOTHAR

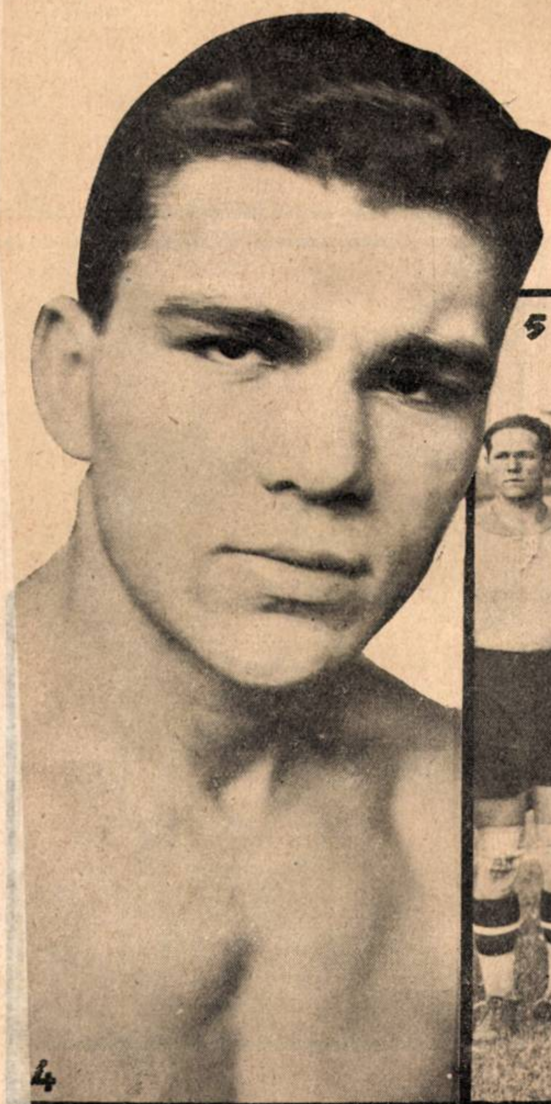

SPORT

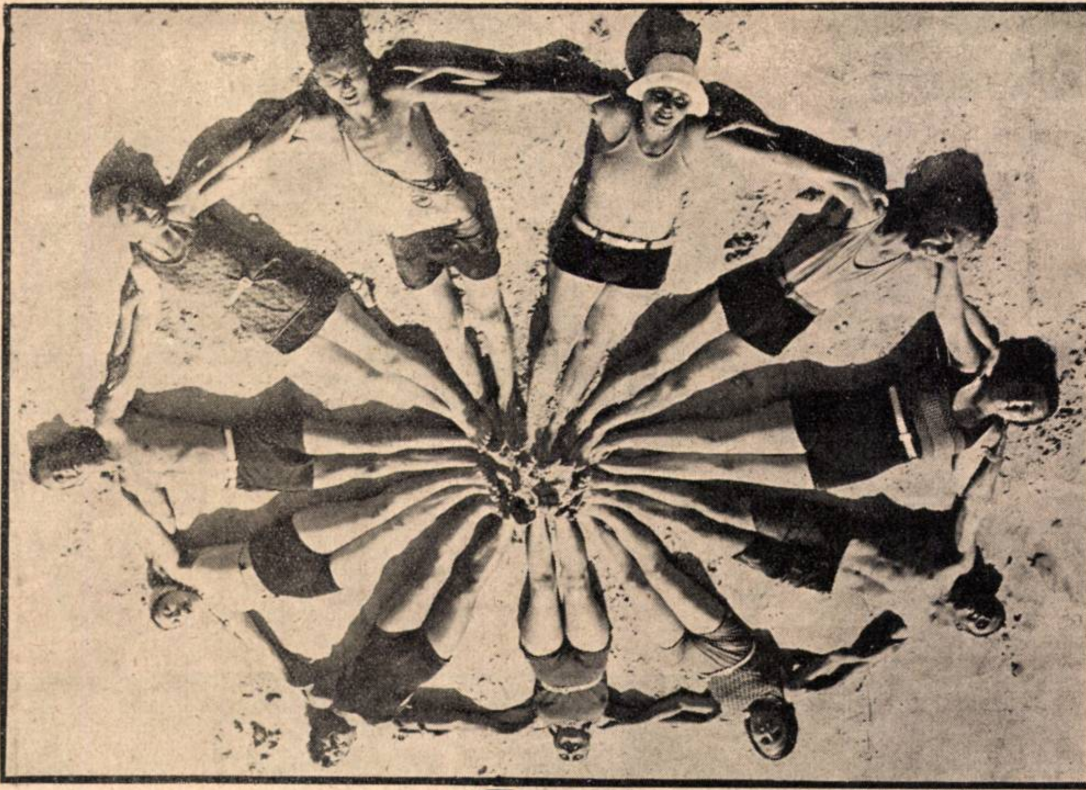
1) *Instantaneu prins la recentul match de box din Capitală. Negrul Henry Soya dă revanşa lui Marin Plăeşu.* 2) *Yung Stribling, care a fost de curând învins de Max Schmelling* (4) *la campionatul mondial pentru toate categoriile.* 3) *Moţi Spakov şi-a recucerit titlul de campion al României învingând detaşat la puncte pe fostul campion Gheorghe Axioti.* 5) *Echipa ungară de foot-ball, care a susţinut câteva match-uri contra echipelor româneşti.*

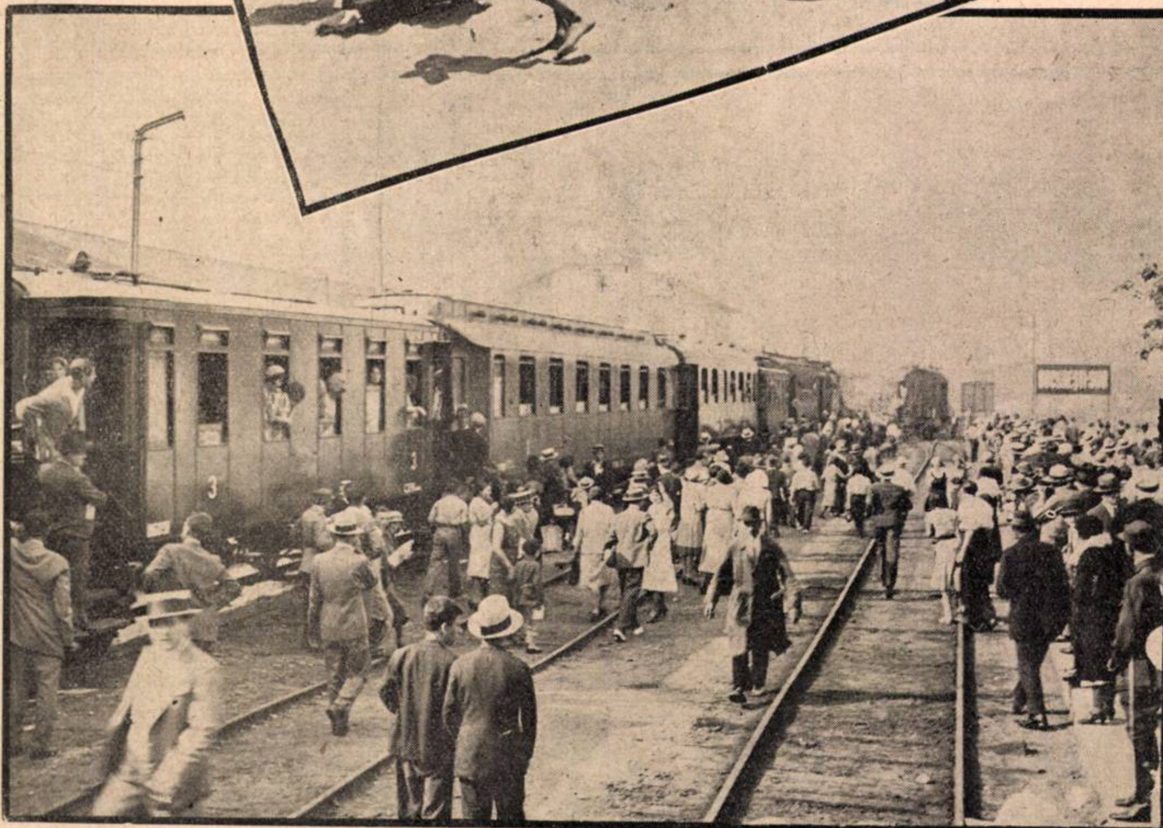

Pla

...jă...

Plajă... Titlul reprezentativ al odihnei, al soarelui, al nisipului prăfuit, al recreației și al întinsului nesfârșit al mărilor. Dar plecarea la plajă maritimă necesită o călătorie lungă, timp mai mult, mai ales mulți bani. Deaceea bucureștenii inventivi ca totdeauna și-au creeat o plajă în apropiere, la Grădiștea, pe malul Argeșului. Fotografiile pe care le publicăm în această pagină, sunt prinse de fotograful nostru, special trimis, pe plajele Mamaia și Grădiștea.

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseții

Savoya. — Te voi face să câștigi pariul. Care ți-e adresa? Apa de toiletă ce utilizezi e bună.

Celestina. — Dulce Celestino ce revii cu transpirație arteziană am fost crudă recunosc, dar o cam meritai nițeluș.

Nu-ți prescriu formol că ești pentru contra. Alumen crud 5 gr. la o baie de picioare. Pudrare cu talc în abundență.

Lung Olt. — Nu e pericol pentru sănătatea d-tale. Nu toate coșurile provin din sânge stricat așa cum te gândești mata la molipsire. Ia băiatul și fiți fericiți. Binecuvântarea mea o ai.

Mimi. — Bioxinul e un preparat pastă și apă de dinți minunat pentru dantura ce ai. Ai aflat de brâul de mărgele miraculos? Sunt multe persoane care l'au utilizat și sunt mulțumite, il poți încerca.

Sacontala. — O cură cu Lactobil nu ți-ar strica 2 comprimate seara la culcare.

D. T. F. 101. — Soluția Sabouraud e împotriva tenului gras și transpirației pe obraz.

Ema. — Histogenol o cură de 3 flacoane poți urma împotriva anemiei. Cearcănele de la ochi snt produsul acestei anemii.

Coca Mimi Iași. — Când vei veni la București te sfătuesc să faci o vizită d-nei K. în str. Vasile Lascăr 9. Te va îndruma pe drumul cel bun.

Lisy. — Un doctor de urgență. Lasă jena la o parte.

Mărturisesc că voi da greș.

Carminia. — Dacă ai tenul gras, în nici un caz nu e recomandabil uleiul de Migdale seara pentru a șterge fardul. Ți-ar fi mult mai de folos apa Laura de ex. Masagiile la ochi nu se fac în spre urechi, din contră în spre rădăcina nasului. Săpunul de migdale e bun pentru ten gras. După apă caldă, pulverizare cu apă foarte rece.

Nicolof. — La caz că aveți un ten gras vă recomand: Hidrochinonă 2 gr. Ac. benzoic 1 gr. ac. salicilic 2 gr. Aether 20 gr. Apă de rose 50 gr. Alcool 100 gr. Dacă aveți tenul uscat atunci un borcan de crema Laura No. 1.

Dolphy. — Incercați următoarea recetă contra pestruilor: Sublimat 1 g. alcool Lavandula 150 g. apă rosae 250 g. cu un tampon de vată.

Mona Vana.—Receta pentru puncte negre: apă de rosae 150 g. amoniac 20 g. o puteți utiliza dimineața cu vată înainte de pudră. Seara continuați cu preparatele Laura.

O Dornieancă. — Puteți utiliza Crema Laura No. 2. pentru coșuri — Intern urmați o cură de 3 flacoane depurativ Richelet. Pentru gât și brațe eu am o recetă foarte bună: Un gălbenuș de ou, 5 linguri de iaurt și o linguriță de unt proaspăt. Toate bătute bine până la cremă.

Padra. Imi pare rău dar nu cunosc eficacitatea acelor aparate. Deaseamenea sunt chineză în privința bonetei ondulatorii. Probabil o bonetă de cauciuc care fixează ondulația cu apă.— Amintește-ți însă că: Reclama e sufletul comerțului.

T. Sovata. Câte flacoane de apa Laura ai utilizat?

Petite audacieuse. — Un tout petit flacon apa Laura.

Suzana Chirila. — Mă grăbesc să-ți răspund înaintea sinuciderii. Nu te omori înainte de a utiliza umătoarea rețetă: Naphtol B. 1 g. Sulf. 2 g. zinc oxid 2 g., Lanolină 5 g., ulei de migdale 7 g. care sper că-ți va asasina coșurile.

I. C. A. — Băi de amidon 50 gr. la un litru de apă. Apoi crema: Panin 2 gr. Calomel 1 gr. glicerofat de amidon 50 gr.

Supărata. Pentru sâni cunosc următoarea fricțiune care-ți va folosi: A. salicilic 2 gr. Mentol 1 gr. Alcool sau apa de colonie 250 gr. Glicerină 50 gr. apa de hamamelis 100 gr. apă de rosae 100 gr.

Maria Tereza. Pentru ten crema Laura No. 1. Pentru slăbit pilule miraculoase? Nu prea cred în eficacitatea lor. După mine tot Majestatea sa dieta e singura suverană. Dacă ai curaj și voința încearcă. Ceartă-te definitiv cu făinoasele, dulciurile și grăsimile. In cepe a te împrieteni cu ceaiurile slabe cu lămâie multă, cu pesmeții de Karlsbad, cu fripturile uscate, cu sporturile, gimnastică și sper că vei mai lepăda din kilograme.

Anita. Rețeta: Un gălbenuș de ou, 5 lingurițe de iaurt, o linguriță de vin alb e o dușmancă foarte temută pentru petele ce le ai.

Théa. O cremă pentru puncte negre: Calomel 1 gr. Zinc oxid 3 gr. Tanin 0,50 Ac. fenic 5 picături Vasilină 30 gr. Ceară 3 gr. Pentru prima întrebare un doctor ar fi de mult folos.

Miss Urâtenia. Iată un concurs cu adevărat original dacă s'ar ține vreodată la noi. Cred însă că nu ar ispiti pe nici o duduie acest titlu chiar dacă ar fi să călătorească gratis la Galveston. Desenul cu sânii e foarte reușit, mai reușit ar fi fost în culori. Totuși arăți oarecari aplicații. Sânii sunt enormi? Cunosc multe rețete să-i transform din mici în mari, dar așa e mai greu.

Incearcă totuș o vizită în str. Vasile Lascar 9 care sper că te va mulțumi pe deplin. Pentru ten preparatele Laura îți folosesc.

Lady Brăila. Ești în al 3-lea cer? Vrei să te urci în al 7 lea, și pentru asta îți trebue o rețetă pentru picioare? Iată cu ce poate fi fericită o Lady din Brăila! Nu cunosc preparatul de care întrebați. Cunosc însă ciorapii de cauciuc, bandajele etc... Electroliza la picioare nu am ideie cât te-ar costa.

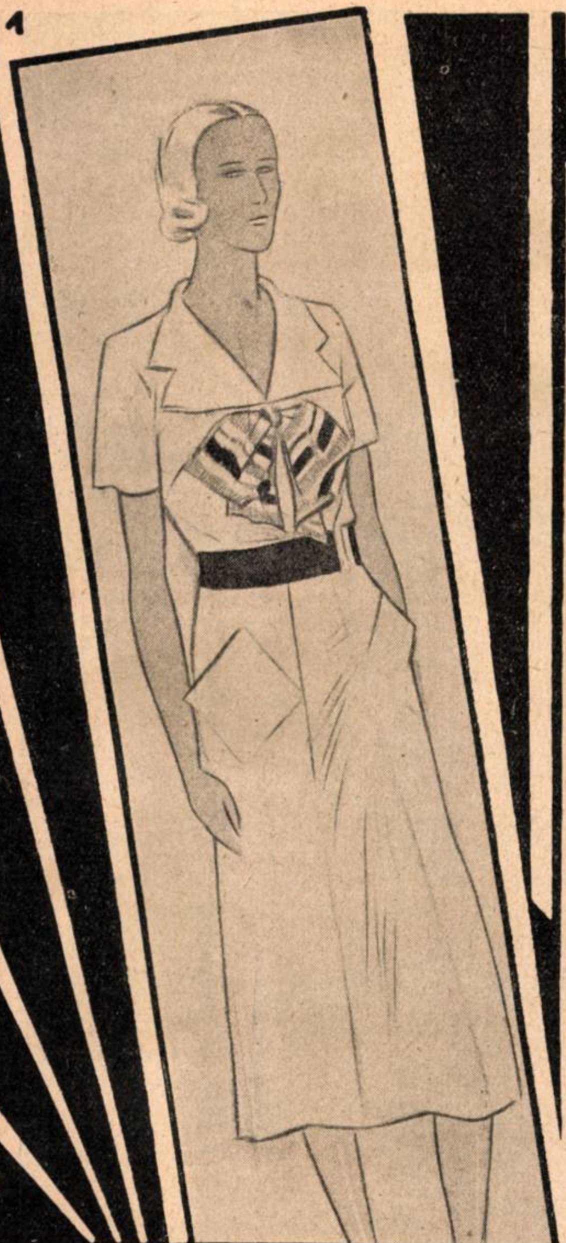
Cred că nu prea eftin având în vedere întinderea. Pentru brațe rețeta de la I. C. A.

Ortansa Negrea. Ce am făcut cu cele 2 scrisori ale d-tale? Nu le-am rupt pentru simplul motiv că nici nu le-am primit. Revino te rog cu o singură scrisoare cu 2 întrebări.

Marilena. Ți-a fost de folos preparatul? Sunt mulțumită. Pentru a avea un picior mic? O simplă operație pe care o suportă și femeile chineze din lumea bună și atunci vei purta numărul 30 din 39 ce porți acum. Dar apropos câți ani ai? Nu de altceva dar operația se face pe la 1 an jumătate la chineze.

LAURA

CE SE POARTĂ

S'AR părea că în ciuda sezonului, care altă-dată obligă moda să rămână la un punct mort — lumea femenină e mai dornică decât oricând de noutate. Şi găsesc asta foarte logic. Căci unde ar putea femeia să-şi desvolte mai mult graţiile, să-şi arate gustul, decât la numeroasele plaje, stranduri, cazinouri, care toate pe timpurile Caniculei se transformă în peluze cu superbe şi animate flori omeneşti.

Convinsă că nimic nu poate să-i pună mai în relief frumuseţea ca minunatul cadru al naturei, vastă aureolă de azur şi verde, femeia cere marilor case de modă, inovaţii. Şi acestea sunt foarte fericite să lanseze rochiile largi transformate în poale în pantaloni; jacheţelele scurte şi, în materie de stofă, broderia engleză.

Olanda, acea răcoroasă împletitură de fibre ale inului, care fusese cam delăsată anii trecuţi, e din nou în primul rând pe lista ţesăturilor. Din olandă albă deci, sunt şi cele două rochiţe de plaje sau plimbare, ce le arătăm în ilustraţiunile 1 şi 4.

Veţi observa garnitura originală a primei: buzunărelele în formă de cub şi cravata de imprimé împestriţat.

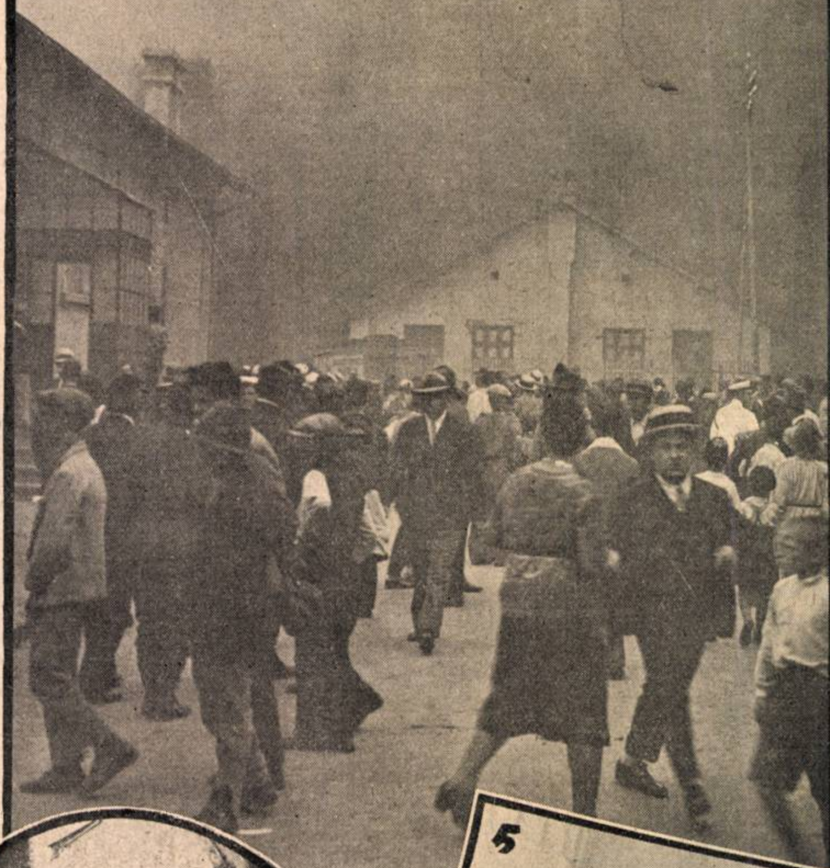
Aceasta însă nu înseamnează că pe lângă olandă, jerseul fin, subţire ca o mănuşe ar fi defavorizat. O dovadă e modelul nostru din stânga paginei, jos care din câteva tonuri ale verdelui jade, e de un şic neîntrecut. Pentru amatoarele de dans, — şi cărei cochete nu-i place să se legene în sunetul jazzului modern —, toaletele seratelor de vară sunt cu mult mai puţin pretenţioase, ca acelea ale marilor baluri, din timpul iernei. Catifelele grele, lameurile de fir, podoabele de pene, broderii şi strassuri au fost lăsate să doarmă în cartoane, iar georgettul, acest delicios imprimé, uşor ca o boare, transparent ca un voal de zână, flutură în jurul taliei, gâtului şi şoldurilor.

LAURA

DIN ȚARA

1) D. Francis Day care face ocolul lumii împreună cu soția sa la bordul unei avionete proprii, s'au oprit și în București. 2) Un puternic incendiu a distrus uzina de electricitate din Constanța, pricinuind pagube de peste cincizeci de milioane. 3) Căpitanul Simion din aviația civilă, unul din cei mai buni piloți ai noștri. 4) Comisiunea Camerei, în frunte cu d. prof. Pompeiu, președinte, înainte de plecarea dela Parlament spre Palatul Regal pentru a depune adresa de răspuns la mesagiul regal. 5) D. Mihail Sadoveanu, președintele Senatului, părăsind palatul Regal, după depunerea răspunsului la mesaj

reportaj

O CARIERĂ STRĂLUCITĂ...

Enigma sinuciderii lui Philippe Daudet

Dreapta: *Achour, excroc internaţional, hoţ de bijuterii, pungaş de buzunare şi asasin.*
Jos: *Ambasadorul Egyptului, căruia i-a furat bijuterii în valoare de 1.000.000 fr.*

LA 23 Noembrie 1923, ziarele pariziene anunţau în trei rânduri acest fapt divers:

„*Azi dimineaţă tânărul Philippe Daudet, fiul d-lui Leon Daudet, directorul ziarului regalist „L'Action francaise", s'a sinucis cu un glonte de revolver. Tânărul sinucigaş şi-a pus capăt zilelor intr'un automobil de piaţă. Moartea i-a fost fulgerătoare. Cauzele funestului act nu se cunosc până acum".*

Cu acest anunţ a început în Franţa cea mai pasionantă şi cea mai romanescă enigmă a ultimului deceniu.

Chiar de-a doua zi, tatăl sinucigaşului a depus o plângere la parchet, arătându-şi convingerea că fiul său a fost asasinat. Ziarul „Acţiunea franceză" a intrat în joc. S'au început polemici şi denunţuri. Leon Daudet arată ca făptaşi ai crimei, pe agenţii unei societăţi de anarhişti, apoi acuză chiar pe agenţii secreţi ai siguranţei. Medicii legişti procedară la deshumarea cadavrului, făcură o nouă autopsie şi constatară că moartea tânărului *Philippe Daudet, în vârstă de 15 ani a fost determinată de un glonte de revolver. Nimic nu îndreptăţeşte bănuiala că la mijloc ar fi vorba de un asasinat".*

După acest ultim raport al medicilor, justiţia a socotit problema luminată şi-a închis la dosar plângeri şi denunţuri.

Totuş, nefericitul tată continuă să se agite şi persistă în acuzaţii.

Intr'un articol al gazetei sale, vorbeşte, după câteva săptămâni dela clasarea afacerei, de complicitatea la asasinat a şofeurului în automobilul căruia bietul Philippe a fost găsit cu tâmpla găurită.

Şofeurul îi intentează acţiune de calomnie şi ca o demonstraţie a justiţiei democratice, Leon Daudet este condamnat la închisoare. Ca să poată fi arestat, poliţia a trebuit să asedieze timp de o zi şi-o noapte localul ziarului regalist, în care condamnatul se baricadase, împreună cu garda sa formată din aşa zişii *„camelots du roi".*

După câteva săptămâni dela încarcerare, Leon Daudet reuşeşte însă să evadeze. Un prieten învoit cu o funcţionară dela poştă, telefonează directorului închisorii, în numele ministrului de justiţie şi ordonă punerea în libertate a condamnatului. Funcţionara dela centrala telefonică confirmă

directorului că cel care a ordonat eliberarea a fost într'adevăr ministrul justiţiei.

A doua zi Leon Daudet era dincolo de frontiera franceză, în Belgia.

Funcţionara dela poştă a fost descoperită, dată în judecată şi ertată de pedeapsă, pentrucă era văduvă şi avea de întreţinut un copil de trei ani.

Ziarul „Acţiunea franceză" şi-a continuat însă şi după exilarea directorului ei, campania de acuzare de asasinat, a poliţiei politice.

Acum un an prietenii politici ai exilatului au reuşit să-i obţină graţierea. A urmat un an de linişte.

Iată însă că acum când toată lumea socotia că a venit însfârşit vremea ca trupul nenorocitului Philippe să putrezeasc în pace, o adevărată bombă de surprize exploadează într'o mică închisoare din provincie.

O MARTURISIRE REVELATOARE

Intr'o seară cu puţin înainte de ora „stingerei", unul dintre deţinuţii închisoarei din Aget cere gardianului şef să-l conducă în cabinetul directorului.

E un tânăr slăbuţ, scund, palid. Merge puţin adus de spate. Sub fruntea-i înaltă, deschisă, ochii strălucitori de febră au o expresie de neobicinuită hotărîre.

Se numeşte Eduard Achour. Are treizeci de ani. E născut în Alger, dintr'o familie foarte bună, de avocaţi din tată în fiu.

El însuş şi-a luat licenţa în drept în anul 1922 la universitatea din Lyon.

Imediat după examenul de licenţă Edouard Achour a luat trenul de Paris cu gândul să-şi caute un loc de practicant în biroul unuia dintre marii maeştri ai baroului.

Gândurile de viitor îl ţin toată noaptea treaz.

Se plimbă pe culoar şi fumează ţigară după ţigară. In compartimentul vecin cu al său şade un om în vârstă. Şi-a desbrăcat haina, a agăţat-o în cuer lângă fereastră şi s'a culcat de-alungul canapelei.

Acum doarme cu faţa la perete. Din haina agăţată, un portofel umflat, doldora, îşi arată colţul cu chenar de aur.

Eduard Achour, trece odată, de două ori, iar se întoarce. Intinde brusc mâna şi trage portofelul. Trenul îşi încetineazâ ca la comandă goana.

O gară.

Şi astfel înainte — chiar de a ajunge la Paris, în drum tânărul licenţiat îşi găsise o ocupaţie.

In Capitală îşi cheltui în două luni, banii furaţi, trăind boereşte, cheltuind cu desinvoltură în localuri elegante şi hoteluri de primul rang.

Intr'o seară, un bijutier se urcă în trenul de Marsilia. Se instalează într'un colţ, lângă fereastră. Această fereastră e deschisă.

Alături de trenul de Marsilia e un alt tren care trebue să plece imediat. Şi într'adevăr porneşte. In această clipă, un tânăr se apleacă în spre fereastra bijutierului şi cu o agilitate uluitoare apucă de pe măsuţa dela fereastră, de sub ochii omului, o valiză de piele.

Bijutierul înebunit sare pe fereastră, agită desesperat mâinile, strigă, cere ajutor. Zadarnic. Trenul vecin a intrat în viteză.

La prima gară, poliţiştii preveniţi telefonic găsesc într'un closet valiza păgubaşului. E goală.

Un tânăr e arestat. E tânărul licenţiat Eduard Achour. După trei zile e însă pus în libertate, din lipsă de probe.

La intervale de câteva săptămâni, se succed alte lovituri, din ce în ce mai mari, din ce în ce mai îndrăsneţe.

Incă din 1923 poliţia îl urmăreşte pretutindeni. Timp de 6 ani totuş, nu reuşeşte să-l prindă asupra unui fapt concret.

Achour are toate calităţile unui răufăcator redutabil. E inteligent, cultivat, curajos, abil şi cu toate că e scund şi nu tocmai frumos, e totuş un perfect seducător. Are o metodă şi nu ese niciodată din ea.

Ajunge într'un hotel. Se plimbă noaptea în smoking pe culoare, intră pentru un moment într'o cameră, alege câteva bijuterii şi pleacă.

Nu fură nicodată bani, sau obiecte de preţ, ci numai pietre preţioase.

Câteodată scoboară cu capul gol dintr'un automobil, trece pe lângă portarul hotelului, salutând neglijent, urcă etajele dă lovitura şi pleacă liniştit.

Are destul capital ca să poată aştepta 6—7 luni, până să-şi lichideze bijuteriile, în Olanda sau Anglia.

Nu frecventează decât lume bună.

Locueşte într'un apartament elegant, are două automobile şi relaţiuni întinse.

Cu toate acestea i-se întâmplă câteodată să dea greş.

La Vichy într'o noapte intră în camera unei tinere americance, pe care o credea adormită. S'apropie încet de măsuţa de toaletă, scoate cutia cu bijuterii.

Fata însă nu dormia. Aprinde lampa, întinde revolverul, strigă.

Oamenii de serviciu sar, şi conduc la secţie pe Achour, la care s'au găsit cărţi de vizită pe numele de Georges d'Yves.

Face o lună închisoare preventivă. Intretimp tânăra yankee pleacă din Vichy, aşa că lui Achour îi e uşor să convingă tribunalul, că în noaptea aceea a fost surprins într'o aventură galantă. Nu era vorba de nici o bijuterie. Afurisita de americană îi jucase doar o farsă. Are nenumărate metrese, la care ţine şi care îl adoră. Unele îi uşurează alibiurile, altele îl ajută cu bani.

La Bordeaux comite o greşeală în 1929:

Presat de-o lipsă momentană, pune în gaj la „Muntele de pietate" un briliant furat. E prins şi condamnat la doi ani închisoare.

(Continuare în pag. 28)

VAMPIRI

VAMPIRUL din Düsseldorf a fost decapitat. Crimele lui sunt cunoscute şi nu vom mai reveni asupra lor. Cazul său însă, rămâne ştiinţificeşte, un caz etern, atrăgând atenţia asupra maniacilor de ucidere.

Prototipii acestei manii sunt Jack Spintecătorul, Harmann, ucigătorul din Hanovra, Landru şi alţii. Din aceşti „alţii", sunt unii dintre cei mai caracteristici. Unele regiuni din Statele Unite de pildă, au fost în ultimii ani literalmente terorizate de către monomanii asasinatului. Oraşe întregi au fost pradă panicei, ca şi Düsseldorf.

Toledo şi Omaha din Statul Dakota, au cunoscut astfel atrocităţile „omului cu măciucă" şi ale ţintaşilor cu puşca automată.

La Toledo, asasinul misterios care a atacat şapte femei cu lovituri de ciocan şi a ucis patru dintre ele, isbucnia într'un râs demonic, în momentul când isbia. El trecea drept insesizabil.

Ultima sa crimă, — în urma căreia a fost prins, — a fost uciderea unei biete fetiţe poloneze. El o smulse din patul ei, sub ochii surorilor speriate o scoase afară din casă, şi apoi după ce săvârşi crima, readuse cadavrul însângerat, pe care-l aruncă pe treptele scării dela intrare. Fu prins şi inculpat. Mărturisi asasinarea polonezei, dar contestă că ar fi amestecat, în alte şase atentate precedente. Fulgerat pe scaunul electric, el îşi duse secretul cu sine în mormânt.

La Ohama, au fost doi vampiri: Frank Carter şi Jacques Bird. Frank Carter omora cu ajutorul unei puşti pneumatice armă fără sgomot, a cărei tăcere contribui cu atât mai mult, să semene panica. A fost arestat abia după a 18-a agresiune.

In ce priveşte pe Bird, el era un negru, care găsia că este mai expeditiv să-şi lovească victimele pe care le alegea, cu lovituri de topor. O fată pe care n'a putut-o decât răni, l-a recunoscut formal; totuş omul cu topor scăpă de pedeapsa capitală, judecătorii săi îndoindu-se.

A mai fost un alt negru Earl Nelson, care a sugrumat 22 de persoane. Prins, el fu recunoscut ca atins de demenţă.

Dar întâmplarea cea mai senzaţională şi cea mai stranie a „vampirismului", care a înspăimântat lumea şi care depăşeşte în oroare chiar afacerea dela Düsseldorf, este aceea care timp de trei ani a turburat liniştita localitate Bridgeport din Connecticut.

„Fantoma din Bridgeport" astfel fusese numit, neînţelesul şi sângerosul maniac, care săvârşi toate crimele sale în acelaş mod şi cu aceeaş armă. El nu ataca decât pe fete, lovindu-le în piept cu un ac foarte lung, ca un fel de sulă, de care se servesc cismarii. El nu căuta moartea victimelor sale: le provoca răni relativ uşoare, uneori atât de uşoare, încât numai peste o oră sau două, victimele îşi dădeau seama de agresiune. Totuş nimeni nu a terorizat mai profund populaţia decât „fantoma cu ac".

Faptul că nu putea fi prins, repetarea constantă a agresiunilor în timp de trei ani consecutiv, şi faptul că opera pe arterele cele mai populate ale oraşului, toate acestea contribuiră să exaspereze nervii şi să aprindă imaginaţiile. Panica atinse culmea când inspectorul de poliţia Flanagon, care fusese însărcinat cu ancheta, decedă în urma surmenajului şi groazei ce-i cauzase această afacere.

Intr'o seară de Februarie, o fetiţă de 12 ani Maria Annunziato pătrunsese în vestibulul bibliotecii municipale, când un om ce tocmai ieşia o îmbrânci în treacăt. Fetiţa care era gros îmbrăcată, într'o manta de iarnă, nu simţi nici o lovitură. Ea intră înapoie la bibliotecă volumele ce le împrumutase, alese altele, apoi reluă drumul spre casă. In acel moment însă, simţi o durere surdă în partea stângă a pieptului. Ajungând acasă, îşi desbrăcă mantaua şi descoperi pe rochie o pată de sânge. Mama sa care o desbrăcă, putu să constate că fetiţa avea o rană adâncă de vre-o doi centimetri.

Alarmată, d-na Annunziato chemă un doctor. Acesta declară că, rana fusese cauzată cu un instrument ascuţit şi o sfătui să anunţe poliţia. Interogată de detectivi, Maria îşi aminti de omul care o îmbrâncise la bibliotecă. Dar nu putu să dea decât vagi semnalmente, ale misteriosului individ.

Două luni mai târziu, o fată, d-ra Cook care era în trecere prin Bridgeport, a fost atacată de către fantomă, pe o stradă din centru, strălucitor iluminată. Omul care trecea pe trotuarul din faţă, traversă repede strada, se isbi de tânăra fată şi dispăru. In aceeaş clipă, Miss Cook simţi o violentă durere sub sânul drept. Intocmai ca şi Maria Annunziato, ea fusese rănită cu o sulă.

După câteva săptămâni, o nouă agresiune fu semnalată: rănita era o fată de 13 ani. Poliţia făcu razii, dar fantoma dispăruse.

Panica începu. Detectivii încercară zadarnic să calmeze imaginaţiile supraexcitate. Ei declarară că îl vor prinde şi sfătuiră populaţia, mai ales tinerele fete, să strige tare când vor fi lovite, şi să anunţe imediat postul de poliţie. Dar aceste măsuri sporiră panica.

Se emise atunci teoria că fantoma săvârşeşte crimele sub influenţa lunii; chiar poliţiştii însărcinaţi cu ancheta îmbrăţişară această ciudată ipoteză, deoarece s'a observat că toate atacurile aveau loc când era lună plină. In August, Septembrie şi Octombrie, se înregistrează alte trei cazuri. O altă fată de 12 ani, fu atacată în plină zi la ieşirea dela liceu. Mai multe agresiuni se repetară la intrarea în bibliotecă. Aci se concentră vigilenţa poliţiei.

Dar peste opt zile, fantoma dădu o lovitură în partea opusă a oraşului. Toate victimele aveau răni identice, toate văzuseră pe agresor, dar semnalmentele pe care le dădeau ele, erau contradictorii; unele spuneau că era înalt şi svelt, altele afirmau că era mic şi îndesat. Un singur amănunt comun: toate afirmau că are o agilitate de maimuţă.

Incă trei cazuri urmară. Teroarea şi indignarea publicului ajunseră la culme. Părinţii nu-şi mai trimiteau fetele la şcoală. Se formară gărzi de voluntari pentru prinderea fantomei. O echipă specială de femei poliţiste, ajuta detectivilor.

Câteva luni fantoma nu mai apăru. Deodată însă după 7 luni de dispariţie, Mary Corcoran, în vârstă de 15 ani, căzu victimă agresorului. Era a 11-a victimă a fantomei.

Incepu o nouă serie de atentate. Individul apărea odată pe lună în diferite puncte ale oraşului, rănind câte o fată. Intr'o zi, una din victime fu atacată sub fereastra unui imobil, şi dădu de durere un ţipăt ascuţit. Un campion de sărituri sări pe fereastră, lângă agresor, dar scrîntindu-şi piciorul, nu putu să fugă după el. Fantoma scăpă înc'odată.

O nevroză cuprinse atunci

Sus: *Mary Corcoran din Bridgeport.*
Mijloc: *Fotografii ale lui Peter Kurten, vampirul din Dusseldorf, extrase din cazier. Criminalul a fost executat de curând, pe ghilotină.*
Deasupra: *Frank Carter, vampirul din Ohama.*
Dreapta: *Maria Annunziato.*

pe inspectorul de poliție Patrick Flanagan, care avea responsabilitatea anchetei. Toate eforturile lui se sfărâmară de șiretenia diabolică a individului. O neurastenie gravă doborî pe inspector, în timp ce atentatele se reînnoiau în fiecare lună, cu o punctualitate astronomică. Trei ani dearândul, atentatele continuară. Panica atinse apogeul odată cu moartea lui Flanagan.

Svonuri grave se șoptiau; se spunea astfel că poliția nu înregistrase decât o parte din cazuri și că sute de femei rănite de către fantomă, nu îndrăsniseră să facă plângeri.

După trei ani, atentate identice începură să aibă loc și într'un oraș vecin la Hartford. Aci agresorul fu prins. El se numia Lorenzo Desmarais, în vârstă de 17 ani; era vorba de un degenerat, de un maniac care declară că atunci când nu putea să rănească oameni, opera asupra pisicilor și câinilor. Interesant însă că Lorenzo mărturisi că e atentatorul dela Hartford, dar negă că el ar fi săvârșit atentatele dela Bridgeport. Pe când se afla în închisoare, se petrecu într'adevăr la Bridgeport un nou atentat, de aceeaș natură. Era oare un altul atentatorul dela Bridgeport, sau poate un complice încerca o mașinațiune abilă?

Desmarais a fost închis la azilul criminalilor alienați. Or, de curând, dementul acesta împreună cu un coleg, au reușit să evadeze din azil. In ce parte a lumii își perpetuează oare bizarele crime?

V.

Pe drumuri

(Urmare din pag. 11-a)

tr'o zi, când fata urcase dealul în tovărășia câtorva ștrengari de seama ei, ca să se ducă la dude în ciair.

Nici nu apucase s'adune câteva dude și un zăvod mare, asmuțit de o slujnică, se repezi după ei.

Au rupt-o la fugă cu toții.

Și în goana în care o pornise se împedică de un pietroiu căzând și rostogolindu-se apoi deaberbeleacul, țipând fără să se mai poată opri, până jos, la poalele dealului.

O podidise sângele pe nas și pe gură, și-i țâșnia și dintr'o tăetură de deasupra sprâncenei drepte.

— Lizo, mamă! Atât a putut băigui biata bătrână când a văzut-o, ridicând-o în brațe, leșinată, stergându-i sângele cu șorțul și ducându-o repede la o farmacie, unde își veni în fire.

Ce spaimă pe bătrână când o văzu rănită și când băgă de seamă că de groază își pierduse graiul.

Vântul, însă, se strecura sub scară, răvășindu-i gândurile și aducându-i alte icoane înaintea minții ei chinuite.

O zări iarăș pe Maica bolnavă, gata să-și dea duhul, întinzând mâinile acelea umflate, cu degete ciotoroase, de par'că ar fi căutat s'o păzească de cine știe ce năpăști necunoscute ce o amenințau.

Biata, buna ei Maică!

De-ar fi trăit ea n'ar fi ajuns pe drumuri, ca un copil al nimănui. Ea o iubise ca pe copilul ei. Iar dacă o bătea câteodată, avea dreptul că-i fusese ca o mamă bună și iubitoare.

Așa, iat-o singură în lume, fără nici o nădejde de sprijin de nicăiri.

Gândurile și icoanele ce-i năpădiau mintea, se amestecară într'un păinjeniș, din care nu mai putu să deslușească nimic.

Se trezi țeapănă la auzul unei voci arțăgoase, simțind totodată în șeale o isbitură zdravănă.

— Ce cați acilea, netrebnico? Scoal' și cărăbănește-te iute, c'acuș chem gardistul!

Căscă ochii mari și zări o zgripțoroaică de babă, cu trei dinți negri în gură, și care se uita la ea ca la duca-se în pustii.

— Cară-te mai iute, ticăloaso!

Și nici nu-și dete seamă când se pomeni în zloata de-afară.

Că se pornise pe o vreme rea ca în temeiul iernii. Iar bluzișoara ei subțire și fusta, leorcăite de ploaia din ajun, fură muiate de lapoviță cât ai clipi, pătrunzând-o udătura până la piele.

Desmeticită deabinele, deabia atunci băgă de seamă că-și uitase acolo, unde dormise, basmaua cu lucrușoarele ei, rămase în adăpostul de unde o gonise baba.

Plângând și dârdâind de frig intră în grădina bisericii Sf. Gheorghe, așezându-se și ea pe o bancă

— Doamne, Doamne! — atât putu să îngâime printre suspine.

Și stătu așa, fără nici un gând și fără să mai simtă altceva decât nevoia de a-și ușura sufletul în lacrimi...

...A doua zi a fost găsită de un gardist. Innebunise... Iar doctorilor care o examinau le spunea râzând.

— „Trage sgripțoroaica clopotele. Uhuhuuu!!!...

Reportaj științific

Ocolul lumii în 8 zile

RAIDUL aviatorilor *Post* și *Gatty* în jurul globului e considerat drept cel mai mare eveniment pe tărâmul cuceririi aerului, după ascensiunea în stratosferă a profesorului Piccard.

Anul trecut aviatorul *Mears* anunțase că va încerca un zbor în jurul lumii în 12 zile, pe un monoplan Lockhead-Voga.

După calculele specialiștilor urma ca patru zile să fie pierdute cu pauzele, reparațiile și deviațiile din cauza intemperiilor iar restul de opt zile va zbura cu o viteză medie de 250 km. pe oră.

Durata itinerariului proectat de Mears era următoarea:

Oceanul Atlantic 1 zi.
Europa 1 zi.
Asia 2 zile.
Oceanul Pacific 3 zile.
America 1 zi.

La aceste opt zile se adăugau încă patru, cum am arătat mai sus.

Nu se știe din ce motive Mears nu și-a putut realiza proectul, socotit de unii ca o utopie.

Post și Gatty au modificat acest proect, zburând cât mai la nord posibil, unde meridianele sunt mai strânse.

Ei au înconjurat globul pe un cerc mai mic, de circa *25.000* km. ceeace încă e un record extraordinar.

Zburând în lungul ecuatorului ar fi ocolit lumea în 12 zile, ținând seama că aci înconjurul globului e de 40.000 km.

In plus zborul la ecuator ar fi fost mult mai greu din cauza arșiței și furtunilor.

ETAPELE RAIDULUI

Porniți din Quebec la 23 Mai, Post și Gatty au traversat Atlanticul, aterisând pe aerodromul din Croydon (Anglia). De aci au pornit, după o pauză foarte scurtă la *Berlin*, aterisând la 24 Mai seara și dormind noaptea în capitala Reich-ului.

In dimineața zilei de 25 Mai, la ora 7 și un sfert au părăsit Berlinul, aterisând în aceiași zi la *Moscova*, orele 17 și 30 m.

După o pauză de câteva ore au pornit spre *Irkutsk* și de aci la *Chabarowsk (Siberia)*, străbătând în 3 zile cel mai mare continent de pe glob.

La 29 Mai au plecat din Chabarowsk, peste Oceanul Pacific în apropierea strâmtorii de Behring, aterisând în localitatea *Solomon* (Alaska), la 40 km. de Nome, unde își propuseseră să ajungă.

Distanța de 4000 km. între Chabarowsk și Solomon a fost străbătută în 16 ore și 46 minute.

După atâtea zile de zbor forțat, ei s'au odihnit numai trei ore la Nome (Alaska) și aprovizionându-se cu benzină și-au continuat zborul spre *Fairbanks*.

De aci și-au continuat drumul, tot pe teritoriul Canadei spre *Edmontana*.

In 617 ore de zbor acești zburători neobosiți au parcus 18.700 km.

La 30 Iunie întreaga presă mondială aștepta veștile cu înfrigurare, spre a le transmite cât mai repede sutelor de milioane de cititori.

Ei au ajuns noaptea la *Cleveland*. In ziua de 1 Iulie la orele 7 și 48 seara, (după ora Europei centrale 12 și 48 noaptea), Post și Gatty aterisează la *New-York*, pe aerodromul Rooseveltfield, întâmpinați de o mulțime imensă, evaluată la aproape 1 milion de oameni. Extenuați cu desăvârșire, ei mai găsiră forțe să facă două viraje asupra aerodromului.

Gatty era atât de zdrobit de oboseală, încât înțepenise în carlingă și nu putu părăsi avionul decât ajutat de camarazi.

Lindbergh și *Chamberlin*, primii zburători cari au trecut Atlanticul în 1927, au strâns printre cei dintâi mâinile lui Post și Gatty, deveniți dela 1 Iulie 1931 așa printre ași și stele de prima mărime pe firmamentul gloriei cuceririi aerului, puși pe aceeași treaptă cu Blériot, Lindbergh și Piccard.

Ei dețin recordul mondial al ocolului lumii în *8 zile, 15 ore și 55 minute.*

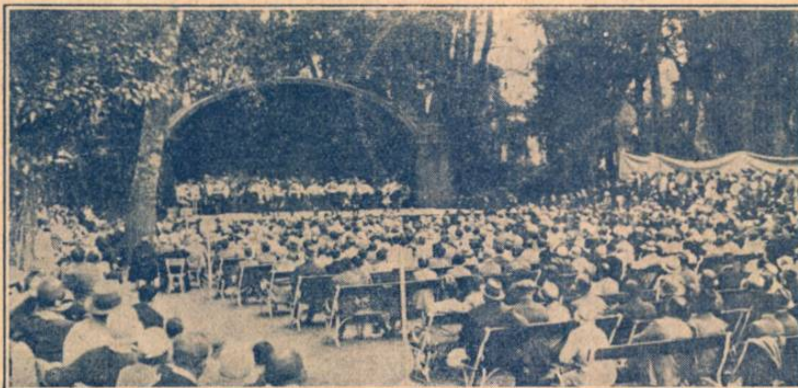
Byrd lucrează în tăcere la uzinele lui Ford din Detroit, unde i se construește primul avion pentru o călătorie în stratosferă.

Cum în acest nou ocean aerian nu există nori, nici ceață, nici furtuni, iar presiunea atmosferică e abia de 76 milimetri, nu este exclus ca din primele încercări Byrd să poată depăși viteza de 500 km. pe oră, putând astfel străbate Atlanticul în 10 ore, putând parcurge întregul itinerariu al aviatorilor Post și Gatty în 48 de ore.

Azi anunțăm în „Realitatea" ocolul lumii în 8 zile. Sperăm ca în 1932 să putem anunța cetitorilor noștri ocolul pământului în 2 zile și apoi în 24 ore.

NEPTUN

Portul și serbările populare la băile Pistian

In stațiunea balneară Pistian, se află un stadion înconjurat de arbori seculari, gigantici. In fiecare an are loc în acest stadion o serbare numită a costumelor și obiceiurilor poporului.

Din toate ținuturile Ceho-Slovaciei, se adună aci delegații țăranilor, în costumele lor pitorești și arată vizitatorilor străini cum se serbează aci ziua secerișului și ce obiceiuri sunt în uz la căsătorii. Reprezentațiile cu dansuri naționale și muzică populară, dau o idee vizitatorilor, de puterea de viață a poporului. Stadionul cuprinde 5000 de persoane.

TRIBUNALELE TERORISTE

ORGANIZATIILE OCULTE DE ANTIFASCISTI

NU de mult a fost pescuit în apele Senei, în apropierea Parisului, cadavrul tânărului student italian Spera.

S'a crezut în primul moment că este vorba de o sinucidere. La tâmplă cadavrul avea o rană. O rană mică, o sgârietură, provenită poate din lovitura cu o piatră ascuţită, în fundul apei.

S'a dovedit însă mai târziu, că rana aceea era o gaură profundă de glonţ de revolver.

Autopsia a stabilit cu oarecari rezerve însă, că Spera s'a împuşcat. A coborât singur în apa râului, s'a desbrăcat de haină şi şi-a descărcat un glonţ în tâmplă.

De bine — de rău, explicaţia a fost primită de autorităţi şi s'a încuviinţat înmormântarea.

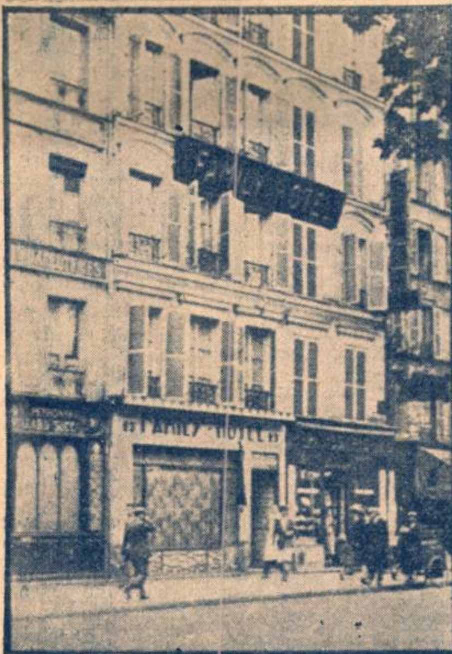
La două săptămâni în urmă, un frate al mortului a depus parchetului o plângere, arătând că tânărul student ar fi fost asasinat.

Un bilet trimis de Spera surorei sale, cu o zi înainte de întâmplare,— prin care el lăsa să se întrevadă eventualitatea sinuciderei, — s'a dovedit că era falş. Cineva imitase, destul de bine scrisul şi iscălitura mortului, astfel că sora sa a putut fi indusă în eroare. Expertiza grafică stabilise însă cu oarecare certitudine falşul.

S'a ordonat o contra-autopsie. Şi aceasta ca şi prima, a dus la aceeaş concluzie de incertitudine.

Spera venise dela Neapole la Paris, ca să-şi termine studiile. Avea 22 de ani şi era descendentul unei vechi familii, înrudită cu Papa.

Cu două zile înainte de a i-se fi pescuit cadavrul, studentul a fost văzut în gara Saint-Lazare.

Sus: *Locul pe Sena, unde a fost găsit cadavrul lui Spera.*
„Family Hotel" din Sartrouville unde a fost găzduită victima.

Şi-a luat un bilet de clasa I dus şi întors, pentru localitatea Sartrouville.

Această călătorie i-a fost fatală. Prietenii, rudele şi poliţia au fost puşi pe gânduri, când s'a aflat ca Spera trecuse, cu câteva ceasuri înaintea morţii sale, prin Sartrouville. Şi nu fără motiv.

Sartrouville a devenit dela un când de vreme, teatrul celor mai înspăimântătoare tragedii.

Iată un fapt petrecut acolo, cu două luni înaintea dispariţiei studentului.

Intr'o seară, un oarecare Berni, — despre care se credea că este revoluţionar italian, dar care în realitate era un agent al siguranţei fasciste, — a fost atras într'o casă din Sartrouville, situată chiar pe malul Senei. Trei italieni, antifascişti, l-au primit de la uşe cu zâmbetul pe buze şi nesfârşite explozii de bucurie. L-au invitat într'o cameră dela etaj, unde au început prin a desfunda o sticlă de şampanie.

La un moment dat, unul din cei trei făcu un semn tovarăşilor şi toţi rămaseră cu cupele la buze. Apoi spuse noului venit:

— Berni, te-am adus aici ca acuzat. Ştii despre ce e vorba. Apără-te!

Berni, livid, tremurând, încearcă să se ridice, ca să fugă. Uşa era păzită de patru inşi cu pistoalele intinse. Işi dădu seama că pe acolo nu mai e nici o scăpare şi ca să câştige timp făcu un efort, îşi domină puţin groaza şi începu să se apere.

Ceilalţi îl ascultau atent, cu linişte.

O scenă de o tragică sălbăticie.

Omul a vorbit o jumătate de ceas. Şi-a privit apoi judecătorii pe rând şi-a tăcut. Şi-a dat seama că nici-o vorbă de-a lui nu-i folosise. A înţeles că oricât ar vorbi, nu-i va putea convinge.

— Mai ai ceva de adăogat? l-a întrebat unul.

Berni s'a ridicat din nou, a răspuns *da*, a încercat să mai adauge ceva; puterile însă-l îl părăsiseră, şi n'a mai putut articula o vorbă.

Cel mai spătos dintre „judecători" i-a întins o coală de hârtie:

— Semnează-ţi interogatoriul.

Berni s'a aplecat peste foaie s'o citească.

In clipa aceasta, în grădină, s'a pus în mişcare un motor de automobil.

Berni a înţeles că sgomotele motorului sunt menite să acopere detunăturile din casă.

— Semnează, îi ordonă unul.

Omul puse mâna pe condei. O literă, două... Inainte de terminarea iscăliturei, un glonţ de revolver.

Berni căzu cu fruntea de masă, îngenunchie....

Sângele îi curgea din ceafă peste guler. Se ridică. Cu gura înspumată, cu o mână la rană şi cu altă gesticulând dezordonat, porni poticnindu-se prin cameră. Răsturnă o masă, se agăţă de un tablou şi căzu în genunchi. O nouă sforţare, câteva strigăte, câţiva paşi împleteciţi şi condamnatul se prăbuşi.

Fu luat de acolo şi dus în grădină. Il credeau mort. Patru inşi îi săpau groapa sub un nuc. Berni întins în iarbă, cu faţa în jos, auzia isbiturile casmalelor, câte un bulgăre de pământ venia până peste el; o gânganie, i-se plimba pe ureche. Nu putea face o mişcare. Nu simţia durerea din ceafă. Svâcnituri dese îi arătau locul unde se oprise plumbul.

— Incă puţin, — auzi pe unul dintre groparì, — nu-i destul de adâncă... Să aducă cineva câteva cofe de apă...

Apa trebuia turnată peste fiecare strat de pământ, se gândi Berni, ca să se aşeze bine peste corpul meu.

Fără nici un sens, gândul acesta, că pământul va fi bine aşezat peste el, îi dădu un fel de linişte sufletească, ca şi când această operaţie i-ar fi servit lui personal, şi ca şi când n'ar fi fost vorba de corpul lui.

— Incă puţin, mai auzi el.

Deschise ochii. Mişcă o mână. Işi încearcă picioarele. Le îndoi încet dela genunchi. Se trezise. O ultimă sforţare. Sări în sus. Se împiedică de o tufă de ferigi, căzu în mâini, se ridică o luă la fugă.

A trebuit să sară şi un gard, dar nu-şi mai aduce aminte. Câteva detunături de revolver. In stradă a început să strige. Pe urmă nu-şi mai aduce aminte de nimic.

S'a trezit într'o cameră a postului de jandarmi.

Berni a fost singurul om scăpat din mâna teroriştilor şi dela el poliţia a putut lămuri desnodământul tragic pe care l-a avut şi Spinelli cu o lună mai înainte, şi de bună seamă mulţi alţii.

Studentul Spera, era fascist convins, şi tot la Sartrouville şi-a găsit moartea. Rămâne ca poliţia să lămurească şi acest mister.

ASEW, TRADATORUL

ROMAN DE FRANZ LARWIN

Asew, un tânăr student din Rostow-Don, după ce delapidează o sumă de bani, pleacă în Germania la studii. Acolo își ia diploma de inginer, pătrunde în cercurile revoluționarilor ruși, pe cari îi trădează, devenind unul din cei mai abili spioni ai poliției ruse.

* * *

In seara zilei de 2 Februarie era un ger strașnic. Kaljajew sta rezemat de un perete al unei case din strada ce ducea la palatul marelui duce spre teatru. Cam pe la ora 9, el putu distinge o trăsură ce se apropia în galopul cailor și la lumina lanternelor putu să vadă că era chiar echipagiul ducelui Sergiu. Când trăsura se apropie, omul înaintă și ridică mâna în care ținea bomba învăluită în cârpe. In clipa următoare însă, Kaljajew se retrase, din cauză că ducele nu era singur în trăsură; soția și copiii săi îl însoțiau. Norocul făcu ca întunericul să fie atât de adânc, încât nimeni nu-l văzuse pe atentator. Trăsura trecuse și se opri în fața Teatrului cel Mare.

Enervat Kaljajew se întoarse la Sawinkow, care-l aștepta în parc. Kaljajew povesti cu voce tremurândă:

— „Te rog, înțelege-mă! N'am îndrăznit s'o fac. Știu că am comis o crimă contra tuturor tovarășilor. Condamnați-mă toți, condamnă-mă tu, dar n'am putut. Era însoțit de o femee și de copii!"

Kaljajew tremura nervos. Sawinkow însă nu vru să lase această ocazie să treacă. Cine știe, poate că ducele ar fi plecat singur înainte de terminarea reprezentației. Până atunci, Sawinkow, Kaljajew și Kulikowski, care venise între timp, porniră să se plimbe pe ulița Moskwakai. Deodată Kulikowski se opri. Sawinkow se apropie de el și văzu cum Kulikowski rezemat de podul de piatră, era gata să cadă. Kulikowski mai putu să bâiguiască:

— „Luați-mi bomba, de nu mi-o luați o scap din mână!"

La sfârșitul reprezentației, când publicul eși în valuri imense din teatru, Kaljajew se apropie iar de trăsura ducală. Dânsul prinse cu putere bomba pe care o ținea ascunsă sub subsoara stângă. Insă spre nenorocul lui, soția și copiii marelui duce îl însoțeau și iar se întoarse cu Sawinkow la tovarășii săi, fără să-și fi putut îndeplini datoria.

Toate acestea nu s'ar fi întâmplat dacă Asew ar fi fost printre ei. Un sentimentalism atât de pronunțat n'ar fi fost tolerat. Insă Asew era în acest timp la Paris. Poate că în acel moment, când doi teroriști fără putere, decepționați și amărâți se plimbau pe străzile Moscovei, Asew se îmbăta cu șampanie, într'unul din cele mai luxoase localuri parisiene.

Două zile mai târziu însă, în ziua de 4 Februarie, planul fu îndeplinit și ducele asasinat.

VIII

Asasinarea Marelui Duce Sergiu

Teroriștii aflară că în zilele de 2, 3, 4 sau 5 Februarie, marele duce urma să se ducă dela Kremlin — locuința sa — la palatul guvernamental. Ziua de 3 Februarie nu mai conta, căci după eșecul din seara de 2, atât Kulikowski, care urma să arunce bomba, cât și Kaljajew erau distruși. Ei simțiau că nu vor avea nici puterea și nici calmul să înfăptuiască acest atentat. Afară de toate acestea ei mai stătuseră o noapte întreagă în frig și se temeau că nici mușchii și nici nervii lor nu vor suporta o asemenea emoție. Astfel se stabili ziua de 4 pentru marele duce.

Dora Brillant instală din nou micile tuburi de sticlă în bombe. In după amiază zilei de 4 Februarie, la ora 1, Sawinkow se întorcea cu bombele gata de întrebuințare. Un terorist deghizat în birjar, îl conduse cu sania spe locul unde urma să se întâlnească cu Kaljajew și Kulikowski. Sania înainta prin străzile Moscovei, când birjarul, neobservat de nimeni, se aplecă și șopti lui Sawinkow că tovarășul lor, Kulikowski, n'ar mai fi dispus să ia parte la atentat. Dânsul s'ar fi socotit mult mai puternic, acum însă își dădea seama că nervii nu-l vor mai susținea și că nu era nimerit ca el să rămână în partidul teroriștilor.

Sawinkow se văzu într'o situație disperată. Ii trebuia neapărat un altul, care să-l înlocuiască pe Kulikowski; acesta însă lipsia. Sawinkow putea să însărcineze pe un tovarăș deghizat în biriar cu aruncarea bombei, dar atunci ar fi aflat poliția că mai sunt și alți tovarăși de-ai lor, amestecați printre birjari. El socotia că toate aceste bănueli trebuiau înlăturate și nu bănuia măcar că poliția era de mult încunoștiințată de cele ce pentru dânsul era un secret de nepătruns. Ca să-l fi însărcinat numai pe Kaljajew cu aruncarea bombei, ar fi însemnat să calce ordinele stricte, date de Asew.

Și totuș nu putu să procedeze altfel. Singur Kaljajew îl sfătui pe Sawinkow să procedeze astfel. Dela locul unede se întâlniseră, într'o sanie elegantă. Sawinkow și Kaljajew porniră spre locul măcelului. Ceasurile municipale băteau orele 2.

Kaljajew se apropie de o casă, în al cărei colț era fixată o oglindă, în care se putea vedea tot drumul până la Nikolskitor. Dânsul putea să urmărească tot drumul marelui duce, chiar dacă stătea cu spatele spre Kremlin. In fața palatului staționă trăsura ducală și pe capră ședea vizitiul Rudișkin. Mai era vorba doar de minute: ducele urma să coboare și apoi să treacă în trăsură, spre cancelaria sa.

Kaljajew nu mai avea de așteptat decât trei minute. Ducele se urcase în trăsură și caii porniră.

Kaljajew își dădu mare osteneală să nu alerge. El mergea cu pași mari, trecu pe lângă muzeul istoric și pe sub poarta „Nikolskitor". In fața tribunalului se încrucișă cu trăsura ducală.

Kaljajew descrise într'o scrisoare, pe care o trimise din închisoare, înainte de execuție, unui tovarăș, modul cum a aruncat bomba, cum a asasinat pe marele duce Sergiu, guvernorul general al Moscovei și cel mai mare om al Rusiei țariste:

„Cu toate că am fost în imediata apropiere, am rămas în viață în urma întâmplării din ziua de 4 Februarie. Am aruncat bomba de la o depărtare de patru pași. Am fost tras de puterea exploziei și am văzut cum trăsura sărise în aer. După ce se împrăștie fumul, eu mă găsim lângă roțile dinapoi, adică lângă bucățile care mai rămăseseră din ele. Fumul și bucățile de lemn îmi loviau fața, iar căciula mea fusese smulsă de vârtej. N'am căzut jos ci îmi întorsei numai fața. Când am privit trăsura, am văzut la câtiva pași departe de mine, resturi din îmbrăcămintea marelui du-

INTOARCEREA DE PE FRONT

Noul roman al lui Erich Maria Remarque

Ziarul „Indreptarea" publică următoarele aprecieri asupra noului roman al lui Erich Maria Remarque, apărut în editura „Adeverul":

Spre deosebire de „Pe frontul de vest nimic nou", scrisă de un combatant cu talent, „Intoarcerea de pe front" este scrisă de un veritabil artist.

„Intoarcerea de pe front" ne înfățișează drama tineretului care a făcut războiul și care, cu toate sforțările pe care le face la revenirea păcii, nu se mai poate readapta formelor vechi de viață.

Generația, care la izbucnirea războiului era în pragul adolescenței, a ieșit din grozava încercare cu sufletul rupt în două, din pricină că, brutal, a trebuit să murdărească, să nimicească tot ceeace fusese învățat să adore.

Crescut în cultul vieții omului, tineretul — prin definiție generos și pus în serviciul idealului — a trebuit, împotriva voinței lui, împotriva gândirii care-i dovedea că ucide un nevinovat, să distrugă viața pe care el nu putea s'o creeze.

Alături de tragedia răsboiului, alături de drama luptătorilor tineri cari nu mai pot să se reintegreze în viața din care au fost smulși, cartea ne înfățișează și un alt aspect mult mai tragic decât celelalte — singurătatea omului și indiferența cu care este privit de semenii săi.

„Intoarcerea de pe front", este o carte de curaj și adevăr. Pentru întâia oară ni se pune adevărul în față și li se spune lucrurilor pe nume.

Din punctul de vedere al compoziției, „Intoarcerea de pe front" este mult superioară romanului „Pe frontul de vest nimic nou".

„Pe frontul de vest nimic nou" este numai o carte de fond și sinceritate.

Romanului „Intoarcerea de pe front" i se adaugă, impresionantă, și realizarea artistică, fără care nu există operă de artă.

Meșteșugul îl dovedesc cele două versiuni publice ale romanului. Ultima redactare prezintă, față de versiunea publicată în foileton, numeroase suprimări și adăugiri, — un indiciu că autorul s'a străduit să-și perfecționeze continuu scrisul, să elimine tot ce avea un caracter mai personal și deci mai puțin permanent.

ce și ceva mai departe, corpul său neînsuflețit...”

Kaljajew fu executat — cu toate cererile de grațiere pe care le iscălise până atunci — în ziua de 11 Mai, la ora 2 noaptea, în curtea închisorii „Schlüsselburg”. Acesta era omul căruia Asew îi arătase atâta neîncredere la Berlin, când Sawinkow i-l recomandase ca un om de ispravă și vrednic de confiență.

In ziua atentatului contra marelui duce, la 4 Februarie, se primise însfârșit la Moscova, ordinul de arestare a lui Sawinkow, din partea poliției din Petersburg. Poliția însă își greșise planul, căci venise să-l aresteze cam târziu. Și cu atât mai mare le fu regretul, cu cât ei nu voiseră moartea ducelui Sergiu, acesta fusese în viață un om de ispravă și nu stătuse în calea nimănui. Poliția se bazase prea mult pe cele destăinuite de Asew, astfel încât ea nu se interesa prea mult de acest atentat. Polițiștii erau mai prost informați decât teroriștii, cari știau că în ziua de 4 Februarie marele duce urma să treacă spre palatul guvernamental, pe când poliția habar n'avea. După înfăptuirea asasinatului, poliția susținea că marele duce Sergiu nu încunoștiințase pe nimeni de plecarea sa din castelul Kremlin.

Pe Sawinkow însă nu-l putură aresta, căci în seara de 4 Februarie, când poliția începuse să-l urmărească, dânsul părăsise Moscova, plecând într'o direcție necunoscută.

Această nouă reușită a mișcării teroriste, puse în mișcare toți capii oficiali ai Rusiei țariste. De mirare era și faptul că asasinarea rudei sale, nu emoționă prea mult pe țar. Prințul Bülow povestește în memoriile sale, că în seara de 4 Februarie, țarul invitase la dineu pe prințul Friedrich Leopold al Prusiei și cu toate că aflase despre groaznica moarte a ducelui, totuș dânsul nu amână masa. Prințul îl găsi pe țar în foarte bună dispoziție, distrându-se cu cumnatul său, marele duce Alexandru Michailovici. Nici nu se aduse vorba despre asasinarea ducelui Sergiu și după ce luară masa, ei se distrară — spre marea mirare a prințului german, luptându-se care va putea să doboare pe celălalt, depe un divan, din sala alăturată celei de mâncare.

Asew era descărcat față de șefii săi, căci îi încunoștiințase din vreme, de atentatul contra marelui duce. Totuș reușita atentatului însemna și pentru el o mare neplăcere. Nu-i rămânea altceva de făcut, decât să-și întărească serviciul de denunțuri. Pe la mijlocul lunei Februarie, Sawinkow veni să-l viziteze pe Asew, la Geneva. Acesta îi ceru relații detailate despre activitatea revoluționarilor din Moscova, Petersburg și Kiew.

Câteva zile mai târziu, în noaptea de 20 spre 21 Februarie, se întâmplă ceva cu totul neobicinuit în Petersburg. Aproape de ora 4 dimineața, o explozie puternică, distruse camera numărul 27 din Hotelul Bristol. O înștiințare oficială, anunța a doua zi următoarele:

„In odae se găsiau urme de mobile. Pereții erau parte găuriți, parte dărâmați în afară. Patul de metal, așternut cu două saltele, era plin de moloz și cărămizi. Alături zăcea, peste o grămadă de scânduri și resturi de mobile, cadavrul unui bărbat. Corpul zăcea cu fața în jos; în piept avea o gaură enormă, care răspundea până în spate și șira spinării era despuiată de carne. Degete și bucăți de mușchi au fost găsite în parcul „Isaak” din apropierea hotelului. Pe un pașaport de supus englez se găsi următorul nume: Arthur Henry MacKullogh. Bucățile de bombă explodată se ascunseră. Proectilul explozibil era astfel construit, încât fusese aruncat din depărtare. Probabil că exploza avusese loc la geam, căci prin fereastră sburaseră mai multe părți ale corpului nefericitei victime. Puterea exploziei însă aruncase și parte din corpul lui MacKullogh pe peretele de vis-a-vis, căci se mai puteau vedea încă picături mari de sânge și bucăți de creer strivit. Moartea lui MacKullogh a fost fulgerătoare”.

Acest Arthur MacKullogh nu era altul decât teroristul Schweitzer, însărcinat de Asew cu înfăptuirea unui atentat contra generalului Trepow. Câteva zile mai târziu, fură arestate 16 persoane, iar una din ele, care încercase să se împotrivească cu arma, în mâini, fu executată.

Pentru Raschkowski, prefectul, arestarea celor 16 terorști era o victorie. Puțin timp înaintea unui nou atentat, în imediata apropiere a locului care urma să servească de teatru al dramei, în fața palatului „Mariinski“, reședința ministrului și guvernorului general Trepow, trupa de 16 teroriști fu arestată, în frunte cu Tatjana Leontjew, fiica guvernorului din Wladimir, acea femee, care vru să arunce o bombă ascunsă într'un vas cu flori, la picioarele țarului. Ea ucisese înainte în Elveția pe un negustor francez, pe care îl luase drept fostul ministru rus Durnowo.

Urmă o eră de arestări în massă. La Moscova poliția arestă o bandă de revoluționari, cari se ocupau cu fabricarea de dinamită, la Smolensk fu prinsă o ceată care încerca să-și procure explozibile și la Nijni Novgorod poliția intră pe neașteptate la o conferință secreta a teroriștilor.

Asew căuta acum să aducă forțe noi în organizațiile de luptă. Dânsul stabili un congres la Nijni-Novgorod, propuse un atentat contra guvernorului general, Unterberger și intenționa să organizeze noi mișcări de luptă. Dânsul întrebuința acum alta tactică. Fiindcă își da bine seama că nici unul din revoluționari nu se mai îndoia de existența unor agenți secreți în mijlocul lor, dânsul vorbia foarte des de aceștia. Peste puțină vreme el avea să spună pe cine bănuește.

La reuniunile din Nijni-Novgorod, Asew repetă foarte des vorbele:

„Suntem spionați“ și pe stradă atrăgea atenția tovarășilor, că are impresia că îi urmăresc oameni curioși. Le povestia, că e aproape sigur că va trebui să rămână mai în umbră; contrar, rolul său va deveni cunoscut poliției. Toți tovarășii erau foarte îngrijorați și neliniștiți de soarta conducătorului lor.

Asew credea că minte când spunea tovarășilor că i se pare că e observat de poliție. Dar el spunea purul adevăr: era supraveghiat. Desigur însă că în alt sens decât voia el s'o creadă, când povestia tovarășilor. Poliția controla acum rapoartele lui Asew, care conțineau lucruri atât de grozave și dânsul părea atât de bine informat, încât șefilor săi nu le venia să creadă și se îndoiau dacă să-i mai acorde atâta încredere.

Asew se temea grozav că tovarășii vor lua poate vreo hotărîre fără să-l consulte pe el, că vor avea poate succese și că atunci poliția îl va concedia. Mișcările din Moscova și Petrograd îi întărîră teama. Revoluția începea să fie și pentru el ceva amenințător. Și cu timpul această teamă creștea; îi era frică, că într'o bună zi tovarășii vor descoperi toate raporturile sale cu poliția secretă.

Impins de acest sentiment, Asew se gândi că n'ar fi rău să arunce în aer palatul poliției secrete din Petersburg. Un număr oarecare de teroriști trebuia să intre în acea clădire, cu bombe ascunse sub haine și toate aceste bombe trebuiau să explodeze odată. Sub fărămăturile imensei clădiri, Asew era sigur că se vor îngropa și documentele cari arătau vina lui. Cu toate că acest proect era aproape de necrezut, totuș în organizația de luptă, se discuta foarte aprins de el. Neîndeplinirea planului nu se datorește cumva tovarășilor? S'ar fi găsit și oameni cari s'ar fi pretat și la această nebunie. Singur Asew renunță la acest plan, căci își dădu seama că era prea fricos. Din partea revoluționarilor nu avea de ce să se teamă. Ei erau departe de a ajunge la puterea lui Asew.

Atâta vreme cât amiralul Dubassow, urmașul marelui duce Sergiu, ordonase împușcarea unui sfert din populația orașului Moscova, în timpul unei mișcări, Asew nu trebuia să aibe nici o frică, relativă la documentele sale din poliția secretă.

(Va urma)

PENTRU CE?

DUMINECA, pasajul „Imobiliara” din Calea Victoriei este tot atât de animat, ca oricare porţiune a străzii dintre Palat şi bulevardul Elisabeta. Sunt acolo magazine noui, vitrine, şi câteva bodegi, cari îşi deschid uşile din zori. La ora 8 dimineaţa, câţiva clienţi obicinuiţi îşi luau zilnicul pateu, cu legiuitul spriţ matinal.

Soarele, nu pătrunsese încă între cele două fronturi de case şi totuş era cald, năbuşeală.

Femeile treceau în sus şi'n jos, cu rochiile subţiri, fluturate de adierea curentului slab din pasaj.

Nici-o enigmă. Ecaterina Burowitzky s'a sinucis din cauza boalei. Suferia de cancer.

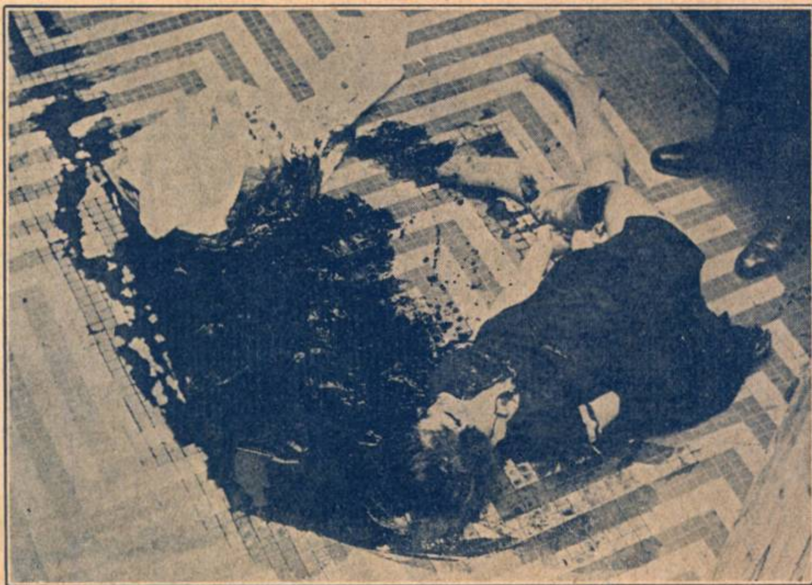
Sâmbătă după amiază consultase un medic care îi puse teribilul diagnostic. Atât.

Şi totuş!...

Ecaterina Burowitzki a mai vrut odată să-şi pună capăt zilelor. Cu două luni mai înainte nenorocita încercase să se arunce peste grilajul ascensorului.

Stăpânu-său o prinsese de rochie.

Aceasta înseamnează că nu vestea boalei de care suferia recent, a hotărât-o să se sinucidă.

Cadavrul sinucigaşei, sdrobit pe lespezile pasagiului Imobiliara.

Un „ambulant” anunţa la intervale egale, scurt şi clar:

— Alune!

Atmosferă calmă, banală, de început de sărbătoare.

Deodată un ţipăt sfâşietor săgetat de sus:

— A!

Un corp cade pieziş peste o balustradă şi se rostogoleşte jos pe pavaj.

E o femee. Se întinde într'o svâcnitură de sânge şi carne sfărâmată şi rămâne aşa. Un picior desvelit, până peste genunchi a sărit de-acurmezişul trupului, încolăcit moale, ca de cârpă, frânt în două locuri.

Lumea sare dela mese. Ţipete, gemete, văicăreli.

Două doamne cad în genunchi, cu mâinile la ochi. Cineva strigă nebuneşte, peste capul tuturor:

— Salvarea, chemaţi Salvarea!

— Degeaba, a murit!

Intr'adevăr femeea e moartă.

A sărit dela etajul al IV-lea şi în cădere a dat peste balustrada subsolului, adâncit de curând în pasaj. A murit înainte de a fi ajuns jos.

O femee de serviciu dela scara C., lămureşte plângând:

— E biata Ecaterina, dela d. Carol...

Cineva scoboară în grabă cu un cearşaf şi îl întinde peste trupul strivit.

Autorităţile sosesc şi cercetează.

Trebue să fie altceva.

★

Tânăra menajeră era rusoaică, stabilită în Bucureşti. Se zice că era dintr'o familie bună, sărăcită în urma evenimentelor de peste Nistru. Până acum câţiva ani a trăit în Basarabia. Nu de mult a venit în Capitală, unde s'a stabilit împreună cu întreaga familie.

In serviciul d-lui Carol Rosenfeld a intrat chiar după câteva săptămâni dela sosirea ei aci.

Era o fată frumuşică, tăcută, inteligentă şi harnică. Trăia destul de retrasă şi oarecum de-asupra relaţiunilor pe care le-ar fi putut contracta, în calitatea ei de simplă menajeră.

Umbla întotdeauna îngrijit îmbrăcată şi nu fără eleganţă. Nu avea prietene aşa încât, în afară de informaţiuni generale asupra ei şi a familiei, detalii amănunţite nu s'au putut culege.

In dimineaţa zilei fatale, fetele dela ascensor au văzut-o scoborând şi urcând scara fără să arate nici nelinişte, nici îngrijorare.

Părea destul de odihnită, fapt din care reese că îşi petrecuse noaptea calmă, fără obsesia vreunui gând dezesperat.

Hotărârea sinuciderei şi-a luat-o deci spontan, sub impresia unui factor nou, neaşteptat, decisiv.

Oricum ar fi, e ceva nelămurit în această sinucidere atât de tragică...

I. B.

Minunile unui fachir indian

CĂPITANUL James Warth, rănit grav în una din desele ciocniri dintre armata engleză şi răsculaţii indieni, relatează aceste interesante experienţe făcute de un fachir:

„Ne întinsesem lagărul în satul Kodjes spre a putea urmări mai bine felul cum decurgea uriaşul marş al adepţilor lui Gandhi. După ce am aranjat toate în ordine şi eram sigur că nu ne putem aştepta la vreo surpriză neplăcută, am eşit în recunoaştere în sat întovărăşit de un băştinaş.

In mijlocul satului pe locul viran din faţa primăriei, erau strânşi o mulţime de băştinaşi care urmăreau mişcările unui indian bătrân.

— „E un fachir, îmă lumină însoţitorul meu”. M'am oprit să privesc.

Fachirul tocmai termina de ridicat un cort. Când şi-a sfârşit treaba, s'a întors în faţa cortului şi a stat câteva minute nemişcat. Deodată corpul lui începu să se ridice încet în aer.

La o înălţime de o jumătate de metru, corpul fachirului s'a oprit şi a rămas aşa câteva clipe. Apoi încet, încet par'că împins de o mână nevăzută a fost vârît în cort. Alte câteva minute trecură, fără ca fachirul să dea vreun semn de viaţă. La un moment dat însă, văzuram cum pânza cortului începe să devie din ce în ce mai transparentă.

Era par'că de sticlă. Doar ţăruşii şi frânghiile continuau să fie opace.

Fachirul zăcea nemişcat. Deodată gura i se deschise şi dintrânsa eşira trei şerpi lungi de câte doi metri, cari se încolăciră fiecare în jurul fachirului. Câteva clipe mai târziu au eşit din gura fachirului doi hulubi, un şoarece, o pisică şi o maimuţă, cari se aşezară pe capul fachirului unul alături de celălalt.

Trecură alte două minute după care gura fachirului se închise. In clipa aceea izbucniră din nările sale flăcări mari cari au cuprins tot interiorul cortului. Speriate, animalele începură să alerge care încotro. Pe măsură însă ce flăcările deveneau mai puternice, transparenţa cortului dispărea şi în curând aveam iar pânza înaintea noastră.

Ceva mai târziu, corpul fachirului apăru iarăşi plutind în aer. Când fu afară din cort, corpul nemişcat începu să coboare încet şi în curând fachirul fu iar în picioare.

O carieră strălucită (urmare din pag. 22)

Acum nu mai are de făcut decât două luni şi iată-l că, din senin, cere directorului puşcăriei să fie primit într'o audienţă urgentă.

De cum intră în cabinetul directorial, Achour face această mărturisire:

— „Domnule director eu sunt autorul furtului comis în 1926, la locuinţa lui Fakry Pascha, ministrul Egiptului.

Am furat autnci diamante în valoare de un milion de franci.”

Tace o clipă. Directorul îl priveşte cu neîncredere.

Achour urmează:

— „Şi mai am încă ceva...

Sunt tuberculos, peste câteva luni nu voi mai fi, deaceea nu vă miraţi de ce am să vă mai spun:

Eu am ucis în 1923 la 25 Noembrie, pe Philippe Daudet!”

— „Cum asta?!”

— Făceam parte dintr'o organizaţie anarhistă, când Philippe Daudet s'a înscris în rândurile noastre. Neam temut că o să ne denunţe. Eu am avut nenorocirea să fiu însărcinat cu execuţia lui!”

Directorul închisorii a luat act de această declaraţie şi a comunicat-o procurorului.

Acum parchetul îşi urmează cercetările. Afacerea Philippe Daudet este iarăşi deschisă.

V. F.

Cabinetul Psihografologic

al „Realităţii Ilustrate“ Str. Const. Mille 7-9-11

Costescu B. Sunt necesare câteva manuscrise mai recente.

Ossy W. Brd. N'am primit încă mandatul poştal.

H. Leon-Bravilor. Documentele sunt insuficiente. Noi nu facem ghicitorie. După ce vom avea material suficient, vă vom răspunde dacă suntem pentru logodna dv.

Ilie Radu. Textele sunt neiscălite. Trimeteţi urgent un manuscris semnat. Desigur că putem da un sfat serios pentru îndrumarea profesională.

Mioara D. Vlad. Nu faceţi nici un pas până ce nu primiţi răspunsul nostru. Riscaţi altfel foarte mult. Căsătoria necesită mai multă cumpănire.

Ing. Mircea Ionescu. Trimiteţi-ne câteva pagini din caetele de şcoală ale tânărului. In orice caz, procedaţi faţă de el cu multă atenţie. In analiză vom da un răspuns detailat.

Dr. N. Cor. Evident că putem da un răspuns precis. Aşteptăm manuscrisele.

* * *

Cititorii noştri cari doresc o analiză psihografologică, ne vor trimite câteva documente scrise cu cerneală şi creion, purtând iscălitura originală. Indicaţi vârsta, sexul şi ocupaţia autorului.

Costul unei analize psihografologice, lei 60 (anexaţi cuponul).

Pentru cei ce se vor abona pe un an la „Realitatea Ilustrată” analiza se face în mod ABSOLUT GRATUIT.

Pentru cei ce se vor abona pe şase luni, o analiză psihografologică costă lei 40.

Plata se face numai prin mandat postal, trimis pe adresa de mai sus.

CUPON

DORIŢI UN PORTRET PSIHOGRAFOLOGIC?

Trimiteţi câteva documente scrise cu cerneală şi creion, cu iscălitura originală pe adresa de mai sus.

Dacă doriţi o consultaţie de îndrumare profesională indicaţi în afară de nume, vârstă, sex, adresă şi ocupaţiunile pe care le-aţi avut până acum eventualele studii şi profesiunile către care vă simţiţi mai atraşi.

Plata se va efectua prin mandat poştal.

Răspunsurile se dau numai în scris la adresa ce ne veţi indica.

Rugăm a alătura la corespondenţă, acest cupon.

In vechiul Egipt

DEŞI n'aveau radio, cinematografe, automobile, circuri, localuri de noapte, teatre, ziare sau reviste şi nu practicau alt sport afară de pescuit şi vânat, vechii Egipteni reuşiau totuş să se amuze. Ciclul numeroaselor festivităţi ce se dădeau în cinstea zeilor şi alte ceremonii religioase, le procurau un bogat program de distracţii spectaculoase. Funeraliile unui faraon, ale unui membru din familia sa, sau ale unui nobil, erau totdeauna ocazii de petrecere. Veniau apoi execuţiile publice, ca biciuirea şi alte evenimente de acest fel, care rupeau monotonia zilelor, astfel că rar ajungeau să se plictisească.

Zarurile erau unul din jocurile lor favorite; mai practicau apoi un fel de şah, domino şi table. Jocul de cărţi le era necunoscut, şi asta spre fericirea lor, căci se ştie, cartoforia trezeşte în om tot ce e mai josnic şi mai feroce; consecinţele ei ar fi fost dezastruoase într'o vreme ca aceea, când viaţa cuiva aproape că nu conta.

In afară de vinurile bune abundente şi ieftine, vechii egipteni mai aveau o bere minunată, pe care o fabricau tot din orz, ca şi noi. Seara, când pământul se răcoria, le plăcea să se adune şi să povestească miturile şi legendele unui trecut îndepărtat. Basmele lor erau pline de zei travestiţi ,de animale vorbitoare, de fantome şi miracole. Se crede că fabulele lui Esop au fost aduse în Grecia din Egipt, de către un sclav african.

Putem spune că pentru femei, această ţară era un adevărat rai. Se bucurau de libertate în cea mai largă accepţie a cuvântului. La început ideia de căsătorie a fost foarte confuză, astfel că secole dearândul linia descendenţii şi a eredităţii s'a determinat după mamă, întrucât era greu de stabilit identitatea tatălui. Fiecare femeie poseda o casă pe care o primea dela tatăl sau soţul ei.

Herodot, istoricul grec, care a trăit între 490 şi 409 vorbind despre libertatea femeii egiptene, povesteşte între altele, că un faraon orbind subit, zeii îi făgăduiră să-i redea vederea, numai în clipa când avea să găsească o femeie credincioasă soţului său. Faraonul chemă imediat la el pe regină, pe damele dela curte, apoi pe femeile din oraş, pe cele dela ţară. Dar... rămase orb ca un liliac. Fu nevoit să cheme femei din alte ţări şi numai astfel găsi pe cea care-i aduse vindecarea...

Sclavi egipteni tescuind struguri

Faraonul şi nobilii bogaţi se bucurau, fără îndoială, de divertismente pe care poporul nu şi le putea permite.

Iată ce scrie G. R. Tabouis în volumul său: „Viaţa privată a lui Tutankamon":

In timpul arşiţei de peste zi, faraonul intră în sălile răcoroase şi parfumate ale haremului său şi ca prin minune un zumzet rupe pânza de tăcere... Femeile ies roiu lunecând în jurul stăpânului, uşoare şi aproape goale, cu buzele vopsite, cu ochiii subliniaţi cu Kohl, cu unghiile dela mâini şi picioare carminate. Unele îi răcoresc nările cu frunze de lotus, altele îi aduc pepeni, pentru a-şi stinge setea. Altele pun planşa de jocuri pe o masă şi cu râsete copilăreşti, scot piesele de teracotă smălţuită, reprezentând capete de cai şi şacali.

Faraonul se instalează într'un fotoliu larg. In spatele lui, două femei agită imense evantaie. Cu mâna dreaptă aruncă zarurile, a căror cădere determină mişcările şacalilor verzi şi ale câinilor albaştri, în timp ce cu stânga, desmiardă obrazul unei fete, care-i dă să aspire mireasma îmbătătoare a unui imens crin de apă.

In faţa lui, se află o a patra sclavă, foarte tânără, aproape o fetiţă, care deplasează piesele; faraonul priveşte amuzat veselia ce îmbujorează obrăjorii copilăreşti.

Soarele apune, şi faraonul se urcă la al doilea etaj al palatului. Aci se găsesc alte încăperi. In fundul fiecăreia din ele, un alcov se deschide misterios sub aurul strălucitor al unui vultur regal, cu aripile întinse, revelând un divan cu perne lucrate în pene multicolore. Inaintea fiecărei odăi, apa sclipeşte calmă în bazine mici, de faianţă albastră. Faraonul se opreşte în dreptul unei lespezi de piatră, pe care negri muschiuloşi masează soţiile regale. Piatra mai poartă încă pete mari de umezeală, ce contureazǎ un corp de femeie: e al „marei favorite".

Tutankamon ezită un moment, dar eticheta trebue respectată, indiferent dacă inima vorbeşte sau nu...

Pe măsură ce noaptea inaintează Tutankamon trece în sala dansatoarelor sale. Pavilio-

Vechi muzicanţi egipteni

nul lor se ridică în mijlocul unui lac. Bea cu ele vin şi untdelemn de măsline, ascultându-le cântecele.

Se crapă de ziuă... O luntre alunecă pe lac... vâslele ei sunt mânuite de douăzeci de fete, ce n'au pe ele decât un val de păr despletit în care soarele trezeşte sclipiri de aur şi o tunică subţire. Faraonul ia loc în mijlocul acestui fermecător echipaj şi urmăreşte cu ochii vâslele ce se afundă în unda clamă.

In afară de faraoni, mai erau mulţi prinţi cari organizau petreceri, la care se desfăşura multă ingeniozitate dar se cheltuiau şi enorme sume de bani.

Un manuscript de curând descifrat, descrie una din aceste festivităţi cu atâta putere de redare, încât ne pare că suntem chiar în mijlocul acestor fiinţe, dispărute de mai bine de 40 de secole.

...Invitaţii iau loc pe vasta terasă, nivelată pe acoperişul clădirii, unde sclavii le aduc vinuri, dulciuri, nuci şi struguri. Palatul se află întotdeauna în apropierea unui râu, oferind o largă perspectivă de palmieri graţioşi şi livezi de fructe. O luntre apare lunecând fantomatec, pe undele argintate de razele lunii... se opreşte înaintea palatului. O trupă de maimuţe debarcă. Fac tot felul de giumbuşlucuri. Urmează lupte cu tauri şi lupte corp la corp....

Vin apoi dansuri populare, executate de femei şi bărbaţi. Sclavele haremului apar apoi într'un balet mai complicat: dansurile lor nu sunt numai o savantă desfăşurare de graţie şi farmec, ele mimează adesea scene istorice.

Nobili egipteni asistând la un festin

La sfârşitul reprezentaţiei, oaspeţii intră în sala banchetului, unde sunt serviţi de drăgălaşele dansatoare care le toarnă unguente pe capete, le înlănţuie ghirlande de flori în jurul gâturilor ,în timp ce harpistul orb atinge coardele, trezind minunate armonii. Coruri de bărbaţi şi femei intonează cântece vechi. Acest concert se sfârşeşte cu imnul Nilului.

Mumia unuia din strămoşi onorează, ca de obiceiu, cu prezenţa ei această festivitate.

Harpistul atacă o melodie de un ritm mai viu şi femeile haremului apar; dansul lor nu mai interpretează scene istorice; are acum un caracter erotic. Ele execută între altele acel „danse de ventre" dansul caracteristic, Orientului. Acordurile harpelor devin tot mai slabe, mişcările devin tot mai frenetice, în ritmul tamburinelor şi al castagnetelor, care ajung la un moment dat să predomine. Petrecerea se sparge abia în zori.

Reproducem aci o nouă serie de fresce ce oglindesc diverse aspecte din viaţa vechiului Egipt.

V. F.

BANII... LUI

— Te văd că eşti infirm. Ţine, moşule, câţiva lei, dar vezi, nu-i cheltui pe ţuică!

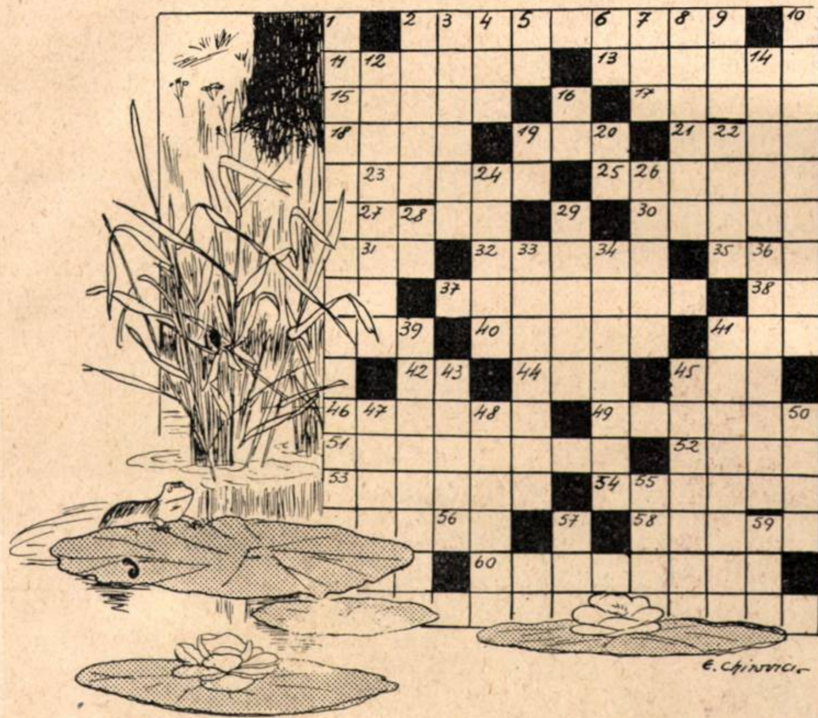
— Ce-ai d-ta să-mi porunceşti ? eu, cu banii mei, fac ce vreau!

JOCURILE REALITĂȚII

Cuvinte încrucişate
„Lacul"

(10 puncte) — de E. Kirovici

ORIZONTAL: 2) Ondulat. 11) Şi eu trec dealung de.... 13) Să... cuprinşi de farmec. 15) Domn al Transilvaniei. 17) A prinde în cuiu. 18) Fig. Reputaţie. 19) Ingânaţi de glas de... 21) Unealtă de tras rigle spre a scrie drept. 23) Şi să scap din mână... 25) Ruptă de mişcări de... 27) Râu în Italia. 30) Plantat. 31) Pronume. 32) Sprijin (fig.) 35) O ocă întoarsă. 37) Ca să vadă un chip, se uită cum aleargă apa 'n... 38) Măsură. 40) A aduna. 41) A apare. 42) Eră 44) Bucăţi de smalţ. 45) Zână. 46) Lămurit. 49) A opri din nou. 51) Şi... să-mi scape. 52 Sub lumina blândei... 53) Pantofi. 54) Biv velsuger din Moldova. 56) Măsură de timp. 58) Poet persan, 60) In zadar suspin şi sufăr, lângă lacul cel...

VERTICAL: 1) Omenesc. 2) Ciucure de mătase. 3) Lacul codrilor albastru .. galbeni el încarcă. 4) Acum râde printre lacrămi, când o cântă pe Dri... 5) Un început de uimire. 6) Volum. 7 Balaur. 8) Coarba dulgherului. 9) Că epocile se înşiră ca mărgelele pe... 10) Inşelător. 12 Surprins. 14) Nădragi. 16) Ca la Nr. 6. 19) Fluviu în Franţa. 20) Măsură de timp (—i). 26) Fig. Straşnic. 28) Interjecţie. 29 Căci vrăjit de mult e... 33) Ea din... să răsară. 34) Să sărim în... mică. 36) Peşteră. 39) Fig. Demoni. 41) Specie de acvilă. 43) Oraş în Europa. 45) Dispus în formă de foi. 46) Nume turcesc. 47) Copac. 48) Oraş in Grecia. 50) Pleacă. 55) Miss. fără vocală. 57) Fluviu în Asia.

Enigmă

(10) puncte) — de **Nicu Sporea**

u	r	a	p	ă	l	u	s
l	e	n	e	c	ă	s	e
u	d	e	c	ă	i	o	s
s	e	n	d	b	e	n	b
a	m	s	t	u	î	ă	m
p	a	n	u	a	p	u	o
a	e	r	l	n	i	n	r
o	e	r	s	o	e	a	r

Se va afla o strofă întreagă din Eminescu, prin utilizarea săriturii calului dela jocul de şah.

Enigmă

(5 puncte) — de **J. Avramescu** Loco

Care este geograful roman, al cărui nume este format dintr'un pronume şi o prepoziţie.

Deslegătorii jocurilor din n-rele 229-230

(Urmare din Nr. 232)

Alba-Iulia Jean Policalla (20).
Arad Un necunoscut (20).
Bârlad Al. Dobrinescu-Aledo (30), Ovidius Idriceanu-Igrov (20), Georgeta Chiriac (20).
Bazargic Tina Colonel Eftimiu (20).
Bistriţa Aurel Moldovanu (20).
Brăila Paulina Florescu (30).
Braşov Virgil Grigoriu (20).
Bratia (Argeş) Inv. D-tru Tomulescu (20).
Bucureşti Stan Gheorghe (20), D-na Amelia I. Gheorghiade (20), Lt. C. Popa (30), Gh. T. Stănescu-student (20), Emilian Iliescu (20), Dan Tr. Elisievici (20), Jean Barder (20), Tully Grünberg (10), Samuel Schächter (30), Réné Mălăeru (30), Samuel Millis (30), Giurgescu Margueritte (20).
Buzău Cristea Nicolae (10).
Câmpina S. Boniowski (20).
Constanţa Sorel Avramescu (10), N. G. Stănescu (30).
Cluj V. Lupan (30).
Focşani Pincu A. Saul (20).
Galaţi Aurel Pelimon (30), Simon G Culica (10), Lucreţia Nestor (20), Ingrid Camenitza (20).
Iaşi I. Dodon (20).
Lăculeţe Subloct. Grigore Simionică (30).
Pecica (Arad) Dimitrie A. Ardeleanu (30).
Noua-Suliţă Marioara Pohonţiu (10).
Râmnicul-Vâlcea Florentina Lt. Popa-Radu (20), Zoe Cp. Gh. Stoicescu (20).
Tighina Igo Hamaritov (30).
Todireni (Botoşani) Gh. Nichiforescu (20).
Turnu-Măgurele Fănel Theodosiu (20).
Caransebeş Dumitru Costangioară (20).

Premiaţii jocurilor din numerele 229-230

Premiul I-u **Lei 1000:** d-rei **Pauline Florescu** Brăila Bul. Cuza 58.
Premiul II-lea Câte un aparat de radio cu galenă: d-lui **Samuel Millis** str Apele Minerale 57 Loco; d-nei **Réné Mălăeru** str. Nerva Traian 41, Loco.
Premiul III-lea. Câte un volum din „Ed. Adevărul" d-lui **Al. Dobrinescu-Aledo**, Bârlad, str. Mihaiu Viteazul 79; d-lui Sublt. Simionică Grigore Lăculeţe-Dâmboviţa; d-lui **Aurel Pelimon** Galaţi str. Mihaiu-Bravu 21, d-lui **V. Lupan** Cluj str. Bis. Ortodoxă Română 13.

Noile noastre premii
Concursuri bilunare

Deslegările problemelor în numerele 233 şi 234 se primesc timp de două săptămâni dela apariţia primului număr, adică până Marţi, orele 6 seara.

Tragerile vor fi bilunare.

De fiecare tragere se vor acorda următoarele premii, proporţional cu numărul jocurilor deslegate:

PREMIUL I: 1000 lei în numerar;
PREMIUL II-lea: Două aparate de radio cu galenă;
PREMIUL III-lea: 4 volume din operele literare renumite.

N. B. — Deslegările vor fi însoţite de cuponul respectiv, purtând menţiunea: pentru jocuri.

Fiecare categorie va avea şanse egale în categoriile inferioare.

Cupon pentru jocuri
No. 233

Numele şi pronumele ____________

____

Adresa ____________

„REALITATEA ILUSTRATĂ". — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: str. Const. Mille 7—9—11.
Preţul abonamentelor: *Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 annal.*

REALITATEA
ilustrată

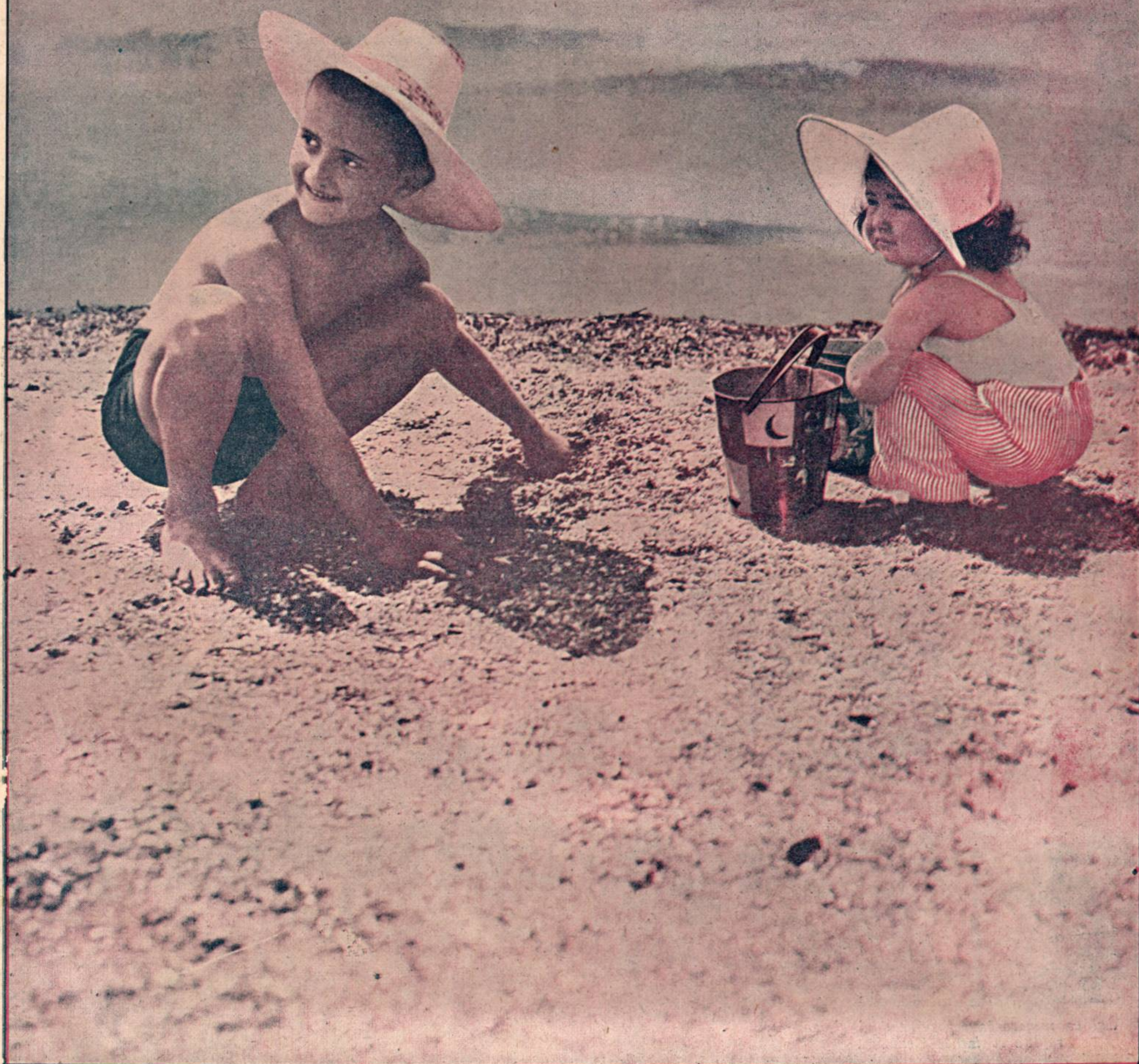
Pe-un picior de plai pe-o gură de rai..., — (Cioban cu oile, în Carpați).

Atelierele „Adeverul", S. A.

Foto **I. Berman-„Realitatea"**

ANUL V. — Nr. 234. SUPLIMENT GRATUIT „REPORTAJ" 23 IULIE 1931

REALITATEA ilustrată

IDILĂ LA PLAJE

Foto I. Berman-„Realitatea"

PREȚUL 10 LEI

fluturele

CÂTEODATĂ devii confident, printr'o împrejurare curioasă sau chiar grotescă. O întâmplare comică te face să descoperi tragedii care se consumă banal și anonim, atingând totuș cele mai adânci cute ale sufletului.

Stăteam la un bar, pe unul din scaunele acelea înalte, ca gâtul unei girafe și intenționam să iau un aperitiv. Optasem pentru tradiționala țuică cu măsline. Cu o scobitoare fugăriam botul negru prin farfurie, fără să reușesc să-l prind. La un moment dat am apăsat mai tare și proectilul-aperitiv sări din farfurie, descrise o mică traectorie și se isbi de pieptul unei cămăși de mătase pe care își depuse amprenta: ovală, cafenie și uleioasă. Imi privii victima, ca să-i cer scuze. Era un tânăr jovial, care mă'ntâmpină cu o privire de veselie în cutele ochilor.

Astfel am ajuns să ne vorbim. Era unul dintr'acei oameni cari au totdeauna anecdote depozitate în vaste magazii... Imi istorisi câteva, dar nu prea auziam bine poantele, din cauza gălăgiei. Atunci, dintr'un elan de simpatie instinctivă, i-am propus să luăm masa împreună la un restaurant.

Ne am instalat pe terasa unui local. Era o noapte de vară, calmă și răcoroasă. Din când în când o adiere ușoară flutura colțurile fețelor de mese. Orchestra cânta tangourile la modă. O atmosferă prielnică discuțiilor intime se strecura par'că printre mese.

Tovarășul meu manifesta o vădită nervozitate pe care căuta să și-o ascundă prin jovialitate și vervă. Incepu să vorbească într'un tempo din ce în ce mai accelerat, până ce ajunse la un adevărat galop steple-chase, sărind peste cuvinte, într'o vădită agitație. Se opri brusc, și începu să bea vin, pahar după pahar. Probabil că enervarea sa ajunsese la paroxism, căci începu să fumeze. A scos o tabacheră din care-mi oferi o țigară, lăsând-o apoi deschisă pe masă. Involuntar am început să examinez această bijuterie bărbătească, după care se pot deduce multe amănunte asupra proprietarului ei. O tabacheră e tot atât de elocventă, ca jurnalul intim al unei fete romanțioase. Cele patru fețe de metal sunt filele cărții de aur, pe care se scriu inspirații menite să rivalizeze cu nemurirea...

Atitudinea tovarășului meu mă intrigă din ce în ce mai mult. Probabil, tabachera aceia ascundea ceva. Incepu să se scuze de atitudinea sa, cu vorbe șchioape, frânturi de fraze, abrupte, incoherente.

— „Vezi d-ta.... așa este, însfârșit azi pot totuș să mă consolez.. Te rog scuză-mă... eu sunt... eu tocmai.... In definitiv, dacă-mi dai cuvântul d-tale de onoare că n'ai să cauți să mă cunoști, am să-ți istorisesc povestea vieții mele. Vezi iscălitura aceasta în colțul tabacherii ? Este o amintire... și totuși... astăzi o realitate crudă....".

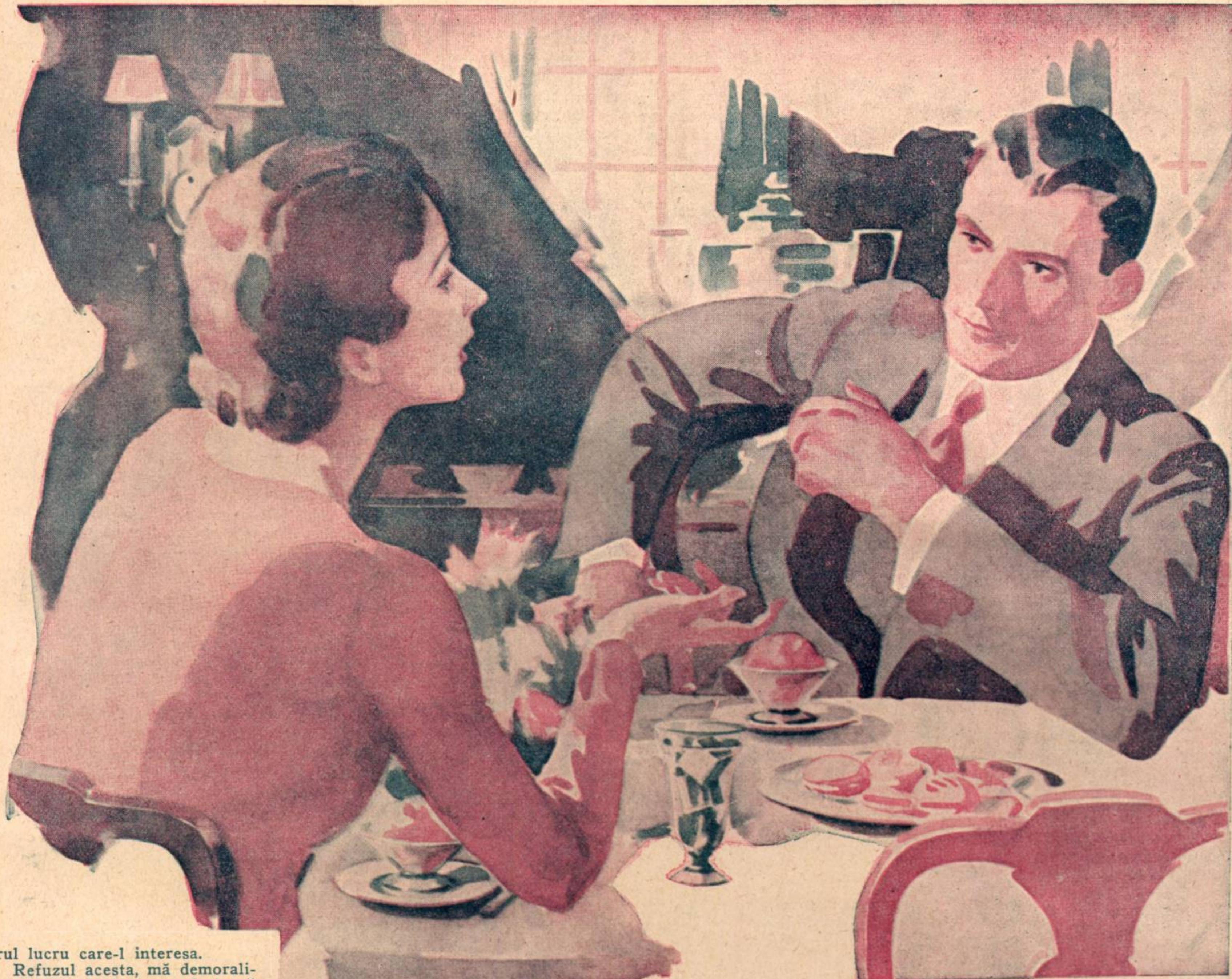
La aceste cuvinte scoase câteva țigări din tabacheră, sub care se vedea gravat un nume și o dată: Margot 5 Iulie 1929.

— „Am debutat prin a fi logodnicul ei" începu el. E o blondă minunată. Tatăl ei, mare fabricant de conserve. Fiica lui a fost unicul fruct pe care n'a știut să-l conserve. S'a alterat suflețește repede. Mama ai murise de mult, Tatăl, ocupat de afacerile sale, încredințase pensioanelor educația fetei și în cele din urmă unei mătuși, care la vârsta de 60 de ani, mai avea veleități de „femee asasină".

Am cunoscut-o pe Margot la un club de tennis Ne-am împrietenit repede, astfel că am fost admis în curând în casa tatălui ei. Eram prea îndrăgostit de ea, ca să-mi dau seama cu câtă ostilitate priviau tatăl și mătușa ei, vizitele mele. După două luni, am cerut-o în căsătorie. Bătrânul, a refuzat să-mi acorde mâna, pe motiv că nu am nici o chezășie că voi ști să păstrez banii fetei. Era singu-

...și ca urmare la refuzul tatălui ei, am răpit-o fugind la Venezia...

Am observat-o în restaurantul hotelului. Şedea la o masă cu un tânăr destul de simpatic...

rul lucru care-l interesa.

Refuzul acesta, mă demoralizase atât, încât eram decis să mă sinucid.

In ascuns însă, ca doi pungaşi urmăriţi de poliţie eu şi Margot, ne-am întâlnit într'un cimitir şi am hotărît să fugim împreună. Impresiunea profundă pe care mi-a lăsat-o această scenă, mi-a fost fatală pentru toată viaţa.

Iţi dai seama? Eram atât de îndrăgostit de ea, încât devenisem cel mai ridicol exemplar romantic. O întâlnire în cimitir. In definitiv, simbolul era bine ales. Mintea murise şi venisem în acest locaş de veci, să-i aduc ultimele omagii. Aş fi făcut ocolul lumii în patru labe, dacă ea mi-ar fi cerut acest lucru. Lamentabil domnule: dar adevărat".

N'aveam nici un motiv să-mi contrazic tovarăşul. Mai bău un pahar de vin şi continuă.

— Era dorinţa noastră, a amândurora, să ne căsătorim şi să trăim undeva fericiţi. Când am întrebat-o dacă vrea să fugă cu mine, m'a privit adânc cu ochii ei de un albastru minunat, şi a început să clipească des, cu genele ei lungi şi negre ca nişte aripi de fluture de noapte.... Pâlpâielile acelor gene mi-au sdrobit viaţa... Am fugit împreună... unde crezi?

— „La Veneţia.

— „Eşti un bun cunoscător de oameni, domnule. Am petrecut acolo puţine zile, dar cele mai frumoase ale vieţii mele. Două săptămâni de cea mai curată şi neprihănită dragoste. In acest timp, aşteptam să-mi vină actele, ca să ne putem cununa. In zăpăceala plecării, uitasem să le iau şi scrisesem unui prieten să mi-le trimită.

Intr'o zi m'am dus la poştă, să telegrafiez amicului meu urgentarea expedierei actelor. M'am întors la hotel şi am intrat în camera ei. Nu era nimeni. Pe masă un plic adresat mie. Inţelegeţi. Plecase.

Scrisoarea, un colier de fleacuri. Apucată de remuşcări, scria ea, plecase înapoi la tatăl ei.

Veneţia îmi deveni nesuferită. In aceeaş seară am plecat la Paris şi apoi la Monte-Carlo. Şimţeam nevoia să fug, să sbor cât mai repede şi mai departe de locul acela, care reprezenta pentru mine, un fel de galerie de spectre. In toate colţurile vedeam fluturând silueta ei eterică, topindu-se când mă apropiam. Nici la Monte-Carlo boala mea nu părea să intre în faza convalescenţei. Vroiam tocmai să plec şi de aci, când intrând într'o seară în restaurantul hotelului, zăresc la una din mesele mai retrase, o pereche într'o tandră intimitate. Am crezut că cineva mi-a despicat craniul.

Era ea.

Nu ştiam ce să fac.

Aş fi vrut să mă duc acolo la masă şi să mă aşed în faţa ei, fără să spun un cuvât; aşa, ca o fantomă.

Renunţai însă la acest proect şi repezindu-mă la mine în cameră coborîi apoi cu revolverul. Eram hotărât să-i împuşc de pe geamul sălii de lectură, care răspundea în restaurant, tocmai în dreptul mesei lor.

Am intrat în hall şi m'am ascuns după perdea, pândind momentul prielnic să trag.

Un chelner intră şi începu să caute nişte reviste. Individul acela nu mai isprăvia cu cotroboială lui. Mă aduse într'o aşa stare de enervare încât îmi venia să trag asupra lui. Cum începuse să mă privească curios, ca să nu-l fac să bănuiască ceva, m'am aşezat într'un fotoliu, afectând o mină calmă. L'am chemat şi l-am rugat să-mi trimeată pe portarul hotelului. Acesta se prezentă peste câteva momente. Nu ştiam încă ce vream să-l întreb.

Instinctiv i-am arătat acea pereche şi l-am întrebat dacă locuiesc în hotel. Da, locuiau în acelaş hotel cu mine. Apartamentul 23. „Numele d-nei?" întrebai eu.

„Margareta Polini", răspunse calm portarul.

— „Când au sosit?"

— „Ieri dimineaţă".

Eram într'o agitaţie indesciptibilă. Toate lucrurile jucau în jurul meu ca electrizate, sau cuprinse de o vrajă drăcească. Ce era de făcut? Să plec? Nu. Simţeam nevoia imperioasă să mă răsbun şi nu ştiam dacă voiu mai întâlni vreo dată un prilej atât de bun.

Dar cum? Gândurile cele mai absurde îmi sbârnâiau prin cap, ca şi cum cineva s'ar fi distrat, frecând o foaie de glaspapier pe timpanele mele.

Deodată mintea mi se limpezi puţin. Cine era acest Polini? Unde-l cunoscuse?

M'am dus să mă informez la portar de unde vin. Domnul şi doamna Polini erau originari din Veneţia, fu răspunsul.

Atunci deabia am înţeles dece câteva zile înainte de dispariţia ei, a avut o atitudine atât de stranie faţă de mine. Era extrem de nervoasă, îmi răspundea totdeauna cu ironii, ba chiar cu dispreţ. Eu însă atribuiam aceste fenomene, plictiselii, aşteptării şi imposibilităţii de a ne căsători. Domnul Polini îi câştigase iubirea. Il socoteam pe acest om un laş..

In fond, dragă domnule, era un dobitoc, egal dimensionat cu mine".

— „Nu-i un caz atât de rar, ca doi oameni să se asemene atât de bine". Insinuai eu.

Tovarăşul meu zâmbi şi continuă cu aceeaş vervă.

— I-am scris câteva rânduri acestui domn Polini, rugându-l să-mi acorde o întrevedere.

A doua zi de dimineaţă, ne-am închis amândoi într'o cameră anexă a sălii de lectură, una din acele încăperi destinate pasagerilor cari vor să-şi scrie corespondenţa în linişte, fără influenţa dezastruoasă a inspiraţiilor externe.

In câteva cuvinte i-am explicat cine sunt şi ce vreau. I-am spus că a procedat mai rău decât cel mai mârşav aventurier. Era să ne încăierăm şi să sfârşim printr'un mach de box. Am preferat însă să schimbăm cărţile de vizită. Eram atât de întărîtat încât asemenea unui adevărat fakir, aş fi putut înghiţi sticlă pisată, fără să-mi cauzez cel mai mic neajuns.

Chestiunea care mă preocupa însă, era alta: martorii. De unde să-mi găsesc martori, când nu cunoşteam pe nimeni în staţiunea aceea? M'am hotărît să dau un anunţ în gazetă:

„Se caută doi domni de familie, prezentabili, pentru a lua parte ca martori într'o afacere de onoare. Singura condiţie de îndeplinit: moralitate ireproşabilă şi frac sau smoking".

M'am urcat în camera mea, şi nu m'am coborît decât a doua zi de dimineaţă. Voiam tocmai să trec pe la administraţia unei gazete pentru a însera anunţul. La portar, o scrisoare. Domnul Polini îmi solicita o întrevedere în parcul hotelului.

Nu ştiam ce mai putea dori acest domn dela mine. M'am dus totuş la întâlnire.

Intrevederea noastră a fost de data aceasta calmă, dar încordată. Imi făcea impresia că suntem doi dulăi legaţi în lanţuri, cari nu se ajung ca să se poată sfâşia cu colţii.

— „Domnule", începu Polini „regret din tot sufletul, că sunt motivul nenorocirei d-tale. Dar mă învinueşti de lucruri care n'am fost niciodată capabil.

Să-ţi explic: Când am cunoscut-o pe Margot, în Veneţia, mi-a spus că eşti un om plictisitor, că tatăl ei i-a impus căsătoria cu d-ta, că ar dori să divorţeze numaidecât, că ar dori să fie liberă şi, cum nu poate scăpa de dumneata, vrea să fugă.

Şi apoi, îmi mai mărturisi că i-aş fi inspirat o dragoste nepieritoare.

Te rog judecă şi dumneata dacă n'ai fi făcut într'o situaţie analoagă acelaş gest ca şi mine. Sunt sigur că nu mulţi bărbaţi, pot rezista ochilor ei în special genelor ei, pe care le flutură atât de ingenuu ca pe nişte aripi"...

Când am auzit aceste cuvinte, am căzut pe o bancă pe lângă care tocmai treceam şi am râs domnule, ca un descreerat.

Genele ei ca nişte aripi... poate vroia să spuie: de fluture de noapte.

Da, domnule. Omul acela era tot atât de dobitoc ca şi mine, şi lucrul acesta mă mulţumia nespus de mult. Suferinţa mea se topi ca prin farmec. Mă lecuisem pentru moment. Mergeam pe stradă şi râdeam... De duel n'a mai fost vorba. Ceva mai mult, domnul Polini mi-a devenit prieten.

In sala de lectură a hotelului, l-am provocat la duel.

...mi-o arătă pe Margot, care sub crengile unui portocal, primia omagiile unui nou adorator. Genele ei clipiau ca aripile unui fluture

La figura mea mirată jovialul meu, interlocuitor continuă:

— „Da domnule, am ajuns la o idee năstruşnică. Trecură 3 zile dela întrevederea mea cu Polini. Eram în cameră şi citeam un roman al lui Lacretelle. Cineva bate în uşă. Era Polini, livid ca o bucată de scândură de brad.

Polini într'o inspiraţie nenorocită, se plimbase pe o alee mai dosnică a parcului. Doamna suită pe o bancă, cu capul între ramurile unui portocal înflorit, trimitea sărutări unui tânăr, care se afla la picioarele ei. Polini se ascunsese într'un tufiş apropiat şi ascultase conversaţia. Iţi relatez cele ce mi-a spus nenorocitul:

— „Am un soţ grozav de plictisitor, spunea ea şi genele-i clipiau ca două aripi. Tata m'a obligat să mă căsătoresc cu acest nesuferit. Urmă apoi un suspin..."

Ce să-ţi mai spun, aceeaş scenă pe care o supravieţuise şi d. Polini.

Am căutat să-l liniştesc. La început, opera de asanare sufletească a mers foarte greu, însă dându-mă pe mine drept exemplu, cum mă vindecasem prin el, începu să se liniştească.

In aceeaş seară stam amândoi la masă. Eram bine dispuşi şi într'un moment de inspiraiţe cinică, am hotărît să creem o societate pentru protecţia victimelor lui Margot, pe care am poreclit-o „Fluturele". Şi am înfiinţat-o, d-le. Fiecare victimă, făcea parte de drept din societatea noastră. Am urmărit-o astfel un an şi jumătate, prin mai toate metropolele: Paris, Berlin, Roma, Londra, etc. In acest răstimp, am recrutat opt membri. Astăzi, societatea e dizolvată, fiindcă m'am căsătorit cu ea. Trebue să sosească mâine dimineaţă cu trenul..."

* * *

In zori, m'am despărţit de tovarăşul meu. Nu l-am mai întâlnit niciodată... Nu ştiu dacă soţia anonimului meu prieten a sosit într'adevăr a doua zi de dimineaţă...

LOTHAR

INTÂMPLĂRI TRĂITE

MEMORABILA ȘEDINȚĂ SPIRITISTĂ

EVOCAREA UNUI SPIRIT... VIU!

Artistul Z. Burienescu și poetul C. N. Bour.

D. Marin G. Costescu-Azaclău, din Galați, ne trimete o scrisoare extrem de interesantă. O reproducem întocmai.

DOMNULE DIRECTOR,

Am citit cu deosebit interes bucata „O glumă serioasă" a scriitorului german Hans Tröbst, apărută în „Realitatea Ilustrată" cu data de 9 Iulie cor.

Cazul povestit acolo mi-a amintit unul și mai interesant, petrecut acum vreo trei decenii și care a stârnit o imensă senzație la Galați; poate și la Iași, căci faptele s'au petrecut în ambele orașe în același timp. Veți vedea cum.

Pe atunci funcționau la Galați trei ziariști originari din Botoșani: Const. Graur, prim-redactor al ziarului local „Tribuna Liberală", I. Rosenthal, secretar de redacție la același ziar, și C. N. Bour, prim-redactor la ziarul conservator „Galații". Fuseseră buni prieteni toți trei. Taberele deosebite în care luptau i-au dus la polemici, de pe urma cărora primii doi au rupt relațiile cu al treilea. Noi, cunoscuții lor, apreciam că vinovat de această ruptură este Bour, băiat foarte cum se cade — și poet de talent — cu deosebire simpatic, dar foarte nervos, extrem de irascibil și prea pasionat.

Artistul Burienescu, unul din eroii acestei întâmplări trăite, primul spiritist convins, in vremea lui. Ședința pe care a patronat-o — ședință povestită in această pagină, — i-a întărit convingerea in existența spiritelor și in teoria vieții sufletești după moarte.

Ani la rând, până a inchis ochii pentru veci, a citat în discuțiile contradictorii, acest caz, sprijinindu-se pe mărturia d-lor C. Graur și Rosenthal, asistenții săi la experiență.

La un moment dat, cam în toamna anului 1903 Graur și Rosenthal se duc la Iași să petreacă vre-o câteva zile cu prietenul lor Burienescu, marele actor popular, în turneu p'acolo. Confratele și adversarul lor, C. N. Bour, rămâne la Galați, dar pare a nu se plictisi nici el: venise un circ foarte bun, în personalul căruia se afla o frumoasă dansatoare pe sârmă, anume Zavata, de care Bour se amorezase și-i dedica versuri delicioase.

Acestea sunt amănuntele preliminare, pe rețeaua cărora se brodează ciudata întâmplare.

Intr'o după amiază, pe când hoinăriau prin Iași, d-nii Graur și Rosenthal se duc la locuința lui Burienescu. Sunt primiți foarte cordial, cu vin, cafele, etc.; se încing discuții interminabile, cu prilejul cărora Burienescu face a profesie de credință spiritistă.

— Crezi în spiritism?

— Nu „cred"; ȘTIU.

Urmează tot felul de expuneri, încheiate cu o experiență practică: pe o măsuță un carton rotund pe care, în cerc, sunt notate, la distanțe egale, literele alfabetului, cum sunt cifrele la ceas. Pe carton, în mjloc, un pahar. In jurul mesei, participanții, cu arătătorul ațintit asupra paharului, fără să-l atingă. Unul din cei prezenți propune spiritul care să fie chemat. „Maestrul" (Burienescu) îl cheamă. I se pun diferite întrebări. De pildă: „Vom avea războiu cu Bulgaria ?" La un moment dat, paharul începe să se miște din loc, alunecând în dreptul a diferite litere și oprindu-se mai îndelung sau mai scurt, în fața unora din ele. Acestea sunt notate pe rând și inscripția astfel alcătuită e citită: acesta e răspunsul.

Multe spirite au fost chemate: al lui Kogălniceanu, al lui Eminescu, al lui Voltaire, etc. S'au pus multe întrebări și răspunsurile au fost viu comentate. Burienescu și toată familia lui vorbeau cu gravitate și chiar cu emoție. Cei doi musafiri erau sceptici, dar politicoși.

De o dată unul din musafiri avu o inspirație: să facă o farsă.

— Maestre, zise el, vreau să chem spiritul lui Bour.

— Dar cine a fost ăsta?

— Un ziarist din Galați.

— Bine. Și ce vrei să-l întrebi?

— Ce l-a făcut să moară.

— Bine.

Și începe tot ceremonialul. Cei de față, adunați în jurul mesei, plecați asupra cartonului, cu degetul arătător țintă deasupra paharului, fără să-l atingă.

De-odată, paharul începe să alunece, dar repede, din ce în ce mai repede; face adevărate salturi, cum nu se întâmplase în experiențele anterioare.

Și Burienescu, îngândurat, șoptește:

— Hm! Vijelios e spiritul ăsta! Abia îl ajung din urmă.

— De ce-o fi așa, maestre?

— Cine știe? O fi fost un om nervos și pasionat. Sau poate o fi supărat de ceva; o fi un spirit supărăcios.

In vremea asta, cel care nota literele, reușise să capteze o parte din răspunsul la prima întrebare. Această întrebare suna: „Ce te-a făcut să mori ?" Și răspunsul incomplect a fost acesta:

— MAM SINUC...

— Auzi! S'a sinucis! exclamară toți cei de față.

— Dar de ce te-ai sinucis?

La această a doua întrebare paharul începu să joace sălbatic pe dinaintea literelor. Cu multă greutate s'a putut nota, iarăși, un fragment de răspuns:

— ZAVA...

— Zavata! Asta e ceva extraordinar! exclamară d-nii Graur și Rosenthal.

— Dar cine e Zavata? întrebă Burienescu, impresionat probabil, de accentul musafirilor săi.

— Zavata e o artistă de care s'a amorezat Bour.

— Și ea l-a împins la sinucidere; se poate, completă actorul, cu cea mai desăvârșită liniște în glas.

Și rugător, el adause:

— Acum să-l lăsăm pe ăsta. Nu trebue să abuzăm; vezi că pe el îl supără că-i răscolim drama.

D-nii Graur și Rosenthal au râs. Burienescu s'a mirat: ce era de râs? După ce s'au codit puțin, cei doi vinovați au mărturisit c'au făcut o farsă: Bour nu e mort.

— Ce face?!?...

Și exclamația comedianului a fost cât se poate de tragică.

— Păi se poate, oameni inteligenți să vă jucați cu asemenea lucruri? Ce fel de glume sunt astea?

Toate încercările de-a drege lucrurile au fost de prisos. Burienescu a rămas foarte necăjit, despărțirea a fost glacială.

Pe stradă, rămași între ei, autorii farsei buclucașe s'au dedat la tot felul de comentarii. Oricum, era o coincidență interesantă: „Zava" aceea pe care paharul o dăduse drept cauză a morții imaginare; încă o silabă, și ar fi fost Zavata, drăcoaica de artistă care n'ar fi de mirare să scoată pe cineva din minți.

— Dar vorba-i că nu l-a scos.

— Asta e norocul.

* * *

Târziu noaptea. Toată casa e adâncită în somn. Puternice bătăi în ușă.

— Poșta! O telegramă urgentă.

Conținutul telegramei: *Bour sinucis!*

— Nu se poate! E o farsă! Nicu s'a revanșat!

„Nicu" era unul din nepoții lui Burienescu, cel mai talentat (după „maistru") și cel mai spiritual artist din toată trupa.

Dar n'a fost farsă. A fost purul adevăr. Bour se sinucisese. S'au putut reconstitui ceasurile și minutele celor două acțiuni, dela Galați și dela Iași: spiritiștii dela Iași au chemat spiritul lui Bour la o jumătate de ceas după ce el își dăduse sufletul la Galați. Nu s'a putut ști dacă Zavata a fost pricina actului disperat. Printr'o scrisoare, sinucigașul spunea numai că era foarte desgustat, fără să arate și cauza desgustului.

Moartea lui Bour a făcut o impresie adâncă. Am spus că era băiat bun, talentat și simpatic. Dar impresia a fost sporită prin amănuntele de mai sus, cari, bine înțeles, au fost cunoscute chiar de a doua zi în tot orașul. Și vă imaginați comentariile fără sfârșit !

Ce i-a făcut pe musafirii lui Burienescu să se gândească tocmai la Bour, când au vrut să-i facă o farsă ferventului spiritist care se silia să-i convertească la credința sau — cum pretindea el — la știința lui? Dece paharul, calm până atunci, a devenit vijelios, când a fost să-l reprezinte pe Bour, împrumutând astfel în adevăr temperamentul lui? Și cum s'a putut întâmpla ca paharul s'o invoace pe Zavata, ce-i drept cu ultima silabă pierdută în vârtej?

Iată chestiuni cari s'au discutat la infinit. Și mi se pare că nici azi după trei decenii, n'am putea răspunde în chip mai temeinic de cât atunci.

MARIN G. COSTESCU-AZACLĂU

Humorul VEDETELOR

PUŢINI sunt fericiţii cari pot pătrunde în intimitatea marilor vedete ale ecranului. Acestea îşi împart timpul între muncă, sport şi odihnă, fiind mulţumite atunci când au răgaz să guste liniştea pe care numai depărtarea de admiratorii lor le-o poate oferi.

Dacă în genere biografiile preferaţilor noştri sunt cunoscute marelui public, cu greu ne putem face o părere justă asupra nivelului intelectual şi spiritual al diferiţilor actori, exceptând pe acei puţin numeroşi, cari în creaţiile lor, în afară de fotogenie sau fonogenie, au dat dovadă de superioritate necontestată.

Mici întâmplări, fleacuri cotidiane, câte o vorbă de spirit, ne pot prezenta într'o lumină oarecum justă pe unii din marii actori ai ecranului.

Dr.: Maurice Chevalier.

Marlene Dietrich şi Victor Mc. Laglen în ultimul lor film.

Garry Cooper

In rândurile de faţă vom povesti câteva anecdote din Hollywood, anecdote pe care povestitorul lor, un ziarist american, le dă ca autentice şi care vă vor dumiri poate asupra personalităţii câtorva stele.

Intr'una din călătoriile sale, Gary Cooper se afla în hall-ul unui mare hotel. La un moment dat el este acostat de un voiajor proaspăt sosit.

— Aveţi o cameră? — îl întrebă acesta.

— Da, Domnule!

— Slavă Domnului!! Cu expoziţia asta e aşa greu de găsit o cameră la un hotel mai bun. Şi la ce preţ?

— Camera costă 5 dolari pe zi.

— Nu e prea eftin, dar însfârşit! Pot vedea odaia?

— Dacă ţineţi neapărat.

Gary Cooper urcă cu interlocutorul lui cele 16 etaje până la camera sa.

— Aceasta este!

— Mda, îmi convine. Să mi se aducă bagajele sus!

— Pardon, — răspunse simpaticul şi lungul actor, — această cameră îmi aparţine.
— Dar bine, domnule...
— M'aţi întrebat dacă am o cameră.. V'am răspuns afirmativ. Nu numai că v'am indicat preţul ei dar am fost şi atât de amabil de-a v'o arăta. Acum vreţi să mă daţi afară. Dacă aveţi nevoe de o cameră, adresaţi-vă portarului.
Şi Garry închise voiajorului uşa în nas. Acesta luă la vale pe jos cele 16 etaje, căci uitasem să vă spun, ascensorul tocmai se deranjase.

CLARA BOW este cunoscută pentru generozitatea ei. Niciodată un cerşetor n'a plecat cu mână goală dela uşa ei. Pe stradă nu-i place însă să fie acostată.
Intr'o seară la „Henry's" roşcata stea a companiei „Paramount" povesteşte următoarea întâmplare:
— Traversam azi dimineaţă bulevardul. In mijlocul străzii mă acostează un cerşetor. Cu lacrimi în ochi îmi spune că are o soţie bolnavă şi 6 copilaşi flămânzi. Eu nu ştiam cum să scap de el.
— Şi nu te-a mişcat nenorocirea bietului om? — intervine o blondă şi nostimă „extra".
— Ba da, răspunde prompt Clara. I-am dat un dolar să poată bea un păhărel de „prohibit"!

Sus: *Charles Buddy Rogers*
Dreapta: *Harold Lloyd.*

Nu sunt mulţi ani de când HAROLD LLOYD se ocupa cu gazetăria şi anume era redactorul hipic al unui ziar din Los Angeles.
Intr'o seară nu prea avea dispoziţie să scrie pronosticurile pentru cursele din ziua următoare. De altfel — între noi fie zis — nici nu se prea pricepea la meseria asta.
Aşa dar, încheie rubrica prin următoarea frază:
„Abondenţa de material ne obligă să amânăm pentru mâine publicarea pronosticurilor pentru reuniunea de astăzi".
Din această pricină Harold Lloyd n'a ajuns director de ziar. Ba gurile rele spun că în urma apariţiei notiţei de mai sus, a fost concediat dela gazetă, fiind obligat să caute un refugiu în film, rămânând astfel „numai" Harold Lloyd.

Despre MAURICE CHEVALIER vă voi spune una bună de pe vremea când apărea pe scena unui teatru parizian de mâna doua.
Directorul acestui teatru era un tip cunoscut în toată lumea artistică a Parisului pentru ţinuta lui extrem de neîngrijită.
După o serie de căderi cari îl cam duseră pe pragul falimentului — concordat nu exista pe atunci, — ultima revistă obţinu un succes formidabil. Incasările serale ajungeau la cifre neatinse de reţetele lunare de altă dată. Fură plătite până şi gajurile actorilor.
Maurice îşi acostează directorul şi-l felicită.

— Ei, şefule, acum eşti mulţumit, iese de-o franzeluţă cu lapte... Şi unde mai pui că poţi să te îngrijeşti puţin şi de toaleta ta.
— Eu, dragă?! Păi fără să mă laud, eu fac bae în fiecare zi.
Maurice cu veşnicul lui surâs îi replică în hazul camarazilor cari se aflau în apropiere:
— Se poate, şefule... dar în cazul ăsta ce-ar fi să începi să schimbi şi apa?!?!

Hollywood-ul este plin de oameni fără căpătâiu, cari trăesc din mici şantagii sau din „tapat".
Intr'una din zile, tocmai când ieşia dintr'un restaurant, CHARLES BUDDY ROGERS se isbeşte piept în piept cu un individ cunoscut de toată lumea, drept un tapeur incorigibil şi căruia şi Buddy îi căzuse victimă. Bine înţeles că şi de astădată individul încerca un mic şantaj sentimental. Incepu să se lamenteze:
— Ah dacă aţi şti! Am avut un post admirabil şi l-am pierdut!
Buddy îl întrerupe:
— Regret, prietene, dar eu nu l-am găsit.
Şi acum ultima, a lui VICTOR MACLAGLEN, partenerul Marlenei Dietrich în ultimul ei film.
Intr'o zi o luă la drum pe minunata şosea, care leagă Hollywood-ul de coasta Pacificului. Era foarte grăbit, fiind invitat la dejun la Nancy Carrol care îşi petrecea vacanţa la Palm Beach.
La o cotitură a şoselii, îi iese în cale, — venind din direcţia opusă, — un automobil în plină viteză. Numai datorită prezenţei de spirit şi a săriturei sale atletice, Victor MacLaglen scăpă de sub roţile maşinei.
Conducătorul maşinei, un foarte cunoscut fabricant de conserve din Los Angeles, opri automobilul şi — culme a obrăsniciei, — începu să-l înjure pe bietul pieton, nerecunoscând pe popularul actor.
Ultimul îşi păstră tot calmul şi la injurii şi la lipsa de bună creştere a conducătorului automobilului se mărgini a-i riposta că acesta nu ar şti să conducă maşina.
— Eu, dobitocule, eu nu ştiu să conduc un automobil?! Eu care sunt automobilist de 15 ani?!
La care Victor MacLaglen răspunse cu surâsul lui atât de cunoscut:
— Eu, măgarule, umblu pe jos de 38 ani şi-mi pot da seama cine ştie să conducă şi cine nu...
... Şi porni mai repede, căci Nancy îl aştepta cu un dejun imperial...

In sbor cu Gogu Ştefănescu

D-L GOGU ŞTEFĂNESCU nu aţi auzit vorbindu-se prea mult... Aţi cetit doar, în răstimpuri, şi cu oarecare sfială, rânduri modeste despre un locotenent din aviaţie, căruia i se spune simplu, *„Gogu"* şi care e cel mai bun pilot român.

Nu l-a proclamat nimeni erou, n'a avut niciodată accidente care să dea de vorbit şi mai ales, n'a executat raiduri suspecte, de care să se vorbească luni de zile. Modest, „Gogu", îşi plimbă silueta în azurul cerului, în acompaniament de motor, înscrie fără tămbălău o nouă ispravă la activ, şi rămâne acelaş... Gogu.

Odată, l-au întrebat prietenii, aşa într'o doară:

— „Tu de ce nu te-ai dus în raidul cutare ?"

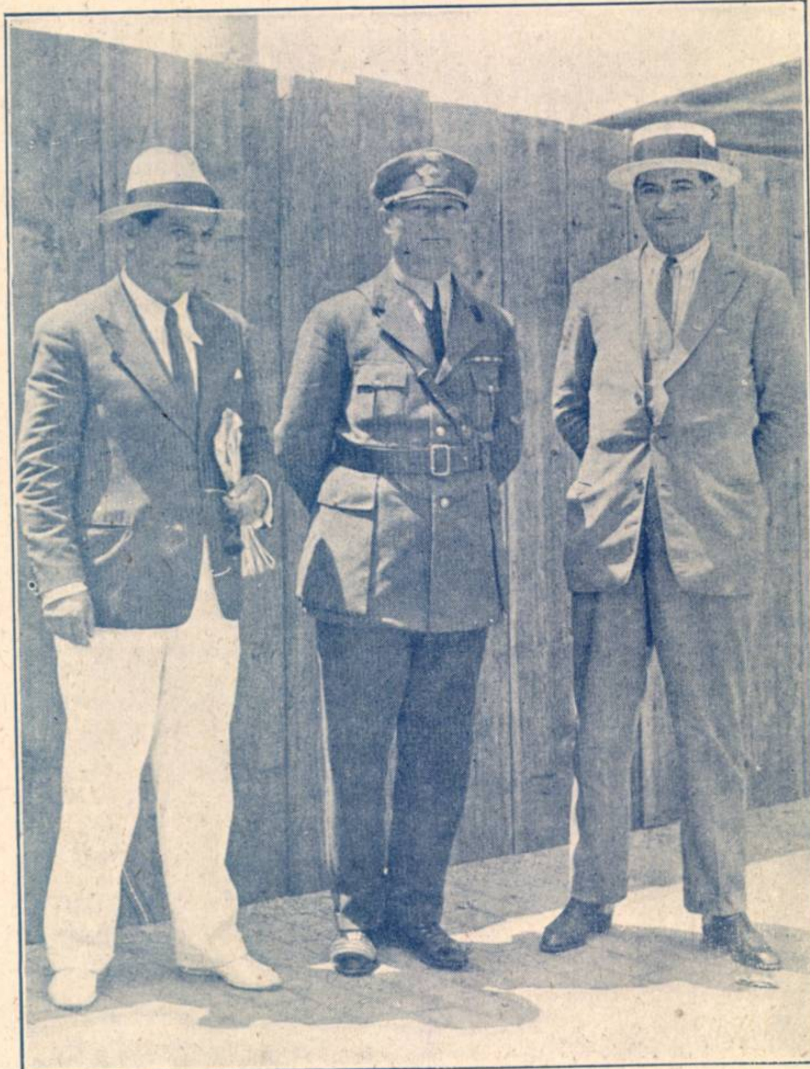
— „Păi, ziceau că nu ştiu perfect franţuzeşte".

O dimineaţă de vară... Un automobil sboară pe şoseaua care duce spre Pipera. Un general cu părul albit, mână cu viteză maximă, spre a ajunge la ora precisă pe aerodrom. La şapte fără zece, maşina a stopat în faţa gărzii, şi d. general Henţescu se îndreaptă sprinten spre avionul din faţa hangarului. Silueta bonomă a lui Gogu Ştefănescu, se învârteşte în jurul aparatului. O strângere de mână, generalul s'a urcat, Gogu Ştefănescu a controlat alimentarea, şi s'a îmbarcat şi el.

— „Contact !

Elicea a pornit cu scandal, — un uluit formidabil, o declanşare, şi avionul a pornit lin, a urmat şoseaua, şi ca o pasăre uşoară s'a desprins de pământ, şi a început să urce...

Sus,—colo, în împărăţia lui Gogu, generalul soarbe vântul, soarbe priveliştea încântătoare, priveşte până departe, la sonda care aruncă flăcări... Ploeşti... Turnuleţe mici, care pufăe... Un norişor de fum. Şi linii trase par'că cu creion subţire. Mizil... Când, deodată, în împărăţie, a răbufnit un sgomot surd, ca un răpăit scurt de mitralieră. Pilotul a oprit motorul. A hârşit ca o tinichea căzută pe asfalt. Aparatul a făcut o voltije: Gogu e cu amândouă mâinile pe „manşa" de comandă. Generalul a privit scena. Gogu, calm, a arătat cu degetele: *s'a rupt elicea.*

D-nii ing. Zamfirescu, lt. Gogu Ştefănescu şi autorul, la Pipera.

Fără elice, un avion nu zboară.

Şi avionul pornise spre Tecuci. Gogu, a făcut, magistral, un viraj. Şi, în sbor planat, luptându-se cu motorul, a revenit deasupra Ploeştilor. Incă vreo câteva minute de sforţări. Avionul coboară cu repeziciune, dar pilotul redresează aparatul. luptă...

Fug satele dedesubt, rămân în urmă...

Şi tocmai atunci când prăbuşirea e iminentă, apare dedesubt aerodromul Pipera. Un aterisaj de maestru. — o îmbrăţişare caldă, şi când camarazii află minunea sborului fără elice, îl înconjură pe Gogu, îl întreabă, şi se uită la el ca la necuratul.

La Tecuci, unde în timpul când îmi terminam stagiul în aviaţie, Gogu Ştefănescu era instructor de sbor. Botezul aerului, cu el l-am făcut. Sunt vreo şapte ani de atunci şi n'am să uit niciodată, cum după ce pornisem de pe aerodrom şi ajunsesem la vreun metru deasupra foişorului de foc, înfipt în inima târgului, Gogu a făcut un viraj brusc, a ajuns cu elicea la câţiva centimetri de turelă şi mi-a strigat (eu şedeam în faţă):

— „Fereşte-te.

Ingheţasem. Am închis ochii... Când i-am redeschis, vroiam să mă examinez... M'am uitat în spate... Gogu râdea: dinţii — ca un şirag de perle — i se vedeau toţi...

La Bucureşti, am pornit odată, cu el, pe un „Breguet" vechi, — par'că era dela începuturile aviaţiei, — hodorogit cu cârpele războiului întipărite pe fuselaj.

Un sbor de recunoaştere aeriană a Capitalei care de sus e superbă... Ajungem în dreptul Arcului de Triumf... Un capac, două, trei... Ştiţi ce e un capac ? Cel mai îngrozitor lucru pentru un pasager. Avionul face o serie de miscări, care dau impresia că, ba cobori, ba urci. Se mişcă, par'că, în cerc. Ai senzaţia că dintr'un moment în altul vei fi aruncat afară.

Pe urmă, deasupra Poştei. Suntem la două sute de metri înălţime, când motorul începe să-şi schimbe „muzica". Gogu controlează în dreapta şi în stânga. Il văd de odată cu ochii holbaţi. A stins motorul.

— „Ei, drăcie; n'au pus ulei. Trebue să aterisăm.

— „Unde ?

— „In Dâmboviţa...

Situaţia era gravă. Imi şi făceam „socoteala" că în momentul când avionul se va prăbuşi în apa murdară de lângă podul Senatului, să-mi astup gura... Gogu a făcut un ultim efort. A virat la dreapta şi încet, încet, coborând, a ajuns deasupra şoselei... A aterizat la cincizeci de metri de hangar...

Un general — din întâmplare, ministru de războiu pe atunci — trecea în goana vertiginoasă a automobilului, pe şosea... Când Gogu a salvat avionul şi a ajuns cu bine pe aerodrom, a fost invitat la cancelarie.

— „Zece zile închisoare pentru sbor prea jos...

Un singur defect are Gogu: nu suferă saloanele. In schimb e la el acasă, acolo sus, unde nu-i decât cu motorul şi „manşa" lui dragă...

CREMA-NIVEA ULEIUL-NIVEA

și apoi băi de soare

Acestea vă dau o piele frumoasă și o înfățișare proaspătă și frumos brunată, — Chiar și pe timp înourat, cât și vântul ca și aerul vă brunează corpul. Crema Nivea și uleiul Nivea conținunice in felul lor-Eucerita care conservă pielea. — Amândouă micșorează pericolul arsurii soarelui atât de dureroasă: amândouă vă dau splenditul ton al pielei bronzate, atât de dorit. Crema Nivea influențează de altfel, in zilele călduroase, extrem de răcoritor. Uleiul Nivea apără și in timpul răcoros de răceli ce ar putea surveni ușor, așa că puteți face baie chiar și in zilele răcoroase de vară in lumina, aer și apă. Nu vă expuneți niciodată la soare având corpul ud! Fricționați-vă inainte totdeauna! Crema Nivea este in plus un mijloc excelent pentru a vă pudra, căci ea fixează și facilitează intinderea pudrei in mod egal și impiedică astuparea porilor permitând mai târziu de a se indepărta pudra mult mai ușor.

Crema-Nivea: Lei 16.oo—72.oo
Uleiul-Nivea: Lei 55.oo, 85.oo
Beiersdorf & Co. S. A. R., Brașov

MODA

SE PARE că din când în când, moda sătulă de-a merge pe făgașuri normale, stabilite de bunul gust, — care i-a ținut loc de multe ori de rațiune, — vrea să evadeze în domeniile excentricității, de unde ne aduce inovații cu totul neașteptate.

De pildă, acum, în plin sezon mort, când toate elegantele credeau într'o stabilitate cel puțin până la toamnă (e mult nu-i așa?) a tot ce se poartă, iată că moda capricioasă ca niciodată, aruncă la rebut foarte multe modele și vine de pildă în domeniul pălăriilor, cu ce credeți? Cu câte o felioară de portocală, care așezată numai pe o jumătate de cap, lasă pe cealaltă cu totul descoperită.

Iar dacă nu credeți, poftiți de vedeți, vorba managerului barăcilor cu minuni.

Ce ziceți deci — pe căldurile acestea, — de pălărioarele din catifea sau fetru, ale co-

chetelor noastre? Ele vor deveni în curând noua uniformă a capetelor noastre.

Sunt drăguțe, nu-i așa? Și aci însă de obiceiu trebue să intervină bunul simț și o studiere de câteva ceasuri înaintea oglinzii, spre a evita ridicolul.

Din aceste două modele ultramoderne ce dăm, cel de jos are la o parte două penișoare — albă și neagră, — care-i dau într'adevăr o notă distinsă.

Ce păr însă și ce profil ne trebue spre a arbora astfel de pălării?!?!

O altă noutate originală e manșonul alb de vară!

Arborat la cursele dela Longchamps de câteva artiste frumoase, se zice că ar fi avut un succes de pură curiozitate. Din tul alb sau organdi, adesea din petale albe de roze sau danteluțe mici, el slujește ca o podoabă a unei rochii ca acea neagră din crêpe de chine, cu garnitura châle albă, ce subliniază bolerоul.

LAURA

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseţii

Călugăriţa cucernică. Cuvioşia voastră doreşte o reţetă pentru ten? Dacă măicuţa stareţă va permite intrarea unui mic şi nevinovat borcan de cremă Laura la schit eu sunt gata să ţi-l procur.

Năiţă Turcu. Să fii Năiţă şi să fii şi turc iată 2 recorduri în acelaş timp asta întrece cu mult pe Nita Jo, Oboreanca sau pe Ladislaw chinezul. Doreşti o reţetă pentru nas roşu? Şi barem acum nu mai ai nici fes la culoare că tot ar fi ceva. Intreabă nasul d-tale îi prieşte o baie ferbinte de amidon? Şi dacă vezi că-i vine leşin tamponează-l cu ether repede şi pudrează-l cu Talc.

Miss Catinca. De ce nu ceri reţeta dela Miss Siţa cu care îmi scrii că a reuşit aşa de bine să se albească? — Receta cremei Laura? Secret nedivulgabil. Da, laptele de migdale e bun.

Lucila şi Ludmilla. — Aveţi ambele patruzeci de ani şi vă intrebaţi dacă puteţi spera intr'o reintinerire. Amândouă aţi citit mult şi vreţi să vă lăsaţi a fi convinse despre eficacitatea celor mai noui metode în privinţa asta. Ce pot să vă spun, atât vouă cât şi tuturor celorlalte care aşteaptă cuvântul meu ca p'o sentinţă decisivă, de cât să vă reproduc articolul unui medic autorizat care intr'unul din cele mai interesante ziare pariziene vorbeşte cu entusiasm despre arta masajiilor şi doctoriţa care le practică cu cel mai mare succes, d-na **N. G. Payot.**

Iată ce scrie deci doctorul Scobe

„După ce a exercitat mai mulţi ani, la Buenos-Ayres şi New-York, d-na dr. **N. G. Payot** s'a instalat la Paris unde a pus la punct, după lungi şi ştiinţifice lucrări, o metodă care a atras atenţia corpului medical şi a publicului.

Această metodă, care se inspiră după achiziţiile cele mai recente ale medicinei, are avantajul d'a fi de o simplicitate remarcabilă; ea afirmă rolul imens pe care-l joacă **pielea** care contribuie împreună cu rinichii, plămânii şi intestinul la eliminarea continuă a rămăşiţelor din organism.

Mai departe, autorul articolului spune, că d-na dr. **N. G. Payot** care a creat o adevărată terapeutică a obrazului ridicându-o la nivelul unei specialtăţi medicale pe care ar dori s'o vadă încredinţată numai medicilor, consiliază de două ori pe zi, dimineaţa şi seara, mişcări simple precedate de o curăţire a tenului prin aplicarea unei ape şi creme bune de toaletă.

Dorinţa d-nei dr. Payot ar fi să creeze o clinică unde, odată cu aplicarea sistemului său, să se practice şi o cură de desintoxicare completă".

Acum, fiind-că îmi spuneţi că plecaţi la Paris, vă mai sfătuiesc dacă doriţi o înfrăgezire totală a tenului să faceţi renumitele băi de lumină ale feţii tot în institutul d-nei dr. Payot rue Richepeause 12 şi la întoarcere în ţară să veniţi să mă sărutaţi.

Lea Mirador. — Pe timpurile astea de căldură, câte un duş scoţian, alternând cald cu rece seara la culcare, vă va feri de ori-ce insomnie. Părul îl veţi apăra cu o bonetă de baie. Totuşi trebuie să-l spălaţi şi pe el „săracu" de 2 ori pe săptămână. Un gălbenuş de ou şi puţin borax în apa de clătit vă va scăpa de mătreaţă.

Lily d'Amour! — Şi mă nimerişi chiar pe mine să te sfătuiesc. Dacă să asculţi sau nu de îndemnul tizului pseudonymului matale acu pe căldurile astea sau să prelungeşti flirtul platonic până la toamnă? De, ce să-ţi spun? Depinde de împrejurări, şi mai cu seamă de partener. In orice caz cam nu ştiu ce ar avea d'a face căldurile cu ce simţi mata? S'apoi există şi aci o soluţie. Ia-ţi un bilet pentru Sinaia... acolo sînt munţi, stână, răcoare, dar vezi să vie şi amorul la rendez-vous, că atunci de geaba atmosferă şi decor...

Fancy, Fauchon şi Fantaisie. — Ei drăcia dracului, sinteţi trei surori, sau una singură, în triplu exemplar? Fie cum o fi, căci mă mai schimbaţi puţin de lugubrele mele corespondente care vor să se înece pentru un coş în vârful nasului şi câţi-va peri pe buza de sus.

Dar apropos de peri, am văzut deunăzi la Strand o biată fată ce venise să vadă cu mama alături, cam cum o fi p'acolo; faţa ei era o crustă de coşuri, iar o mustăcioară respectabilă făcea concurenţă ierbei neexistente pe plaja improvizată.

O milă nespusă mi-a strâns atunci inima; aşi fi vrut să-i dau ceva sfaturi, să o trimit de pildă după crema Laura Nr. 2 sau să-i dau chiar „stante pede, o reţetă, dar nu am îndrăznit. Părea aşa de inconştientă de urăţenia ei, încât mi-a impus. Şi dezorientată nu am ştiut cum e mai bine. Să plângi toate lăcrămile din trup pentru un coşuleţ sau să te crezi drăguţă când eşti un monstru...

Toată această digresiune ca să spun, drăguţelor mele Fancy, Fanchon şi Fantaisie că faceţi bine de luaţi viaţa cum e, nici cu prea multă simţire nici cu indiferenţă. Şi acum repede sfatul: Apă de roze 200 gr. zeama stoarsă de la un castravete, câte-va gute de alcool camforat, seara şi dimineaţa pe vată. Apoi crema Laura Nr. 1, să nu care cum-va să ieşiţi la soare fără ea sub pudră.

Violanta sau Violenta? — Dar poate tot cea dintâi. Vrei să fii de bronz şi mai multe nu. Să ne lămurim însă. La faţă numai sau peste tot?

Mai eşti dezolată că atunci când în intimitate te dezbraci eşti jumătate şocolată şi jumătate frişcă. Adică, îmi explici, crezându-mă cam încuiată la cap, că pielea expusă la soare s'a şocolatizat pe când cea de sub tricou a rămas albă ca o mamei Eva.

Ce să-ţi spun eu scumpă Violantă? Să umbli fără tricou de fel ca să te caramelizezi pretutindeni, te-ar duce la poliţie. Poţi însă să faci băi de lumină artificială, (raze) într'o odaie bine închisă la un medic prieten şi peste 15-20 şedinţe vei fi peste tot de bronz!

Apoi mai există şi tinctura slabă de iod, tot pentru restul din frişcă...

Şi încă o soluţie, să porţi şi în intimitate mailloul de strand... sau poate asta nu-ţi convine!

De la Chiajna. — Ce e soluţia Sabouraud şi cum se întrebuinţează? un dosaj savant de ether, alcool şi apă oxigenată. Se întrebuinţează de 2 ori pe săptămână. Albeşte şi închide porii, mai eficace mult e însă **apa Laura** care cuprinde hamamelis, şi încă un produs secret minunat pentru închiderea porilor.

LAURA

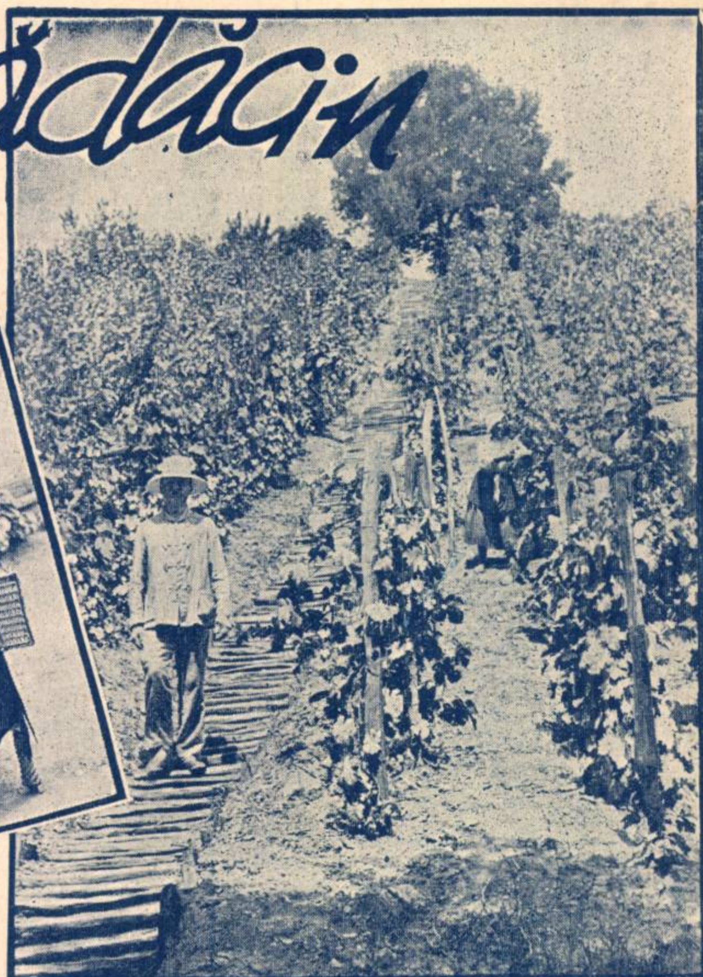
D. Maniu la Bădăcin

După ce a demisionat dela preşedinţia partidului naţional-ţărănesc domnul Iuliu Maniu s'a retras la moşia dumisale dela Bădăcin unde se ocupă numai cu agricultura, vinicultura şi redactarea memoriilor.

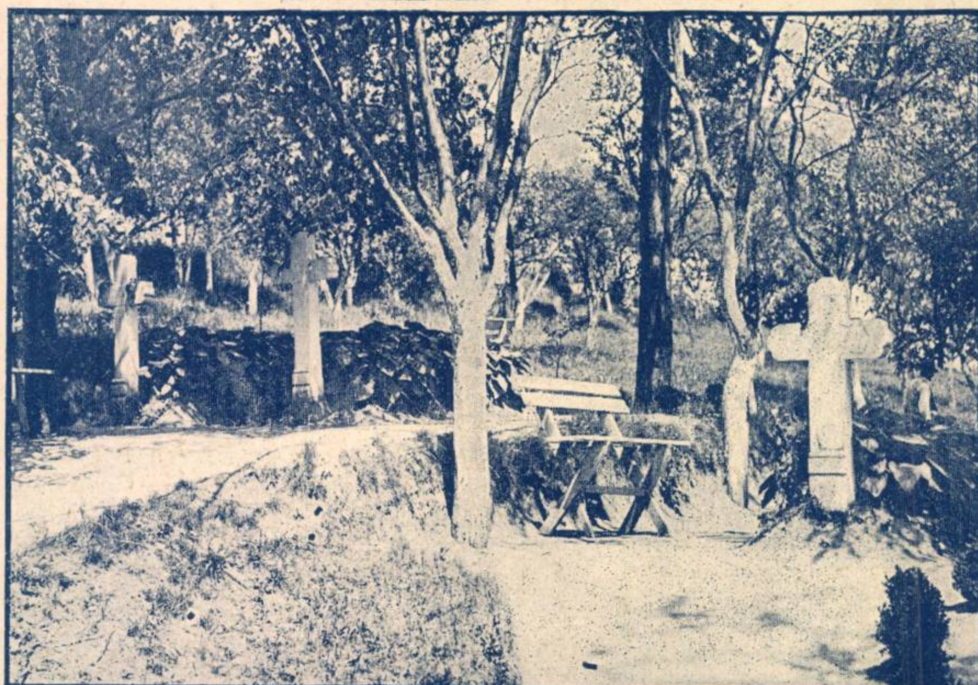
Fotograful nostru trimis special a prins instantaneele pe care le publicăm aci şi care reprezintă: sus st.:*d. Iuliu Maniu în cercul familiei ;* st. jos: *Pe banca favorită;* dr. sus: *d. Maniu în via dela Bădăcin;* dr. jos: *Mormintele familiei în curtea conacului.*

Fostul preşedinte al partidului naţional-ţărănesc, a declarat ziariştilor, că vrea să trăiască un număr oarecare de ani, în plină natură, pentru a-şi recăpăta forţele pierdute în luptele politice.

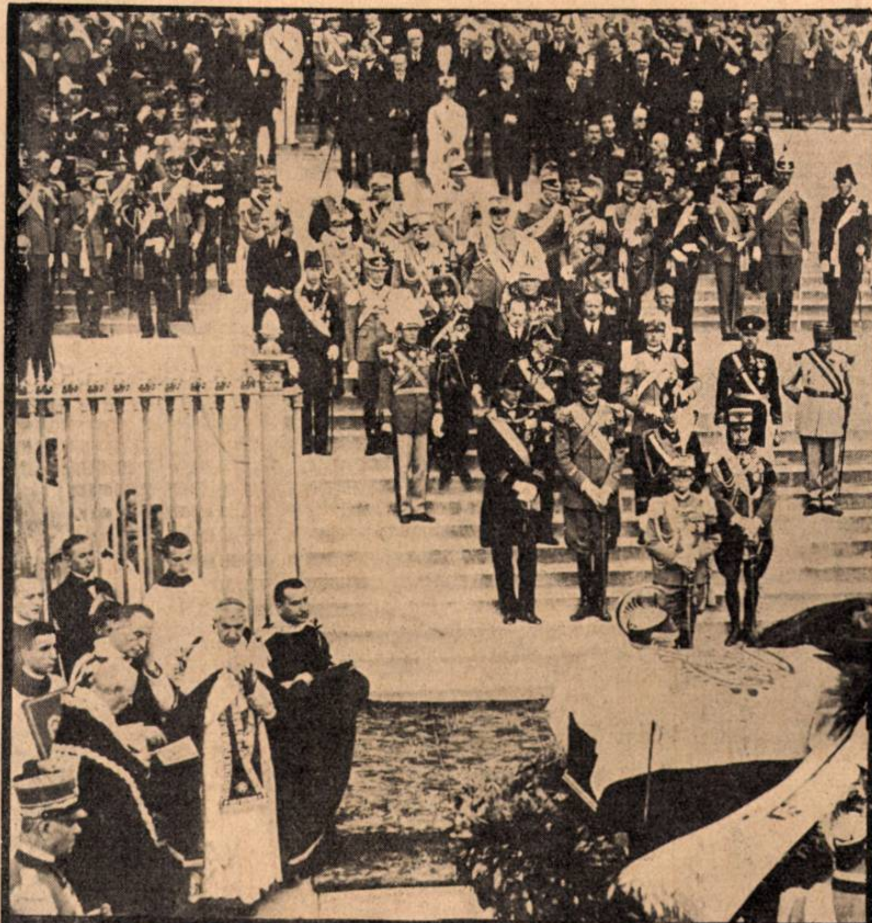

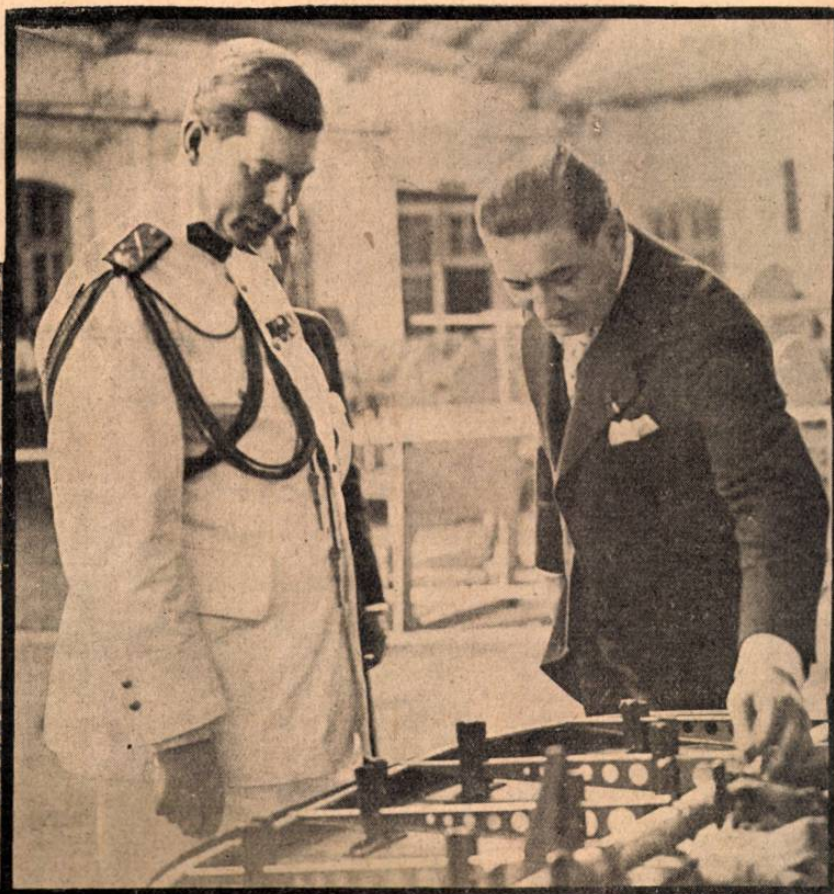

ACTUALITĂȚI

St. sus: *Un instantaneu dela înmormântarea ducelui D'Aosta (în rândul 3 pe scară, mijloc, Principele Nicolae, care a reprezentat pe Regele Carol)*. St. jos: *Primirea triumfală a aviatorilor Post și Gatty la New-York*. Dr. sus: *Suveranul a vizitat fabrica de avioane a inginerului Zamfirescu. In fotografia noastră: Regele Carol primind explicațiuni din partea conducătorului fabricei*, In medalion: *John D. Rockefeller a împlinit 92 de ani*. Jos : *Singalovsky, delegatul O. R. T-ului din Berlin, ținându-și cuvântarea la banchetul ce i s'a dat în Capitală.*

CEREBRALA ÎN CĂSĂTORIE

Profesorul Abdul Shad, distinsul savant britanic, analizează psichologia sexelor şi ne arată de ce intelectuala modernă nu reuşeşte să fie o bună soţie.

MI s'a pus adesea această întrebare:

„Poate iubi bărbatul o cerebrală ?" Am răspuns întotdeauna citând dintr'un mare psichanalist:

— „Femeile de gândire sunt o nenorocire în căsnicie".

Prin „femei de gândire" înţeleg aşa numitele intelectuale moderne. E un adevăr confirmat de numeroase cazuri, că femeia intelectuală n'are succes în căsnicie. Cu creerul îmbibat de idei extrase nu din viaţă, ci din cărţi, pretinde un bărbat cu mult deasupra tipurilor apărute până'acum pe pământ şi în genere e imposibil să coboare de pe piedestalul său, spre a se compromite cu vreunul din specimenele curente de bărbaţi. A luptat din greu spre a se căţăra pe acest piedestal; a înfruntat un puternic curent de opinii potrivnice, ascensiunii sale.

Acum stă pe olimpica-i înnălţime, impresionantă şi foarte aferată. In orgolioasa-i izolare nu încetează însă să dorească ivirea unui bărbat, care s'o scoată din această artificială situaţie, sau cel puţin să se caţere lângă ea şi să respire rarefiata-i atmosferă.

Dr.: *Misiva dormitorului separat, preferat de cerebrală (motiv sigur de divorţ)*

Sus: *Cele două surori, fete simple care se pudrează prea mult, dar sunt totuş mai simpatice decât cerebrala.*

Atât numai că inimile bărbaţilor nu funcţionează bine la mari altitudini. Apoi, au prea multă teamă de această „princesse lointaine" spre a uza de violenţă ajutând-o să coboare. Tot ce-i rămâne de făcut e să sară singură în spatele unui nenorocit de bărbat şi să-l execute.

In fond, e animată de cele mai bune intenţii. Il înconjoară cu mii de atenţii şi apoi aşteaptă transfigurarea. Dar asta nu se întâmplă niciodată.

Neliniştită şi cam decepţionată hotărăşte să se coboare la nivelul lui. Doreşte din suflet să se poată acomoda cu el, dar a pierdut technica proprie unui cap gol iar spiritul ei n'a atins încă gradul de rafinament, care să-i indice calea unei asimilări. Luptă totuş mereu. Incepe să cugete şi aici stă greşala sa, căci bărbaţii nu sunt făcuţi pentru femei care cugetă.

Obicinuită să privească totul analitic, caută să rezolve aceste delicate probleme pe hârtie, caută să scoată tipare şi reguli.

ORIGINALA TEORIE A INTELECTUALEI ASUPRA LUNEI DE MIERE

In urma unei laborioase adunări de date, extrase din experienţele conjugale făcute de ea, de prietenele şi neprietenele ei ajunge la următoarea concluzie: „Iubirea se sufocă într'o atmosferă de prea strânsă intimitate. Soţii trebue să ocupe apartamente separate. Prin faptul că au de înfrânt dificultăţi spre a se întâlni, senzaţia lunei de miere se eternizează".

Işi pune repede soţul la curent cu această hotărîre, îi alege un apartament şi-l instalează. Dacă e un „lasă-mă să te las", această caracteristică se accentuiază. Dacă e o fire veselă, zvăpăiată, va fi încântat de această libertate şi nu-i va mai fi cu putinţă să-l prindă. Nu ! Ideea apartamentelor separate e greşită. Intelectuala noastră cade iar pe gânduri. După multe socoteli ajunge la concluzia unui apartament comun, cu dormitoare separate.

Hotărîrea devine realitate.

— „Dragul meu", spune ea după ce s'au instalat în noua locuinţă „să ne tratăm cu politeţa de care uzăm faţă de străinii cărora le oferim ospitalitatea noastră. Te rog bate la uşa mea înainte de a intra, iar eu voiu face la fel".

Sus: *Avizul fatal de pe uşă, care strecoară îndoială în sufletul bărbatului.*

Bate el la uşa ei în câteva rânduri, dar nu ştie dece; treptat vederea acestei uşi îi devine penibilă. Se opreşte înaintea ei şi se pierde în presupuneri. Poate că lucrează, poate că nu vrea să fie deranjată. Ridică mâna, dar nu se simte în stare să ciocănească. In cele din urmă uşa devine o barieră formidabilă între el şi femeia pe care o iubeşte.

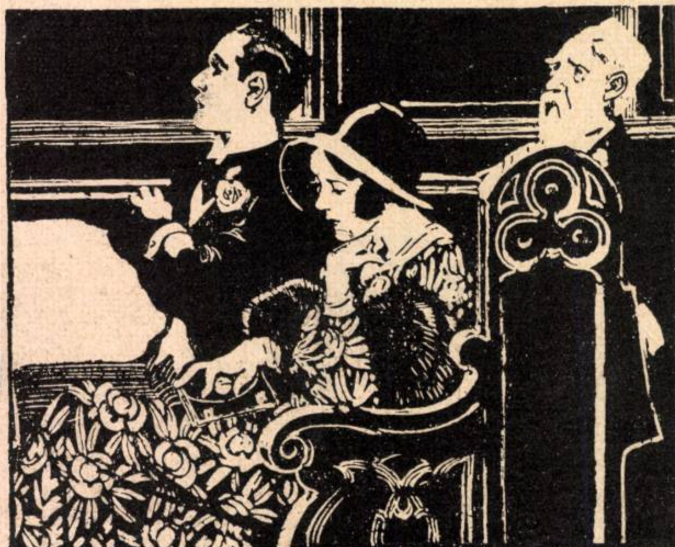
De cealaltă parte a uşii, femeia se întreabă de ce o fi neglijând-o. Intretimp el traversează hallul şi intră în apartamentul vecin, al celor două tinere surori dansatoare, ce locuesc împreună cu mama lor. Pe acestea nu riscă să le deranjeze. Din contră, apariţia lui pare să le producă o vie plăcere: sburdă în juru-i ca nişte pisicuţe, îl trag de nas şi de urechi şi-i prepară ceai.

Desigur, soţia are vederi prea largi spre a ridica vre-o obiecţiune împotriva acestor vizite. Fetele sunt ce e drept foarte cum se cade, dar simpluţe şi nu înţelege deloc, ce poate face farmecul lor în ochii lui. Spre a arăta tocmai, cât e de liberă, le invită în câteva rânduri la ceai şi o desgustă faptul că le vede la fiecare zece minute, scoţând oglinjoara şi pudrându-şi nasurile. E drept că sunt foarte drăguţe, dar atâta vanitate ! Şi cu cât acestea îşi pudrează mai mult nasurile, cu atât şi-l lasă ea pe al ei să strălucească mai tare.

Sus: *Femeea înţelegătoare, va face totdeauna deliciul soţului ei.*

Dr.: *Aceeaş femee, atee, îşi va însoţi totuş soţul la biserică.*

— „Trebue să pun odată capăt acestei situaţii" îşi spune ea într'o seară, când ecourile exuberantei veselii a drăgălaşelor dansatoare au străbătut pereţii, ajungând la urechile sale. Se decide să aibe o convorbire sinceră cu el. Sinceritatea a fost unul din principalele puncte ale contractului de căsătorie, pe care ea l-a elaborat cu multă trudă, l-a legalizat şi l-a dat soţului spre semnare, înaintea căsătoriei. Bate la uşa lui.

— „Intră" strigă el vesel, căci sunt zile de când nu şi-a mai văzut soţia.

— „Dragă" începe ea sec. „Am să-ţi vorbesc".

— „Dar bine, ce înseamnă tonul ăsta?" întrebă el desorientat. „Ce-am făcut?"

— „Ei bine, mi-e destul de penibil să ţi-o spun, dar uite, cred că eşti îndrăgostit de una din micile dansatoare şi principiile mele îmi interzic să-ţi stau în drum".

Faţa lui devine de o lividitate cadaverică.

— „Da; când te caută cineva eşti tot la ele, aşa că am hotărît, etc., etc."

Ştiţi ce ar face bietul om în clipa aceia? I-ar trage o sfântă de bătaie şi apoi ar strânge-o la piept, ca pe un copil năbădăios. Se simte literalmente intoxicat de acest studiu, pe care femeia îl exercită incontinuu asupra sa. Intre el şi ea se interpune mereu această obositoare intelectualitate. Atât i-e de mare teama că nu va fi apreciată ca putere intelectuală, încât zădărniceşte toate încercările lui, de o aprecia ca femee.

Natural, dintr'o astfel de situaţie nu poate rezulta decât un divorţ.

Acum, femeia la care intelectul trece pe planul al doilea, dar care e dotată cu inimă şi bun simţ, care rezolvă cu succes această delicată problemă a căsniciei, e acuzată că recurge la subterfugii. E adevărat, o face, dar nu ca femeia intelectuală, spre a-şi disimula dorinţa, ci spre a obţinea ceeace doreşte. Făcând în aparenţă pe placul bărbatului, câştigă în fond o libertate nelimitată putând face tot ce vrea. Dacă nutreşte alte idei decât soţul său, nu le expune. Dacă ea e atee iar soţul său un credincios, şade liniştită lângă el, în fiecare Duminecă, la biserică. Aţi putea spune că trăeşte în minciună, dar ea vă va răspunde:

— „Dece nu? Nu ţine decât o oră şi apoi n'ai nevoie să asculţi predica. Te poţi gândi între timp la toaletele iernii care vine.

Dacă soţul unei intelectuale e gelos aceasta îşi ia imediat un aer de academician, îi ţine o documentată conferinţă asupra acestui subiect, apoi cade într'o măreaţă şi încăpăţânată muţenie.

Intr'o împrejurare similară, cealalt tip de femee îi cuprinde gâtul cu braţele, îl sărută şi-i şopteşte drăgăstoasă:

— „Nebun mic şi scump".

Neînţelegerea se aplanează repede şi viaţa lor îşi reia cursul pacinic.

Se întâmplă adesea ca soţul să vină acasă iritat, cerebrala vrea numaidecât să afle cauzele acestei stări, în cele mai mici amănunte. El însă nu vrea să i le spună; vrea doar să fie iritat.

Când soţul celeilalte femei vine acasă supărat, aceasta îl ascultă cu răbdare dar vorbele lui îi intră pe o ureche şi-i ies pe alta.

— „Fleacuri, o să-i treacă!" îşi spune ea şi are dreptate.

Cerebrala îşi analizează soţul cu minuţiozitate. Nu există colţ în sufletul lui care să scape de explorările ei. Caută mereu legătura între cauză şi efect, vrea să ştie dece reacţionează aşa şi nu altfel şi nu se astâmpără decât când bietul om îşi frânge gâtul sau ia câmpii. Pretinde bărbatului să fie ceeace vrea ea şi nu-i va permite niciodată să fie ceeace e.

Cealaltă femeie îşi acceptă bărbatul aşa cum e, cu defectele şi calităţile lui şi reuseşte s'o ducă cu bine până la capăt.

* * *

E un fapt bine stabilit şi de care nu putem să nu ţinem seama, că iubirea ce leagă pe soţi pierde cu vremea din strălucire. Dacă femeia e abilă însă, acolo unde sfârşeşte dragostea începe o afectuoasă prietenie, iar viaţa îşi continuă senină cursul.

„Pentru bărbat, iubirea e o preocupare intre multe altele; pentru femeie, e totul în viaţă", a spus Byron acum un secol, stârnind o furtună de proteste, în cercul celor câteva intelectuale ale timpului.

Nu se poate tăgădui totuş, că aceste cuvinte erau adevărate pentru întreaga feminitate a epocii, că sunt adevărate pentru majoritatea celor de astăzi şi că vor mai fi încă adevărate pentru multe din cele de mâine.

Dacă vrei să faci senzaţie, n'ai decât să afirmi că bărbaţii se amuză de minune la petrecerile „en garçon" dar că femeile se plictisesc de moarte într'o adunare, unde nu sunt bărbaţi. Totuş acesta e un adevăr aproape universal, si vom arăta mai jos dece.

Viaţa dealungul secolelor a pus la dispoziţia bărbaţilor o sumedenie de divertismente, între care figurau şi femeile; în schimb însă preocupările acestora din urmă, au gravitat numai şi numai în jurul „dragostei" — cu toate corolariile ei.

Intrebaţi orice tânăr în ce constă cele mai mari plăceri ale sale şi 99 dintr'o sută vă vor răspunde: football, box, literatură, teatre, banchete, etc.; dacă-l veţi întreba direct ce cred despre societatea sexului opus, va admite că într'adevăr fetele fac un graţios ornament la o petrecere, dar că nu sunt chiar indispensabile.

Pe de altă parte, întrebaţi orice fată dela 16 ani în sus şi dacă e sinceră, vă va spune că cea mai mare plăcere în viaţa lor e societatea bărbătească: baluri, teatre, dineuri şi mai ales flirtul. Acum, asta nu poate fi decât adevărat şi din două motive. Primul e dependenţa economică a femeii de bărbat, situaţie aproape universală. O lume întreagă e închisă tinerelor femei dacă n'au o escortă masculină.

In al doilea rând, până mai acum câtva timp, viaţa femeii a fost lipsită de diversitate şi preocupările sale intelectuale foarte restrânse, aşa că flirtul şi dragostea îi absorbiau întreaga activitate.

Sunt bărbaţi cari vor afirma fără vre-o intenţie de galanterie, că într'o societate compusă numai din bărbaţi domneşte plictiseala; aceşti bărbaţi însă, constituesc doar o minoritate.

Dovada e faptul că marea majoritate a bărbaţilor în loji, societăţi literare, întruniri politice, asociaţii, organizaţii comerciale, consilii şi comitete, se opun cu violenţă ideii de a admite vreo femeie în rândurile lor. Adesea membrii admit cu candoare, că femeia propusă întruneşte toate calităţile, dar obiectează că prezintă un insurmontabil inconvenient, prin faptul că e femeie.

Iată încă că în cursul celor din urmă 25 de ani, au survenit mari schimbări în viaţa femeii: o sumedenie de noui preocupări au intrat în raza activităţii sale. Cu toate acestea, gândurile ei gravitează în jurul serii când se va putea bucura de societatea bărbătească, la cină, la teatru sau la gura sobei. In ce priveşte bărbatul, rar se gândeşte în cursul orelor de lucru, la tovărăşia femenină. E drept că adesea luptă pentru întreţinerea soţiei şi a copiilor săi, dar asta a devenit în cursul anilor un obiceiu şi o necesitate. Nu v'aţi întrebat oare de ce o bună parte din bărbaţii ce trec drept soţi fericiţi, petrec majoritatea serilor la cluburi? Puţinele femei ale căror orizonturi intelectuale s'au lărgit, manifestă aceeaş indiferenţă pentru societatea bărbătească?

Cred că nu. Cu toate că, fără îndoială, ambiţia şi o sănătoasă activitate individuală aduce o diversitate în gândurile femeii, profesionista are încă grefată pe suflet milenara devisă: „iubirea soţului mai înainte de toate".

Că „iubirea e pentru femeie totul" nu e un adevăr chiar atât de universal în aceste zile de progresivă desvoltare femenină; dar că e în mare parte adevărat, cu greu se poate nega. Afecţiunea, romanticul, căsnicia şi vanitatea se întrunesc spre a face femeia să simtă că adoraţia şi omagiul bărbătesc sunt în viaţa ei elemente extrem de necesare. Poate ocupa funcţiuni oricât de înalte în viaţa socială, va simţi totuş într'o zi, că a fost lipsită de cea mai vitală experienţă, dacă n'a fost iubită cu pasiune şi n'a împărtăşit acest sentiment.

NU VĂ ARĂTAŢI PREA SIGURI DE O FEMEE

Un bărbat e sigur de o femee, când îşi închipue că e singurul care ar putea s'o intereseze. Nu-şi dă el seama că mai pot fi şi alţii?

Ştiţi ce face o femee de care bărbatul pare prea sigur? Se consideră neglijată, devine arţăgoasă plânge şi nu se opreşte aci: Incepe să se uite în juru-i şi în raza sa vizuală apare totdeauna cineva. Şi cât e de fericită când o cunoştinţă de a soţului o vede în compania acelui cineva. Nu că ar avea intenţii neserioase; nu doreşte decât să facă să dispară de pe figura soţului acea expresie de calmă siguranţă, care-i pare atât de înfrăţită cu indiferenţa.

Există femei neglijate. Nu înţeleg prin aceasta babele, cari îşi târăsc picioarele dealungul străzilor, ci fete şi femei tinere, ale căror munci în birouri şi alte ramuri de activitate sunt bine retribuite, se îmbracă elegant şi ar putea delecta cu tovărăşia lor pe bărbaţii din cercul şi aproximativ de vârsta lor. Văzându-le venind seara în restaurante una câte una, perechi sau chiar în grupuri, te fac să gândeşti că sunt ocolite de bărbaţi, cari ar putea găsi printre ele admirabile soţii. Dece sunt neglijate aceste femei mai mult sau mai puţin drăgălaşe?

Fata modernă a intrat în vârtejul activităţii extra-casnice, a devenit o rivală a bărbatului şi apropierea ei de birou a adus îndepărtarea ei de altar.

Femeile sunt neglijate de bărbaţi, pentrucă aceştia vin acum prea mult în contact cu ele. Un bărbat care vede zeci de femei în jurul lui, clipă cu clipă, la birou şi pe străzi, seara nu mai simte nevoie de compania lor. Pe vremea când munca pentru existenţă era efectuată exclusiv de bărbat, femeea era mai mult sau mai puţin o curiozitate. Trecerea dela lumea masculină a afacerilor, la lumea femenină a flirtului, a dansului şi a muzicei, aducea o diversitate în monotonia cotidiană a vieţii.

Apoi, mai vine chestia banilor. Femeile lucrează astăzi şi primesc salarii pentru eforturile lor, întocmai ca şi bărbaţii. Acest fapt creiază un spirit de concurenţă şi care e bărbatul care să-şi invite rivala la cină sau la teatru?

Cavalerismul e pe cale să dispară. Bărbaţii sunt vanitoşi din fire şi le place să li se dea importanţă. Or, vanitatea lor era suculent nutrită, pe vremea când femeile erau întreţinute de ei. Acestea s'au emancipat însă şi odată cu emanciparea, au pier dut şi atenţia bărbătească. Dacă sunt neglijate, e numai din vina lor.

Artiştii români în străinătate

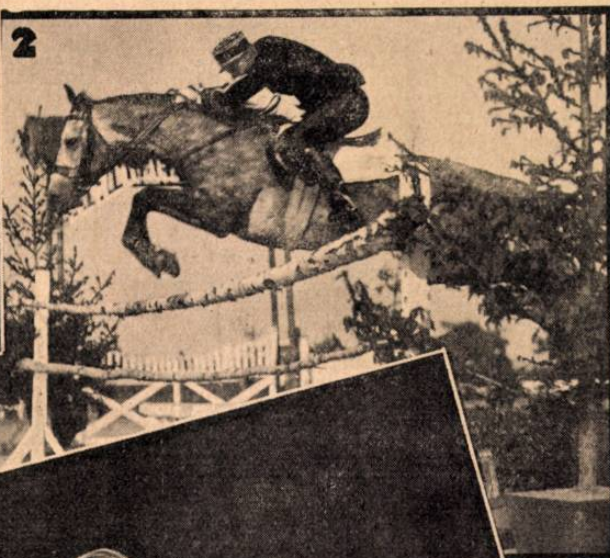

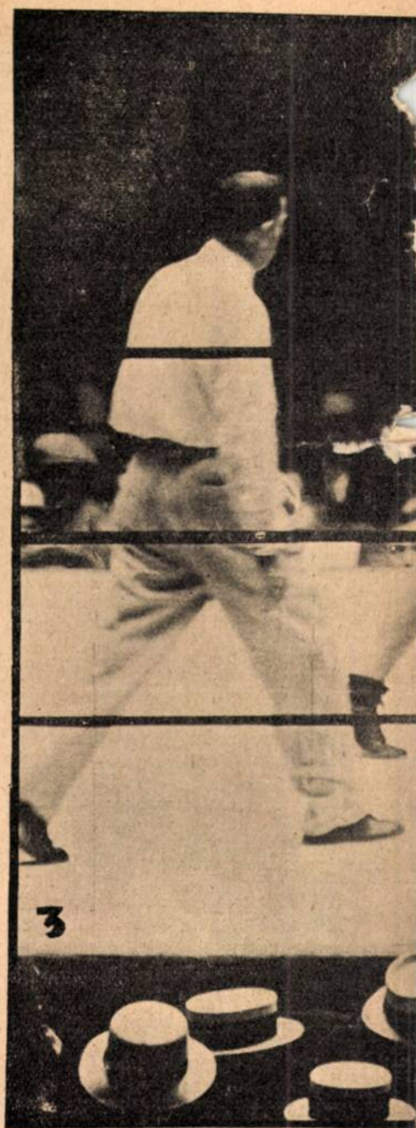
Jean Niculescu, excelentul tenor, care a obţinut răsunătoare succese, pe scenele celor mai importante teatre de operă din Europa şi America.

Săptămâna trecută a fost bogată în evenimente sportive, petrecute atât în țară cât și în străinătate.

In paginile de față prezentăm cititorilor noștri câteva aspecte sportive mai importante, printre care trebue să menționăm în primul rând, concursul hippic dela Sibiu, la care au participat toți călăreții de mâna întâiu ai armatei noastre, civili, precum și multe amazoane.

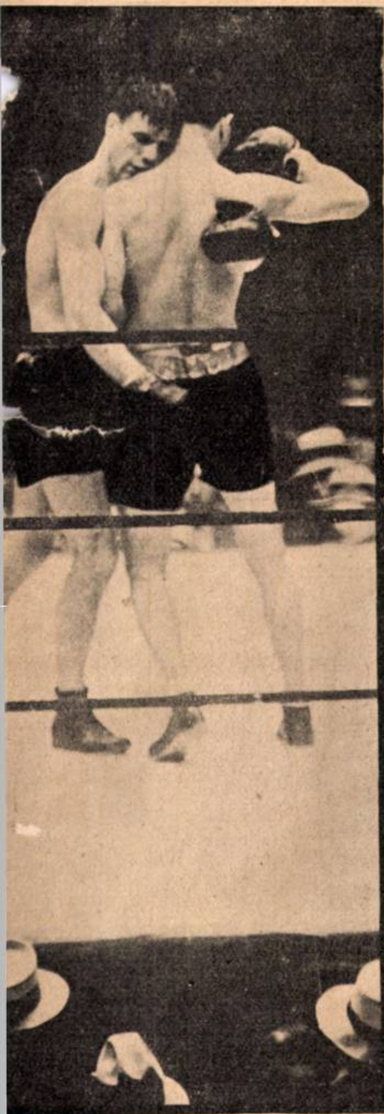
SPORT

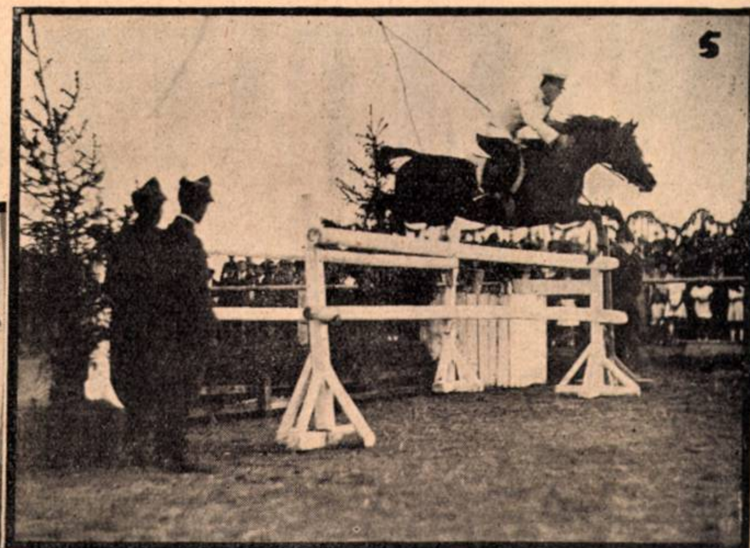

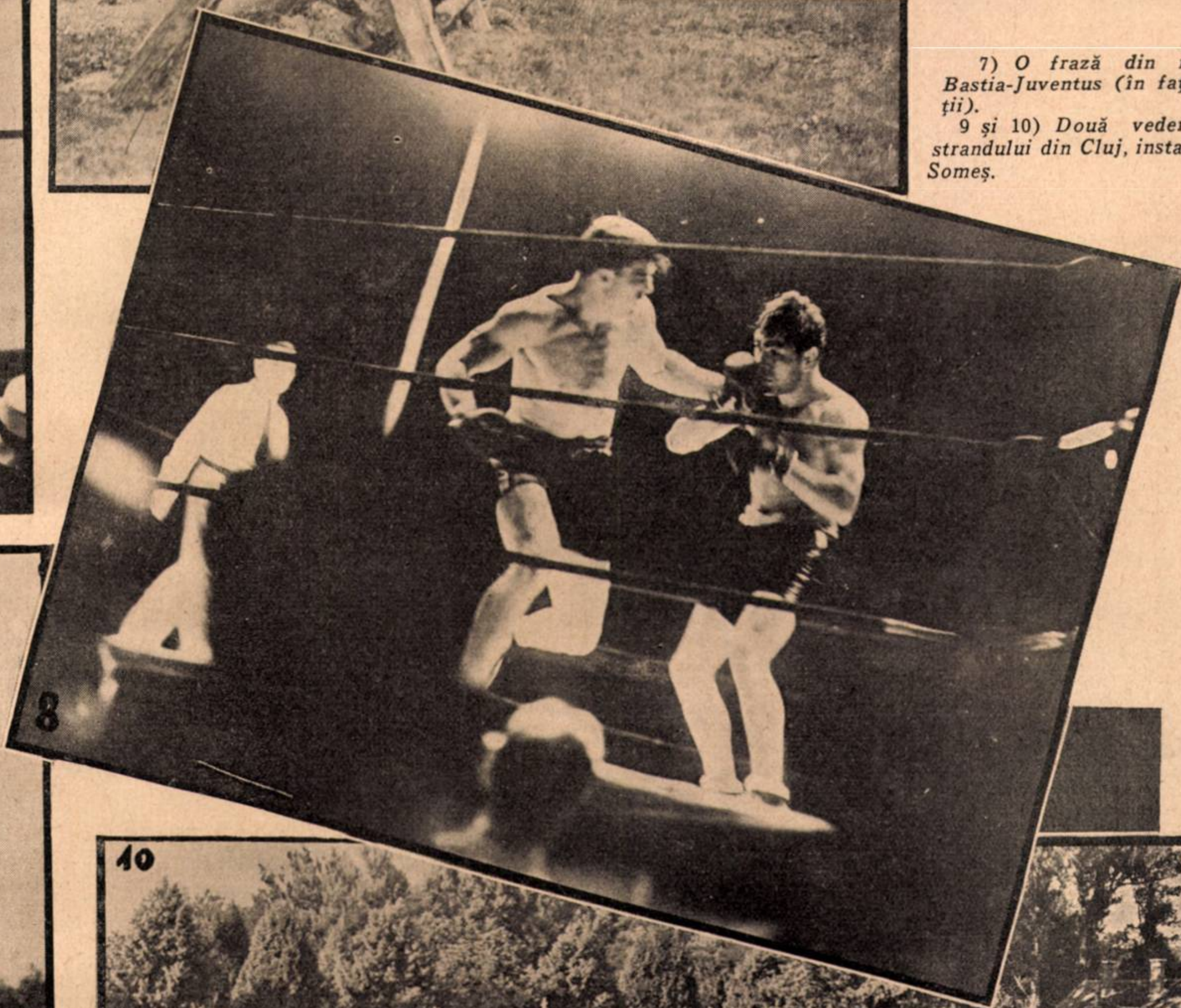
1) *Căpitanul Pleşoianu care a luat premiul întâiu la proba de dresaj.* 2) *Loc. Mafteiu, care a luat premiul întâiu la parcurs special.* 4) *D. col. Pleniceanu Ion, în parcurs.* 5) *O altă fază din concurs.*
3) *Stribling extenuat, ţinând pe Schmelling în recentul match.* 8) *Stribling marchează un swing şi pregăteşte o directă din dreapta.* 6) *O fază din match-ul Lucian Popescu-Degand.*

7) *O frază din match-ul Bastia-Juventus (în faţa porţii).*
9 şi 10) *Două vederi ale strandului din Cluj, instalat pe Someş.*

REALITATEA zâmbeşte

— „Cen'seamnă lux, bunicule ?"
— „Când cineva are barbă mare şi poartă totuş cravată.

MAŞINISM.

— „Cumpăraţi acest aparat automat şi veţi economisi jumătate din muncă".
— „Bun, dă-mi atunci două aparate..."

CĂSATORIE.

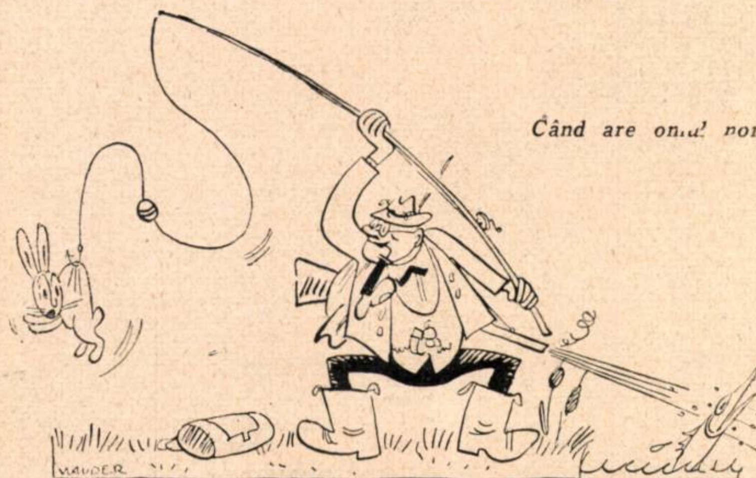
— „Prin urmare ţi-ai cunoscut nevasta graţie anunţului din gazetă. Eşti cel puţin mulţumit?"
— „Da, m'am abonat la alt ziar".

Dreapta: *Insfârşit un adăpost pe timp de furtună.*

Jos: *Cum a inlăturat firma Mayer & Co. pericolul canicular*

Când are omul noroc...

LEX!

— „Nenorocitule, când ai comis acest furt, nu te-ai gândit deloc la bieţii tăi părinţi?"
— „Ce să mă gândesc la ei, dom'le judecător? Par'că ei au împărţit vre-odată cu mine?..."

ŞMECHER.

Gigel şi-a mâncat bucata de cozonac şi se uită cu jind la Lili, care abea a 'nceput s'o savureze. De-odată îi vine o idee:
— „Lilişor, hai să ne jucăm de-a grădina zoologică. Eu fac pe maimuţa şi tu mă hrăneşti cu cozonac...

VANITAS, VANITATUM...

Nici un vizitator al teatrului de vară nu putea fi convins să-şi scoată pălăria, sau să-şi predea garderoba. Mai ales doamnele nu voiau să-şi depună pălăriile mari cât roata carului. Directorul, şiret, placardă la intrare următorul afiş:

Intrarea IN GRĂDINĂ, *cu pălăriile, este permisă numai doamnelor vrâstnice.*

Din ziua aceea, nici o doamnă nu mai intră cu pălăria. Garderoba face afaceri minunate...

RAPIDITATE.

— „Lumina aleargă cu o viteză de 30.000 km. pe secundă".
— „Nu!! Cu 300.000 km.!!"
— „Da... posibil! In ultimii două zeci de ani, s'au îmbunătăţit considerabil mijloacele de comunicaţie".

FATAL

— „Mofturi toate cercurile astea aristocratice. Uite, vezi, pe mine nu m'a invitat nimeni şi totuş am pătruns. Nu m'a observat absolut nimeni".
— „Serios? Dar să-ţi spun un secret: nici pe mine nu m'a invitat nimeni."
— „Da? Şi d-ta în ce mod ai intrat?"
— „Eu sunt gazda..."

LOCAL SELECT.

— „Domnişoară, ce 'nseamnă aceasta, în ceaşca mea e o muscă".
— „Ce 'nseamnă asta, nu ştiu domnule. Eu sunt chelneriţă şi nu prezicătoare".

ODIHNĂ.

— „Ei unchiule, ai dormit bine ? Din nefericire patul mosafirilor e cam tare".
— „N'a fost tocmai aşa de rău. Din când în când, m'am sculat m'am plimbat prin cameră şi m'am mai odihnit".

STABILITATE.

— „Figura dumneavoastră, am mai văzut-o cu siguranţă undeva".
— „Imposibil! De când mă cunosc, am purtat-o totdeauna în acelaş loc".

DE VORBA CU CITITORII

Atragem atențiunea onoraților noștri cititori, că analizele grafologice cerute prin această rubrică, se face complet gratuit.

Nina. — La zâmbetul dumitale candid, îmi permit să răspund și eu printr'un zâmbet schițat cu cea mai desăvârșită grație de care sunt capabil și să vă expun în acelaș timp rezultatul analizei grafologice. Dominantele scrisului, sunt delicatețâ și armonie sufletească. Pe acest fond se altoește: bunătate, sentimentalism (reținut însă) misticism, neincredere în oameni, simț estetic, voința tenace. Bogată viață sufletească. 2) Dintr'o simplă iscălitură nu se poate face un portret grafologic.

Micuța drăgălașe. — Judecând după scris, trebuie să fi într'adevăr micuță și drăgălașă, mai ales că suferi puțin de autoapreciere la superlativ și de spirit de contradicție. Exceptând aceste două atribute ale persoanei matale, ești bună (gradul comparativ) sentimentală (gr. superlativ) ai voință fragilă (tot gr superlativ) și puțină încurcătură în idei (n'are importanță; cu timpul se descurcă). Puțină lipsă de sinceritate. (Orice duduie mică și drăgălașe are chiar obligațiunea să-și desvolte această calitate).

Ucenic neurastenic. — Te-am înțeles deplin. Cazul dumitale nu e atât de grav cât ți-l închipui. Sfatul meu este să te lași de orice lectură în timpul liber și să te odihnești. Nu te preocupa decât de lucrul dumitale manual. Arată-te la medicul corporației, care-ți va da doctorii întăritoare, (cu glicerofosfat). Fi sincer cu el, spune-i toate beteșugurile și în câteva luni ești complect vindecat.

Rosette Branche. — Dacă unii prieteni te-au părăsit mi-o explic prin faptul că ești vanitoasă și-ți place să contrazici, chiar dacă n'ai dreptate. S'a mai adăugat la aceasta și rezerva pe care ți-o impui dumneata față de oameni. Substratul sufletesc e bun. Ești chiar o sentimentală, deși îți place să afectezi contrariul. Scrisul mai e străbătut și de oarecari accente capricioase, cari alternează cu o voință destul de plăpândă. Senzualitate. Pentru rest îmi permiți să devin sfinx.

Duduia drăcușor. — Am satisfăcut deziderätul dumitale și am transmis aprecierile colegului, care te-a felicitat pentru... perspicacitate, calitate pe care de altfel am descoperit-o și eu prin analiza grafologică. Alte calități proprii persoanei matale sunt: Spirit de contrazicere și exaltare. Gurile rele mai spun că ai fi bună, idealistă, sinceră, că ai avea și oarecare logică în idei, simț estetic, că ai fi susceptibilă și sensuală (Oh! voyons!!) In general însă, mult echilibru între facultățile intelectuale și morale. Ești într'adevăr incarnația pseudonimului.

Rudolf Rafail. Analiza grafologică cerută prin rubrica „de vorbă cu cititorii" e absolut gratuită.

Scrisul d-tale, se tălmăcește astfel: neincredere în semeni, care merge până la ipocrizie; Spirit protector (!?) nehotărâre, intuiția ține loc de logică. Preocupări materialiste. Cu scuze și regrete infinite...

Patima Roșie. — Cu părul negru, ochii verzi, patima roșie, ești o Andaluză — curcubeu care fericești cu prezența, răcorosul Bran. Nu sunt una și aceeaș persoană cu J. de S. așa că n'am avut plăcerea să-ți admir culorile. Să vedem acum dacă ești într'adevăr o ființă periculoasă cum crezi. Dat fiind că ești cam neglijentă și întârzii în hotărârile d-tale, ești periculoasă pentru acei cu care pleci la gară, fiindcă-i faci să piardă trenul. Sensualitate, temperament expansiv, nerăbdare de a termina un lucru început. Voința slabă. Perspicacitate în chestiuni sentimentale Fond de bunătate deși vrei să pari impasibilă. Chestiunea inteligenței n'o abordez pentrucă vreau să-mi mai scrii.

Violonistul. — Ești foarte gentil și mă flatezi cu premiul de „sex-appeal" literar, pe care mi-l decerni cu tineresc elan. Schița grafologică se prezintă favorabilă. Scrisul, denotă că nu ești încă deplin format, deoarece ai pe alocuri accente de naivitate, iar pe de altă parte accente de maturitate intelectuală. Bunătate. O vădită tendință de perfecționare. Sentimentalism. Caracter armonic. Inteligență apreciabilă pentru etatea dumitale. Idealism.

Ileana. — Amnezia d-tale în privința vârstei nu e ceva excepțional, ci din contră o stare patologică generală a sexului zis „slab". Pentru zece mii de ani, ai o vervă cât se poate de juvenilă și în privința aceasta s'ar putea invoca „eternul femenin". Sensualitatea pronunțată, te face să n'ai idei precise în privința atitudinei morale. O tendință de „dolce far niente" și risipă, se luptă cu o voință capricioasă. Bunătate, chiar altruism. Cochetărie. Neîncredere în alții. Vanitate. Mulțumire de sine. Cultură. Inteligență deductivă. Mă opresc aci. „Ferească Dumnezeu" poate mai găsesc ceva... calități.

Cléo d'Argy. — In urma prezentărei d-tale, cu toate calitățile și semnalmentele (indiscreția nu provine dela mine!) mă simt melancolic, că n'am loc să-mi descriu și eu toate grațiile și perfecțiile incomparabile ale persoanei mele. Duduie, afirm a treia oară că schițele mele grafologice sunt un omagiu gratuit oferit cititorilor noștri, deoarece n'am nimic comun cu cabinetul Psihografologic, ale cărei portrete sunt mai ample și deci retribuite. Propunerea d-tale cu pagina muzicală rămâne „en plan" până în toamnă. Analiza grafologică o amân pentru data viitoare. Cer scuze.

Două admiratoare ale d-lui Lothar! Dacă nu mă simt măgulit așa cum ar trebui, se datorește faptului că sunt mai exigent!? Numai două?!... Biografia mea este o chestiune de interpretare, ca a oricărei zeități abstracte. Dar fiindcă mi-o cereți așa de gentil, voi căuta să ies pentru un moment din turnul meu de fildeș și să vă dau câteva date pe cât de veridice, pe atât de prețioase. Descind bineînțeles din cruciați Culoarea sângelui meu este în consecință albastru ultramarin M'am născut într'o epocă îndepărtată ce e drept, dar în schimb pe lună plină. Studiile mi le-am făcut în Alexandria (Egipt) și Ptolomeu era cu mine „a la vie a la mort" așa că-mi pusese la dispoziție toate cărămizile și papirus-urile din bibliotecă, de unde vasta mea erudiție. Pentru detaliile care-mi scapă, vă rog reveniți cu întrebări.

Niki Ionescu. — Te primesc cu fanfară printre solicitanții la analize grafologice, dar deoarece îmi trimiteți text insuficient și pe de altă parte am un spațiu extrem de restrâns, mă vei scuza, ca toată lumea de altfel pentru stilul telegrafic în care răspund. Sensualitate, vanitate, exuberanță extraordinară, fire combativă, temperament arzător, bunătate față de cei care-ți sunt simpatici, spirit autoritar, nemulțumire de sine.

Șoimul negru. — Dat fiind că nu răspund la adresele particulare, uzez de pseudonim ca să te satisfac „Modestele gânduri proprii" pe care le exprimi, m'au derutat prin simplitatea lor profundă și mai meditez încă și acum, dacă nu cumva „Fericirea e mască pe care o purtăm fără rușine etc." nu s'ar putea lua și invers: Rușinea e o fericire pe care o purtăm fără mască". Sau chiar în a treia formă „Masca e o fericire pe care o purtăm fără rușine". Ipotezele acestea m'au încurcat atât de rău, încât amân analiza pentru data viitoare.

O sărutare. — Mersi asemenea. La întrebarea d-tale găsesc și eu că e o exagerație ad-hoc, după cum cineva spune despre un five-o'clock dintr'o modestă sufragerie de familie, „recepția din saloanele d-nei X". Portret grafologic serios: Intuiție afectivă; sentimentalitate reținută, tendință de a se afirma, finețe, susceptibilitate, modestie, nițel spirit gâlcevitor, sinceritate, aspirațiuni ideale, claritate în idei. Când îmi vei trimite mai multe sărutări, o să-ți dau și eu mai multe indicații.

J'aime. — E lăudabil efortul d-tale de a fi în acelaș timp amabilă și caustică. Suflet de stăpân? E acela care nu știe să facă compromisuri în viață. Umblă pe culmile aspre și bătute de furtună, ale moralității pure. Să vă dau și un subiect pe care să-l tratați. „Despre sufletul-aguridă".

Ion Păun. — Profesiunea dumitale de birocrat se resimte în scris. Ți-a uniformizat personalitatea, care altfel ar avea un substrat destul de bun. Suflet larg, tolerant. Tendință de a proteja. Punctualitate. Voință echilibrată. Oarecare vanitate. In rezumat persoana d-tale se poate concretiza prin expresia... „băiat bun".

Mica Lenuș. — Nevoia de a-ți analiza sufletul, ți-a produs o oarecare depresiune morală. Fire idealistă, sinceră. Vanitate nesupărătoare. Susceptibilitate. Decizii târzii. Ai puțin limba ascuțită matale. Nu?

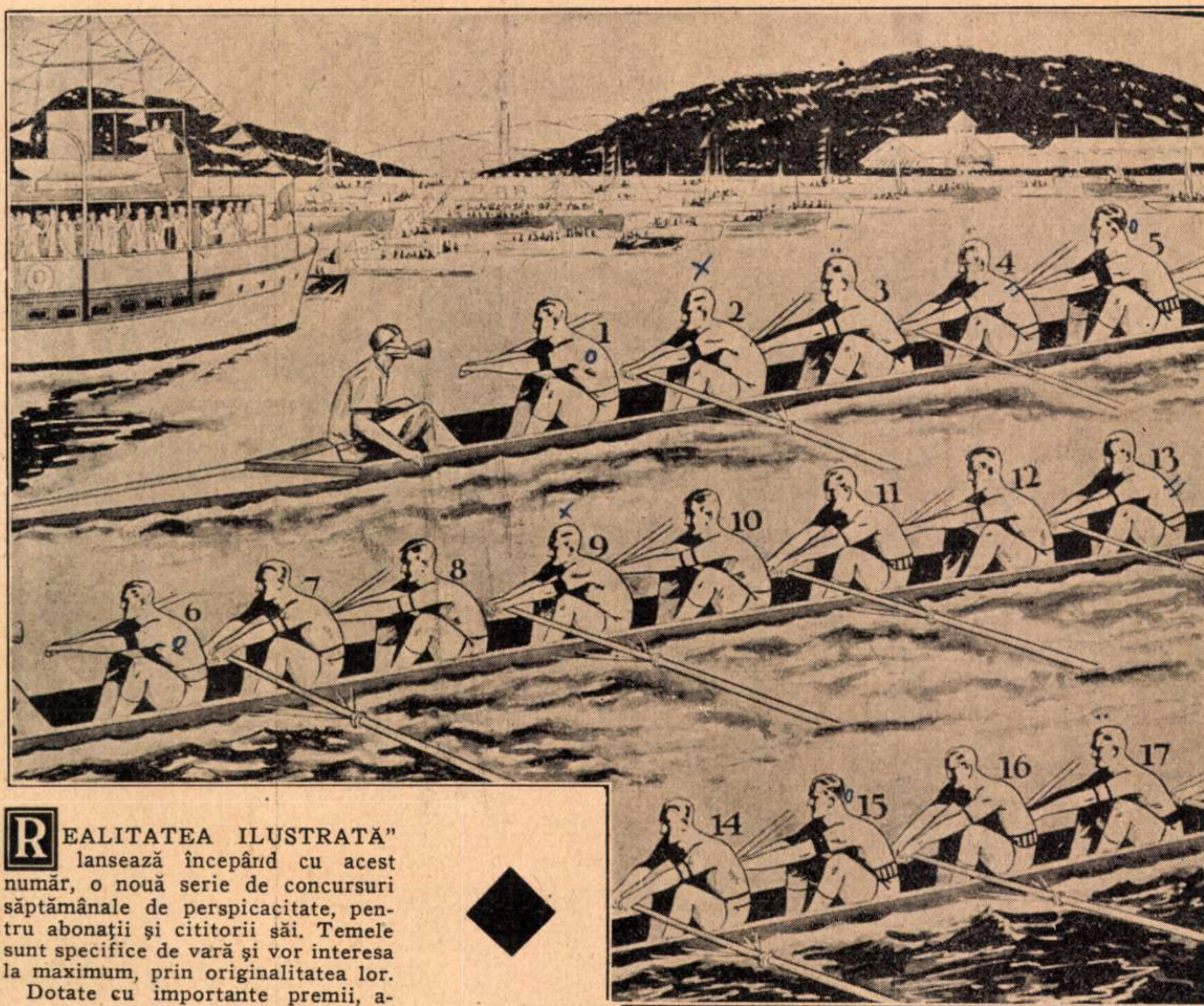
Ariana. — Pesimismul în care ai căzut, se datorește — în afară de de ziluziile pe cari le-ai supraviețuit — ș. firei sensitive, alimentată de o fantazie bogată. Logică cu care-ți conduci analiza sufletească îți mărește depresiunea sufletească, — mai ales că voința e slabă și se frânge la primele obstacole. Există totuș ceva fundamental neplăcut în firea dumitale, răutatea. Mi-ar place să cred că e mai mult o atitudine artificială, decât o pornire naturală și deci capabilă de a fi stârpită. Aștept „cheia gândurilor" să mă lămurească.

Cea mai curioasă fată. — Curiozitatea, afară de cea științifică, se pedepsește totdeauna singură: Fire schimbăcioasă, sensuală, materialistă, autoritară. Reținută în manifestări. Bunătatea ai consumat-o înainte de vreme, curioasă duduie. Singura calitate se pare a fi modestia. Mi-e frică să nu fie numai o timiditate trecătoare. Regret infinit „cruzimea" mea dar m'am supus voinței dumitale

D-ra Mărăcineanu. — Cum se face duduie că n'ai provocat peste scrisul d-tale o ploaie de calități? Ceeace te caracterizează, este o bogată fantazie, vederi morale de un orizont larg, o minte clară, bine aerisită. Umbra caracterului îl formează însă vanitatea. O vanitate incomensurabilă, și o preocupare de a fi supravalorificată. Nu acordați ușor prietenia dv. Voința e în funcție de inspirație și îi trebuie un impuls străin ca să sboare apoi singură... în nori. Preocupare estetică. O tendință, de a-ți desăvârși presonalitatea. Hotărât, sunteți capabilă de sentimente înalte, dar nu de lungă durată.

LOTHAR

UN MARE CONCURS DE PERSPICACITATE

„REALITATEA ILUSTRATĂ" lansează începând cu acest număr, o nouă serie de concursuri săptămânale de perspicacitate, pentru abonaţii şi cititorii săi. Temele sunt specifice de vară şi vor interesa la maximum, prin originalitatea lor.

Dotate cu importante premii, aceste concursuri vor stimula desigur perspicacitatea cititorilor noştri, mai ales prin faptul că deslegătorilor nu le *sunt* puse nici un fel de restricţiuni sau condiţiuni pentru rezolvare.

* * *

Iată tema primului concurs:

La Londra au avut loc de curând mari concursuri de regate, concursuri de antrenament pentru marile curse din toamnă.

După cum se poate vedea din ilustraţia noastră, în cele trei bărci, trag la rame 17 vâslaşi, numerotaţi dela 1-17.

Din aceşti 17 inşi, 16 sunt perechi, purtând doi câte doi, acelaş costum, având aceeaş figură şi atitudinea similară. Intre aceste 8 perechi, al 17-lea este singur, putând fi identificat după o examinare atentă a desenului.

Cititorii cari participă la concurs trebue să ne indice în primul rând pe vâslaşul fără pereche şi în al doilea rând formaţiunea perechilor, după numere. Iată un exemplu:

No... este pereche cu No...

No... este pereche cu No... şi aşa mai departe.

No... este fără pereche.

Deslegările vor fi trimise pe adresa revistei noastre, strada Const. Mille 7 — cel mai târziu până la 5 August cari vor fi însoţite de cuponul de mai jos. De preferinţă vor fi scrise pe cărţi poştale.

* * *

Premiile sunt următoarele:

Premiul I: Lei 2000.
„ II: Lei 1000.
„ III: Lei 500.
„ IV-X: câte un volum de literatură din editura „Adeverul" S. A.

Repartizarea premiilor se face prin tragere la sorţi după soluţiile exacte.

REALITATEA ILUSTRATĂ
23 Iulie 1931

CUPON

pentru participarea la concursul de perspicacitate.

Cabinetul Psihografologic al „Realităţii Ilustrate"

Deoarece în ultima vreme am primit cereri de analize psihografologice, care nu erau însoţite de documente suficiente, dăm următoarea lămurire:

Prin documente înţelegem manuscrise de cel puţin zece rânduri, purtând pe cât se poate iscălitura originală. Sunt necesare cel puţin 3 manuscrise. Nu putem da o analiză psihografologică, dacă ni se trimet numai două rânduri, şi acestea la rândul lor decupate din scrisori.

Deasemenea ţinem să amintim că nu suntem ghicitori şi că nu putem face decât o *fişe psihologică*, cât se poate de precisă.

Cunoaşterea exactă a caracterului unei persoane, găseşte largă aplicaţiunea în viaţa de toate zilele:

fie în caz de căsătorie sau logodnă;

înainte de angajarea unui funcţionar;

la îndrumarea profesională;

pentru cunoaşterea calităţilor şi defectelor proprii.

* * *

Preţul unei analize psihografologice

lei 60 pentru cititorii „Realităţii Ilustrate" care ataşează cuponul.

gratuit pentru cei ce se vor abona pe un an la revistă.

lei 40 pentru cei ce se vor abona pe 6 luni.

* * *

G. Popescu. In baza cuponului nu facem reducere decât pentru o singură analiză, nu pentru trei. Celelalte două vă vor costa 80 lei fiecare, sau ne trimiteţi încă două cupoane.

Lizzie Lacy. Dar nu suntem prezicători dudue! Ascultaţi-ne sfatul şi nu vă veţi căi. Vă vom face portretul fidel, puteţi fi sigură.

C. Teodosiu: Citiţi mai sus. Ne e indiferent ce conţin manuscrisele.

Sylva Baraţ: Documentele absolut insuficiente.

Al. V. Dobre: Viitorul nu-l putem ghici. Suntem contra acelei căsătorii şi ne cunoaşteţi motivele.

CUPON

DORIŢI UN PORTRET PSIHOGRAFOLOGIC?

Trimiteţi câteva documente scrise cu cerneală şi creion, cu iscălitura originală pe adresa de mai sus.

Dacă doriţi o consultaţie de îndrumare profesională indicaţi în afară de nume, vârstă, sex, adresă şi ocupaţiunile pe care le-aţi avut până acum eventualele studii şi profesiunile către care vă simţiţi mai atras.

Plata se va efectua prin mandat poştal.

Răspunsurile se dau numai în scris la adresa ce ne veţi indica.

Rugăm a alătura la corespondenţă, acest cupon.

ANUL I. — Nr. 16. 23 IULIE 1931

reportaj

La condamnaţii din FORTĂREAŢĂ

IN SIAM, cocoşii ce vor combate, se scot din teci de piele, ca armele albe; la vestiar, avocatul din oficiu îşi depune mantaua de piele roşie, comisarul regal dolmanul îmblănit.

La consiliul de război însă nu se pariază. Pronosticuri nu se fac. Cel

Un grup de deţinuţi, sunt percheziţionaţi la intrarea in celule. De remarcat pe feţele lor, resemnarea cu noua lor situaţie

mult, speranţe sfâşietoare sau desnădejdii mute.

Intră Curtea Marţială. Drepţi!

Ce stranii mărturisiri vom auzi? Fiecare om din public îşi simte atenţia în forma unui vast semn de întrebare, aşa cum îşi face uneori coada, Felix cotoiul dela cinema.

Preşedintele deschide şedinţa.

Rampa e iluminată artificial. Sala cu ferestrele în fund este jumătate luminată puternic de becuri electrice, jumătate se află în umbră, ca un coktail *sol-y-sombra* — „soare şi umbră", — format jumătate din lichid blond şi restul din lichid brun, de densităţi diferite, ca să nu se amestece.

Dimineaţa netedă şi lucie ca o unghie manicurată, se opreşte la geamuri, iar în sala sumbră, cu pâreţii jumătate negri, jumătate albi, figurile judecătorilor din consiliu, în mare ţinută, cu ledunci de aur, iluminate în ziua difuză de reflexele electrice, capătă aspecte galbene de panopticum.

In ţarcul acuzaţilor, o femee palidă, în zdrenţe, un adolescent ftizic şi un om scheletic, adus cu targa.

Omul-schelet fu condamnat.

Femeea scoase un ţipăt şi căzu leşinată.

Execuţia variază după ţări.

In Rusia, în curtea fortăreţii condamnatul e sprijinit de un stâlp, cu plutonul de execuţie în faţă.

Se dă drumul motorului autocamionului din curte, ca să se acopere sgomotul detunăturilor.

O comandă.

Un scurt ropot de gloanţe.

Sar aşchii din stâlp. O mână a condamnatului se sbate, se ridică din umăr, într'un gest de supremă renunţare, ciuruită de gloanţe. Capul îi cade în piept. Genunchii i se îndoesc.

Ucisul se prăbuşeşte în groapa săpată dinainte.

SPRE JILAVA

La noi, condamnatul e închis la Jilava.

Să plecăm după el, la vestita închisoare.

Noapte opacă, de smoală. Pe marginile şoselei Giurgiului, — cale lactee pipăită luminos de razele proectate de farurile maşinei, — umbre fabuloase, — arborii aleargă înapoi, topindu-se în beznă. Noapte haotică; anxietate ca în faţa necunoscutului. Am vrea să vorbim, dar şoptim.

— Vom fi opriţi...

— Inainte!

Am traversat calea ferată, care apucă spre stânga. Apoi cotim. Drumul spre Jilava intră în pădure negru. Umbrele copacilor se proectează pe fondul de frunziş. Joc repede de lumini: săbii de întuneric. Umbrele trunchiurilor drepte, — fugăresc năluciri, tae, verticale, balauri imaginari: Elitrele de lumină ale maşinei se frâng de pomi ţâşnesc printre tulpini, se pulverizează prin frunziş.

— Stop!

Suntem proectaţi violent înainte, frângându-ne din mijloc. Automobilul s'a oprit: şoseaua este barată. Şofeurul refuză să meargă înainte deşi drumul ocoleşte barajul.

După munca de peste zi, condamnaţii sunt reconduşi sub pază puternică în închisoare

cotind brusc. Se teme poate să nu fim primiţi cu focuri de armă, din fortăreaţă....

Alte baricade deacurmezişul drumului, care merge astfel în zigzag, ca să încetinească eventuala fugă cu maşina, a vre-unui evadat.

Şi deodată, în noapte, la sute de metri de fort, un clopot invizibil de alarmă anunţă prezenţa unui automobil suspect.

Oprire bruscă: în faţa noastră, iluminat puternic de farurile maşinei, ca un tablou vivant dintr'o revistă, care ar reprezenta scena „Pe aicea nu se trece", un soldat verde ţinteşte puşca spre noi.

Şi clopotul bate sonor, alarmant, anunţându-ne apropierea fortului.

O PAGINA DIN CRONICA POLITICA

In deschizătura unghiului format de şoseaua Giurgiului şi calea ferată, se află o primă îngrădire ce ţine de fortăreaţă, incintă în care se ridică trei clădiri: locuinţa comandantului, cancelaria şi corpul de gardă.

Fortul propriu zis, în care zac la grea osândă condamnaţii curţilor marţiale, este situat mai departe, la capătul unui drum ce pleacă dela această primă incintă. In spate, calea ferată despărţită cu un gard. Pe această linie, a sosit acum câţiva ani garnitura cu fostul sub secretar de stat Manoilescu.

— Vagonul ministerial, ne explică un inspector de siguranţă, în care fusese ţinut prizonier d. Manoilescu şi din care fusese expulzat d. Ion Lapedatu, fost ministru pe atunci, era păzit în fiecare colţ, la cele patru uşi, de către patru santinele. Palid, abătut, d. Manoilescu citia, — se făcea probabil că citeşte, ca să-şi dea o înfăţişare de impasibilitate. Un comisar, regal îl vizită.

— Unde mergem? îl întrebă prizonierul.

— La loc sigur!

Trenul pornise spre Jilava, după ce vagonul fusese ţinut o zi întreagă la Chitila-triaj.

Fu pornit noaptea, iar la ora 11.30 după ce trenul trecu de gara Jilava fu oprit în dreptul fortăreţii.

Apoi, pe drum, destinaţia fu adusă la cunoştinţa d-lui Manoilescu. Vestea aceasta sinistră îi spori vizibil tristeţea. Totuşi prizonierul făcea eforturi să pară rece.

Fu coborît şi adus în locuinţa comandantului. Apoi, fu instalat într'o cameră vecină cu veranda.

IN SICRIUL CARCEREI

In fortul propriu zis, sunt de obiceiu ţinuţi comuniştii şi indivizii periculoşi siguranţei statului.

La începutul stării de asediu, regimul era neînchipuit de aspru.

Ganguri întunecoase şi umede. Umbre trec; un fior de groază te săgetează.

Celule de ciment. Carcere săpate în zid, adevărate sicrie verticale de 35 pe 45 mm. lungime. Abia încapi în ele. Păreţii îţi strâng spatele, pieptul şi coastele... Te sufoci.

Spaţiul acesta e prea mic pentru dimensiunile unui trup omenesc. Aceleaşi senzaţii trebue să le fi avut soţia meşterului Manole.

In acest sicriu de beton, nu ai aer.

Dar cea mai grozavă tortură, e că nu te poţi aşeza jos. Picioarele ţi se umflă, sângele ţi se urcă la cap, tâmplele îţi svâcnesc, gata să plesnească.

Tortura aceasta inchizitorială, te aduce într'o stare oribilă de surescitare nervoasă, vecină cu nebunia...

Unora, li se pun lanţuri de mâini şi de picioare. Şi stau aşa, timp de 5—10 zile!

HARDAUL

Deţinuţii politici chiar, trăiau pe vremurile stării de asediu, într'o infecţie oribilă, şi aceasta nu din vina lor.

Inchipuiţi-vă 80 de inşi închişi într'o sală, condamnaţi să-şi facă acolo toate necesităţile într'un „hârdău" de murdării.

E un fel de cavou de ciment, ermetic închis, unde nu pătrunde nici aerul, nici lumina şi unde „hârdăul" exală miazme otrăvitoare.

Şi aşa, condamnaţii trăesc luni, ani dearândul.

Ca o supremă ironie, uneori li se dădeau lecţii de higienă, iar când declarau greva setei şi foamei, ajungeau schelete şi vărsau sânge.

Era ceva similar cu ceeace se petrecea la Charvein, la „iadul iadului" din Cayena, patria deportaţilor din Franţa. Seara, oamenii se culcau cu fiarele la picioare. Pentru nevoile fiecărui om, aveau o cutie, — un hârdăiaş — de 2 litri pentru 5 oameni!

Dar toţi suferiau din cauza hranei infecte, de dizenterie şi diaree cu sânge. Cutiile se umpleau repede. Ele treceau din mână în mână, dar, din cauza slăbiciunei şi a fiarelor dela picioare, cutiile cu murdării se vărsau uneori pe pat!

Oamenii dormiau în acest miros sufocant şi în sgomotul de fierărie. La cea mai mică şoaptă erau bătuţi...

SE MAI BATE IN INCHISORILE MILITARE?

Nu ştim care o fi regimul actual, dar până mai anii trecuţi la închisorile militare se bătea cumplit.

Iată declaraţiile, notate cuvânt cu cuvânt pe care ni le-a făcut un deţinut, asupra regimului de după răsboi:

— Nu se pomenia noapte în care să nu fim bătuţi.

„După ora stingerei, uşa se deschidea şi plutonierul lua de o parte pe câte unul din noi şi începea cu el un straniu colocviu amical:

— „Tu ce eşti mă, jidan?"

— „Da.

— „Deci, tu faci parte din neamul lui Iuda?

„Şi începea să-i care o ploaie de lovituri.

„Apoi trecea la altul:

— „Dar tu ce eşti, mă?

— Român, — răspundea omul, crezând că va scăpa.

— „Păi dece te-ai apucat de bazaconii, mă, dacă eşti român?

„Şi iar începeau loviturile.

„Scotea apoi pe un altul din carceră şi tot astfel, până obosia. Dacă omul striga, îi astupa gura sau punea pe câte un soldat să bată cu un ciocan în uşă, ca să înăbuşe astfel strigătele victimei.

„Când se făcea inspecţie, de multe ori cei cari inspectau băgau cu violenţă câte un băţ prin gaura carcerei, care vine în dreptul feţei încarceratului, şi ne mutilau astfel figura. Sunt unii dintre noi, cari au fost astfel grav loviţi, chiar în ochi.

„Au fost procese politice, în preajma cărora, e de necrezut câtă ingeniozitate s'a găsit, ca să fim aduşi într'o astfel de stare nervoasă şi de slăbiciune, încât să nu putem lua parte efectivă la desbateri.

„Ca să ni se alunge somnul, toată noaptea se striga pe ganguri:

— „*Bine!... Bine!...* sau *Nu dormi? — Dormi!*

„Nopţi dearândul s'a bătut neîncetat în geamuri şi cu ciocanele în uşi, ca să nu putem aţipi.

* * *

S'o fi schimbat oare astăzi acest regim?

Nu ştim.

Desigur însă că e greu să-ţi faci iluzii, când nici din poliţie nu a dispărut bătaia..

AL. B.

